XXIII. évfolyam 34. szám

Ára: 1 forint

1967. augusztus 24

Ludas Matyi

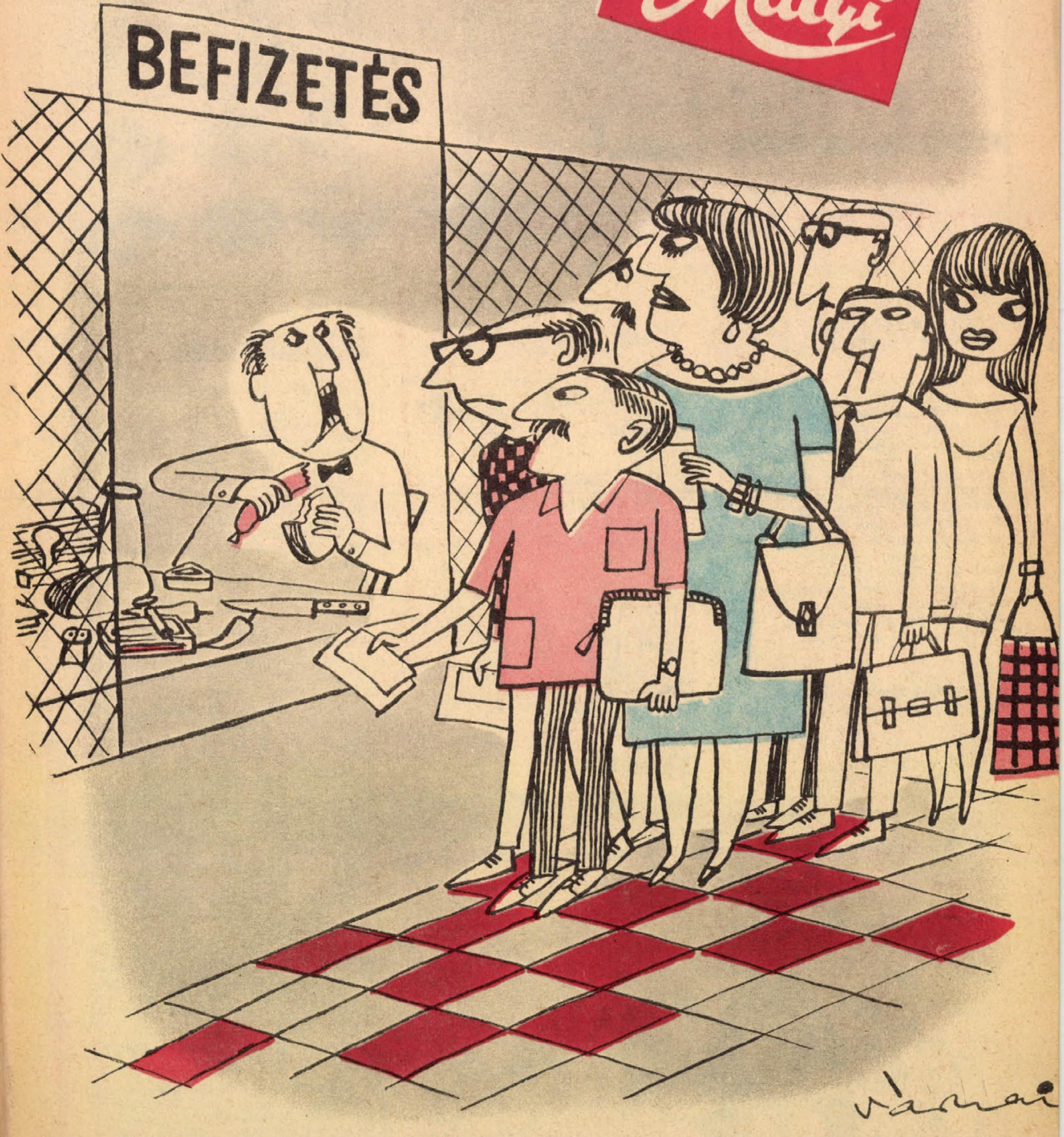

– *Nem szégyellik kinézni a falatot az ember szájából?!...*

Az ítélet elemzése

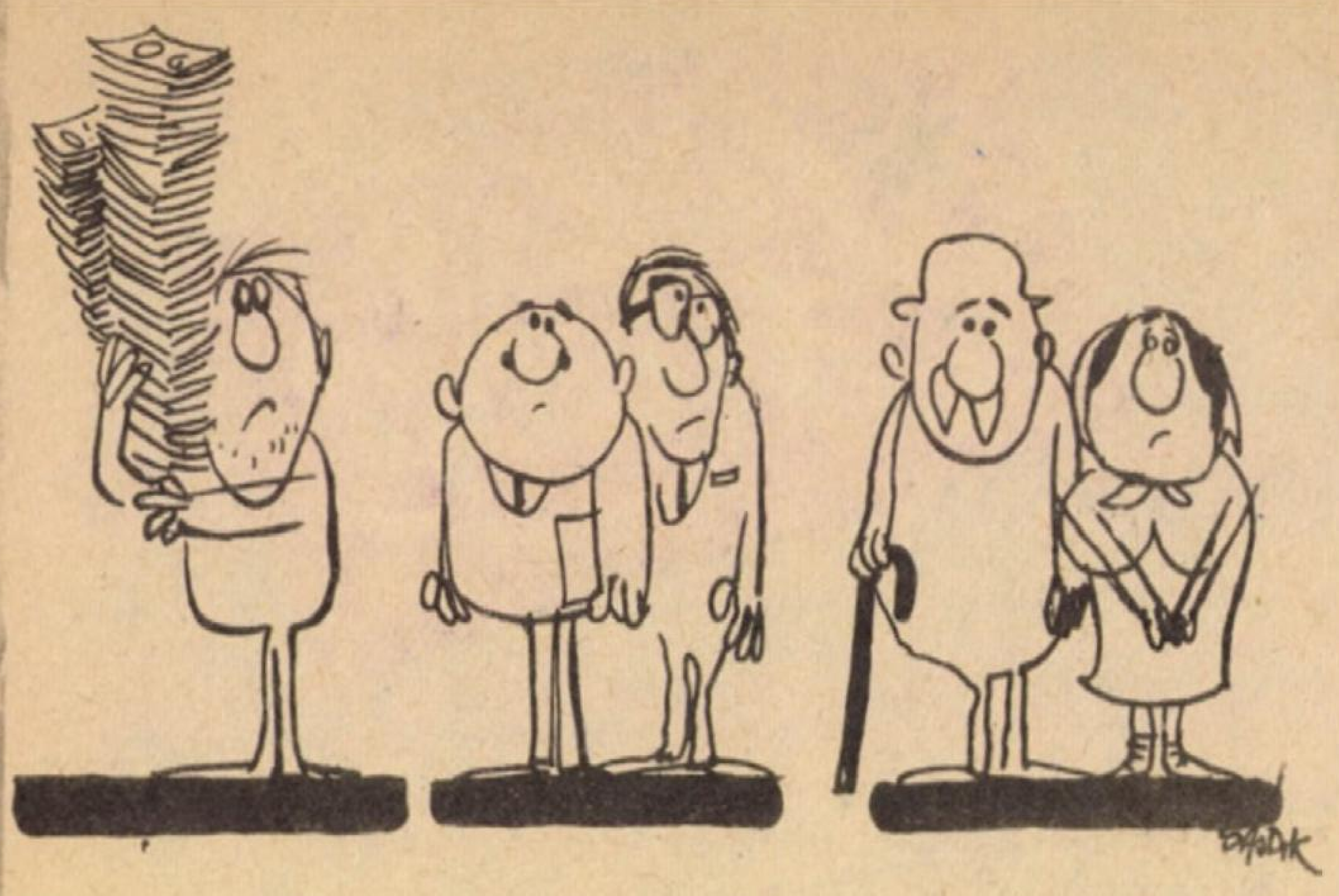

A bűnös:
a sikkasztó

A nagy bűnös:
a hanyag
ellenőrzés

A főbűnös:
az otthoni
környezet

Vállalati sakk

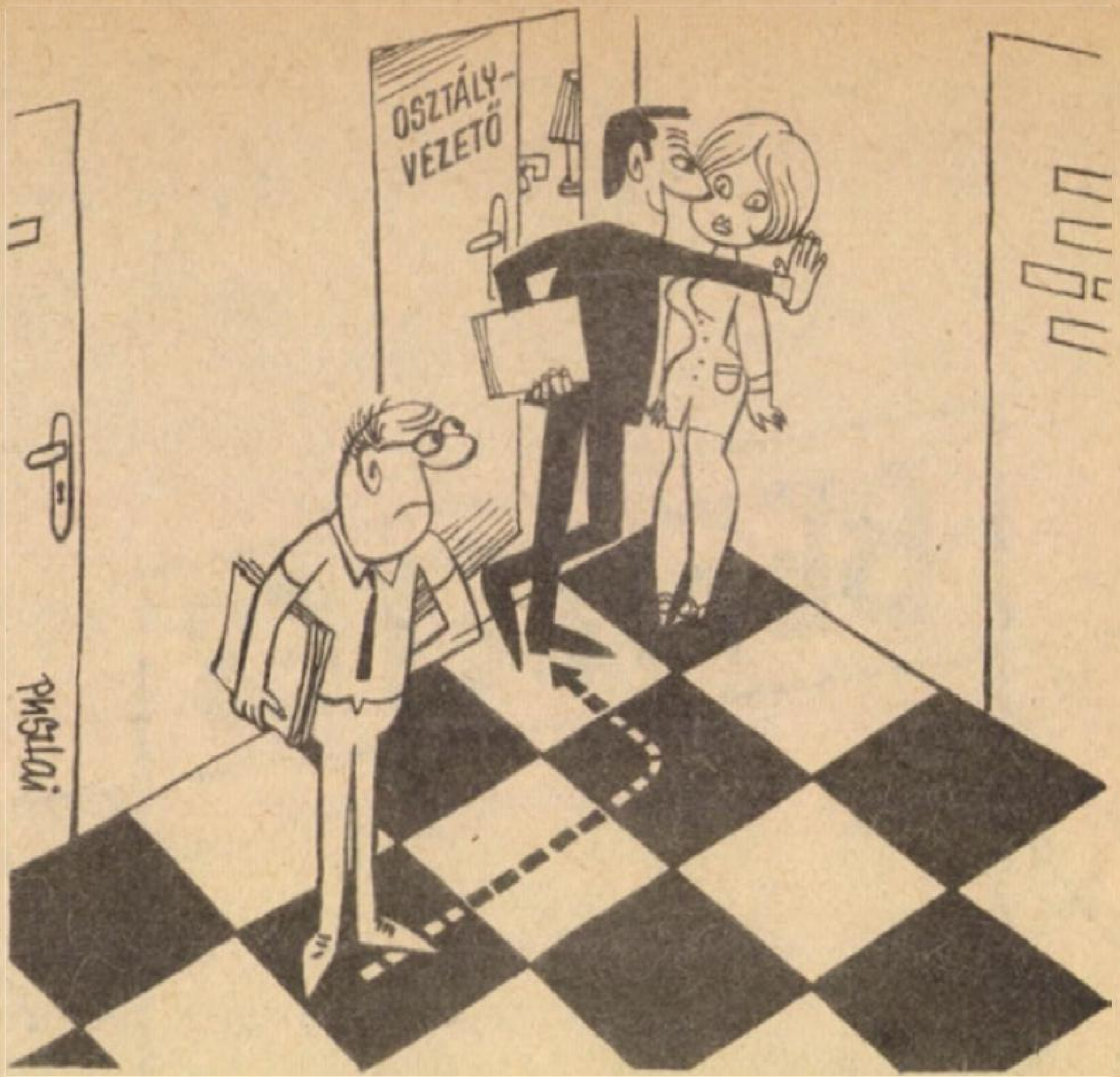

– Most kiüthetném a vezért, ha ló lennék!

a „valaki”

NAGY:
— Most, hogy már valaki vagyok,
nem járhatok a régivel...
Tudod, az új rang kötelez,
s a stílusra vigyázni kell.
Nem vagyok igazságtalan:
nem mondhatok rá sok panaszt,
de más kell nekem... Az se baj,
ha kissé többet is fogyaszt.
A külseje már nem modern,
sőt konzervatív is belül,
egy tucat hasonló között
feltűnés nélkül elvegyül.
Az embert könnyen megszólják,
ha megjelenik valahol;
mit magyarázzak? Tudod jól,
a társaság... a protokoll...

KISS:
— Furcsa. A magas rangodhoz
régi kocsi már nem elég?

NAGY:
— Te ló! Amiről beszélek,
nem új kocsi! Új feleség.

Bedő István

Miért jött le az ember a fáról?

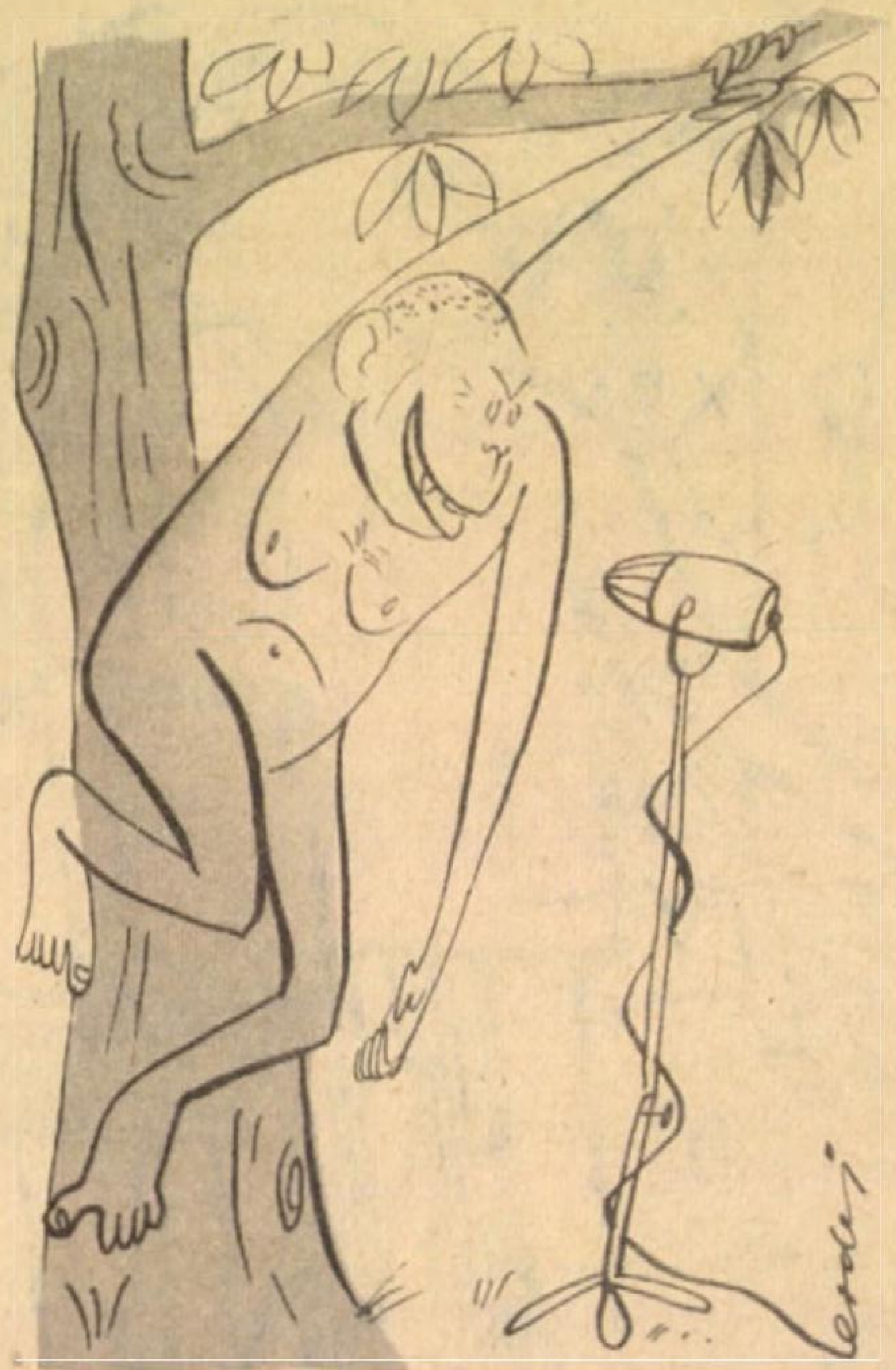

Magyar különlegesség

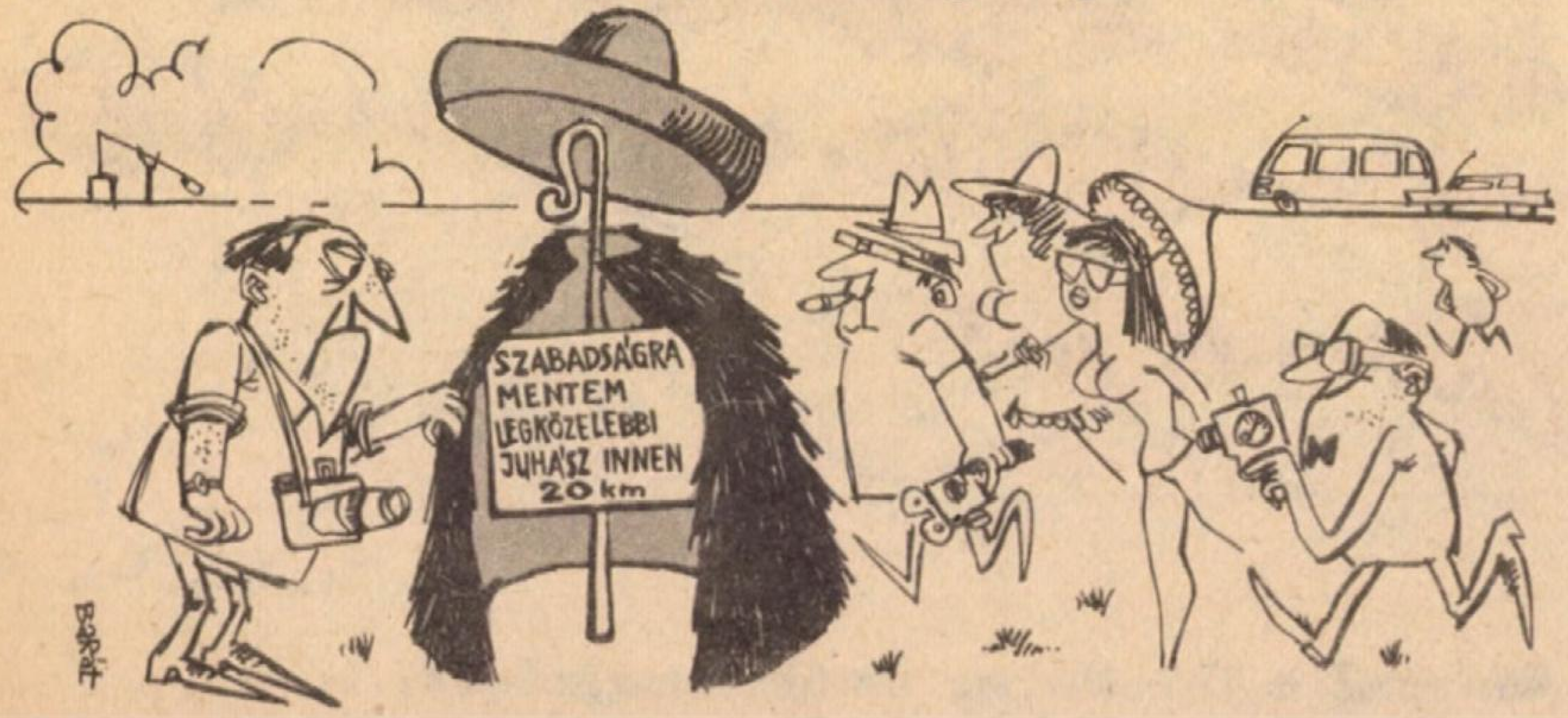

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÉMA A SZEMÉTBEN

Mint tapasztalt régiséggyűjtő, évek óta szorgalmasan szemmel tartom a város valamennyi szemétládáját... A szorgalom végre meghozta kesernyés gyümölcsét! Folyó hó 2-án délelőtt 11 órakor arra lettem figyelmes, hogy a Múzeum-kert Bródy Sándor utcai bejáratánál elhelyezett szemétgyűjtő tartályt, tanulni vágyó zsenge gyermekek népes csoportja veszi körül. Mire odaértem, lobogó tudásszomjuk csillapítása érdekében a tartály tartalmát formálisan kiborították, engem azonban nem a forma, hanem a tartalom borított ki... A tartályból ugyanis nem szemét dőlt a járdára, hanem a Fáklya Tudományos Sportkör sakkozóinak a Fővárosi Tanács körpecsétjével ellátott arcképes minősítési igazolványai... Tizenhárom arcképes igazolvány! Volt több is, de azokat még odaérkezésem előtt, a nagy sikerre való tekintettel, pillanatok alatt szétkapkodták... A lista ismertetésétől csupán azért tekintek el, mert a tudományos körből – tudtukon kívül – köztisztasági körbe „átminősített" sakk-köri tagok a szóban forgó tartály jótékony homályából kikerülve, már így is épp eleget sütkéreztek a nyilvánosság verőfényében... Egyébként valamennyi igazolvány már lejárt, akárcsak az irattárolásnak effajta sajátos módja...

Nem ártana, ha az illetékesek „kisakkoznák", hogy ezért a játszmáért kit terhel a felelősség, és mielőbb mattot adnának neki! Az már most sem lehet kétséges, hogy az illető híján volt minden „sakkértelemnek"...

Szilágyi György

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Madzag a divat

Miként a legtöbb férfi, én is lankadatlan odaadással fürkészem a fővárosban elterülő nők lábait. Nos, az utóbbi hetekben sajátos járvány ütötte fel a fejét az említett végtagokon. A hölgyek madzagot viselnek! Ha nem is tetőtől talpig, de talptól térdig. Úgy körül vannak csavarva vele, mint egy megkezdett múmia.

Először azt hittem, hogy valami speciális fásliról van szó, amelyet az SZTK ír fel az arra rászorulóknak. Ám miféle fásli lehet az, amire kizárólag nők, és azok is csak cirka 16 éves kortól 24 éves korig szorulnak rá?!

Szerencsére kissé ismerősnek tűnt nekem ez a bizarr lábbeli, és arra is hamarosan rájöttem, hogy honnan ismerős. A világtörténelemből! A régi rómaiak hordták.

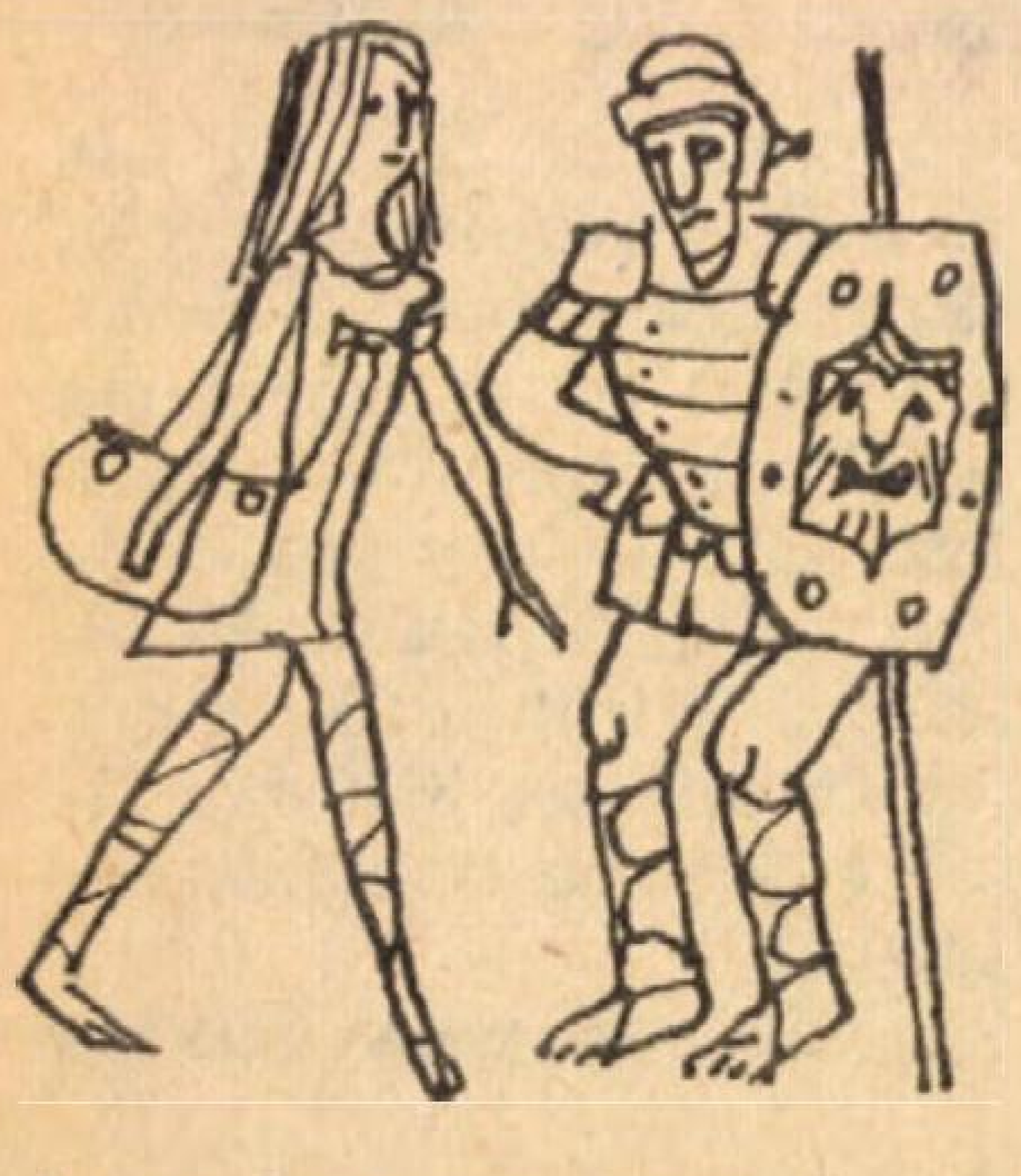

Hát igen, mindig ki tudunk valami újat találni!

Hogy mit hoz a jövő, azt csak a jó Isten és a divattervezők tudják! Mindenesetre kicsit furcsának tartom ezt az új divathóbortot, hisz' régen még a legszórakozottabb professzorok sem vették fel úgy a cipőjüket, hogy a cipőfűzőt kifelejtették volna belőle. Napjainkban viszont, látván a legfrissebb módit, óhatatlanul az az érzésem támad, hogy számos hölgy teljesen megfeledkezik a cipőről és csupán a cipőfűzőjét veszi fel...

(dalmáth)

Vietnámban

Boros Béla rajza

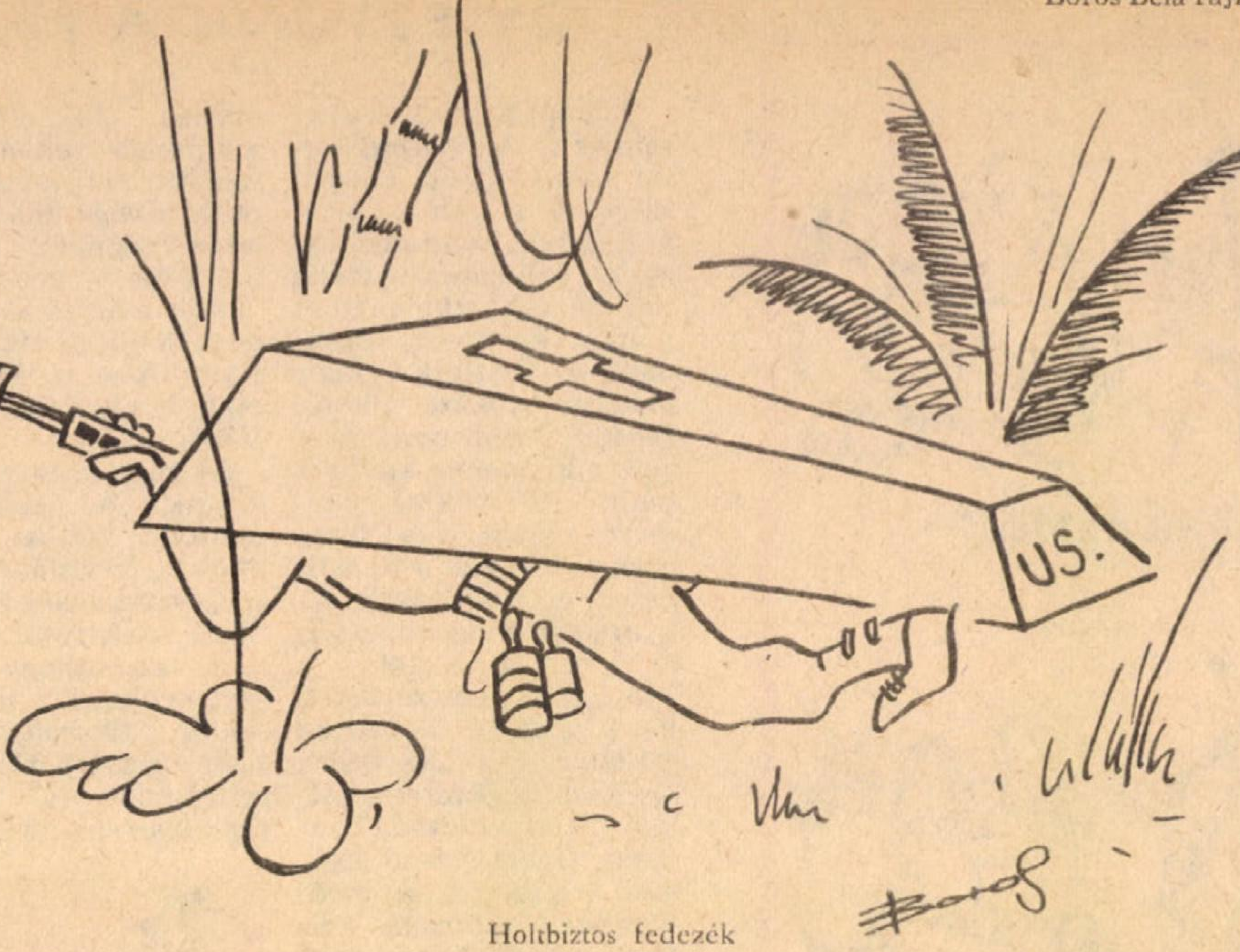

Holtbiztos fedezék

Ki törődik a szülőkkel?

Rájöttem valamire.

Rájöttem arra, hogy a Művelődésügyi Minisztérium nem foglalkozik eleget a szülőkkel. Csak a gyerekekkel törődnek. Mindig csak a gyerekekkel. Már kisiskolás korukban dolgozatot íratnak velük: „Mi leszek, ha nagy leszek?” címmel, hogy megtudják álmaikat, vágyaikat, de még sohasem írattak dolgozatot a szülőkkel: „Mit szeretnék nevelni a gyerekből, ha törik, ha szakad, ha belegebed is az a büdös kölyök?”

Ne csodálkozzanak tehát, ha minden tanév végén izgatott szülőkkel találkoznak, akik sírnak, könyörögnek, fenyegetőznek, beadványokat küldözgetnek és fűhöz-fához rohangálnak protekcióért.

Ez azért van, mert nem foglalkoztak eleget a szülőkkel, nem szenteltek elég figyelmet a fejlődésüknek, és meg sem próbálták irányítani álmaikat, vágyaikat, elképzeléseiket.

A minisztériumnak már régen észre kellett volna vennie, hogy nem a gyerekek szednek idegcsillapítókat, ha rossz jegyet kapnak, hanem a szülők. Nem a gyerekek ájulnak el a félévi bizonyítvány láttán, hanem a szülők. A szülők ébrednek fel éjszakánként a jövőre gondolva, és nem a gyerek. A szülők olvassák, tanulmányozzák az oktatási reform-tervezeteket, nem a gyerek.

Mikor veszik már végre tudomásul az illetékesek, hogy nem a gyerek jár iskolába, hanem a szülő, aki azonban egyéb irányú elfoglaltsága miatt – pénzt kell keresnie, sok-sok pénzt – nem tud részt venni az oktatásban, ezért hát a gyereket küldi el maga helyett, őt ülteti be az iskolapadba, úgy sincs jobb dolga a haszontalannak, egész nap ráér, legalább lesz valami elfoglaltsága. De valójában a szülő jár suliba, hogy új életet kezdhessen, hogy valóra válthassa álmait. Ezt azonban titkolja, néha még saját magának sem meri bevallani. Olykor persze elárulja magát, mint például az az apa, aki így kiáltott rá a fiára: „Tanulj, fiam, tanulj, mert ha nem tanulsz, akkor én... akkor én nem tudom, mit csinálok!”

Javaslom tehát, hogy a minisztérium és az illetékes szervek fordítsanak több gondot a szülőkre. A gyerekek előtt még ott az egész élet, de a szülők, szegény öreg szülék, már nem mondhatják el ugyanezt. Ezért idegesebbek, türelmetlenebbek, és ezért viselik el nehezebben a csalódást, ha a gyereket nem veszik fel valahová, vagy nem azt a szakmát tanulja, amit szerettek volna.

Nagyon veszedelmes kor a szülők életében ez az időszak, amikor a gyerek pályát választ. Ilyenkor a legérzékenyebbek, és ilyenkor felbecsülhetetlen értéke van a gyerekek, a nevelők és a társadalom segítségének, megfontolt, bölcs irányításának. Ilyenkor van szüksége a szülőnek sok-sok szeretetre, gyengédségre, vigasztaló szavakra. Ha a Művelődésügyi Minisztérium ezt elhanyagolja, komoly törést okozhat a szülő lelkében, amit aztán csak nagyon nehezen, vagy talán sohasem tud kiheverni.

Srácok! Álljatok a szüleitek mellé, fogjátok meg a kezüket és adjatok meg nekik minden segítséget a csalódások elviselésére. Hiszen tudjátok, milyen érzékenyek és gyámoltalanok szegények.

Mi? Hogy most nem értek rá, mert moziba mentek?

Jó,. akkor majd legközelebb.

Mikes György

NYÁRI ESTÉK

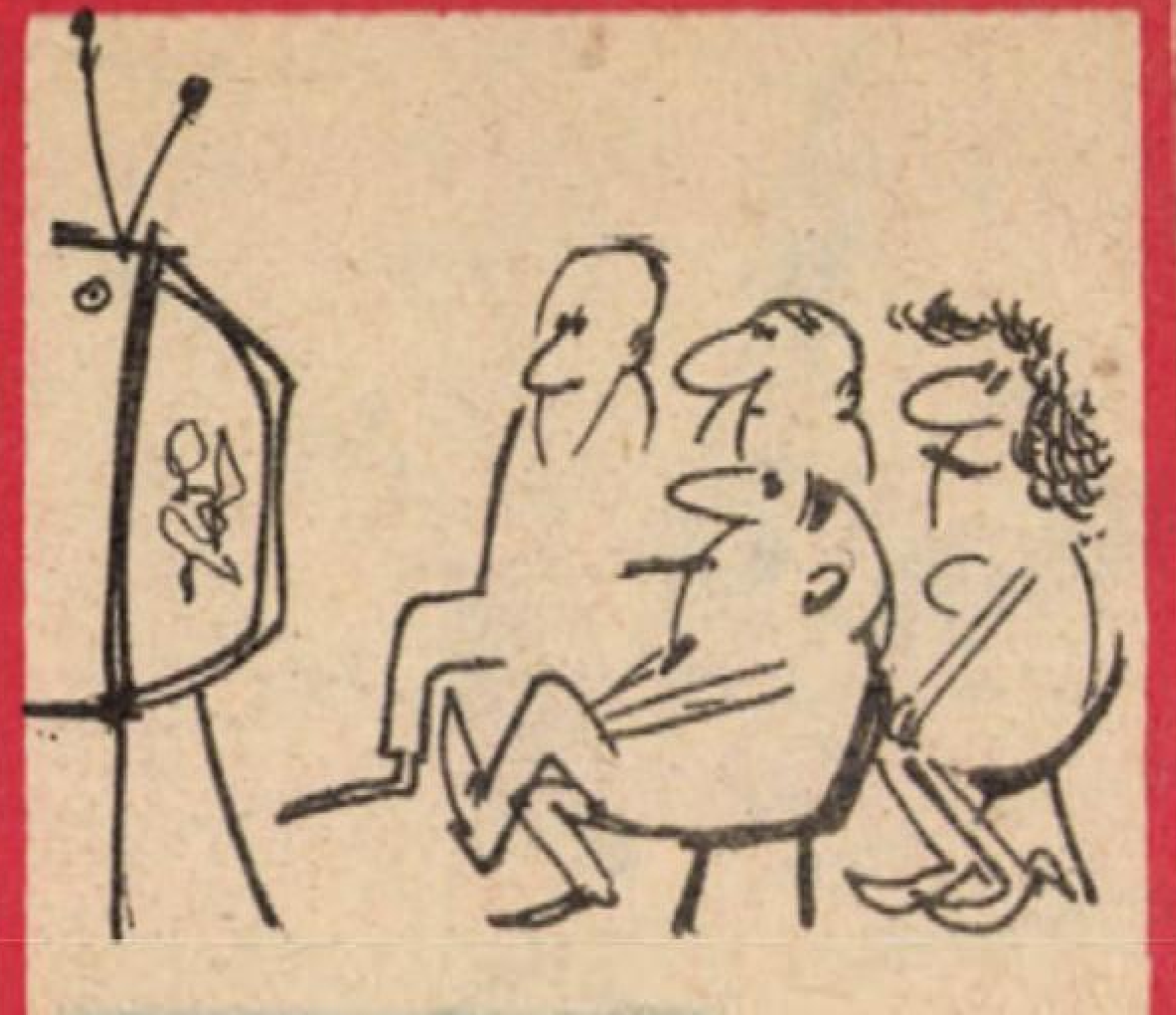

JÚNIUSI ESTÉK

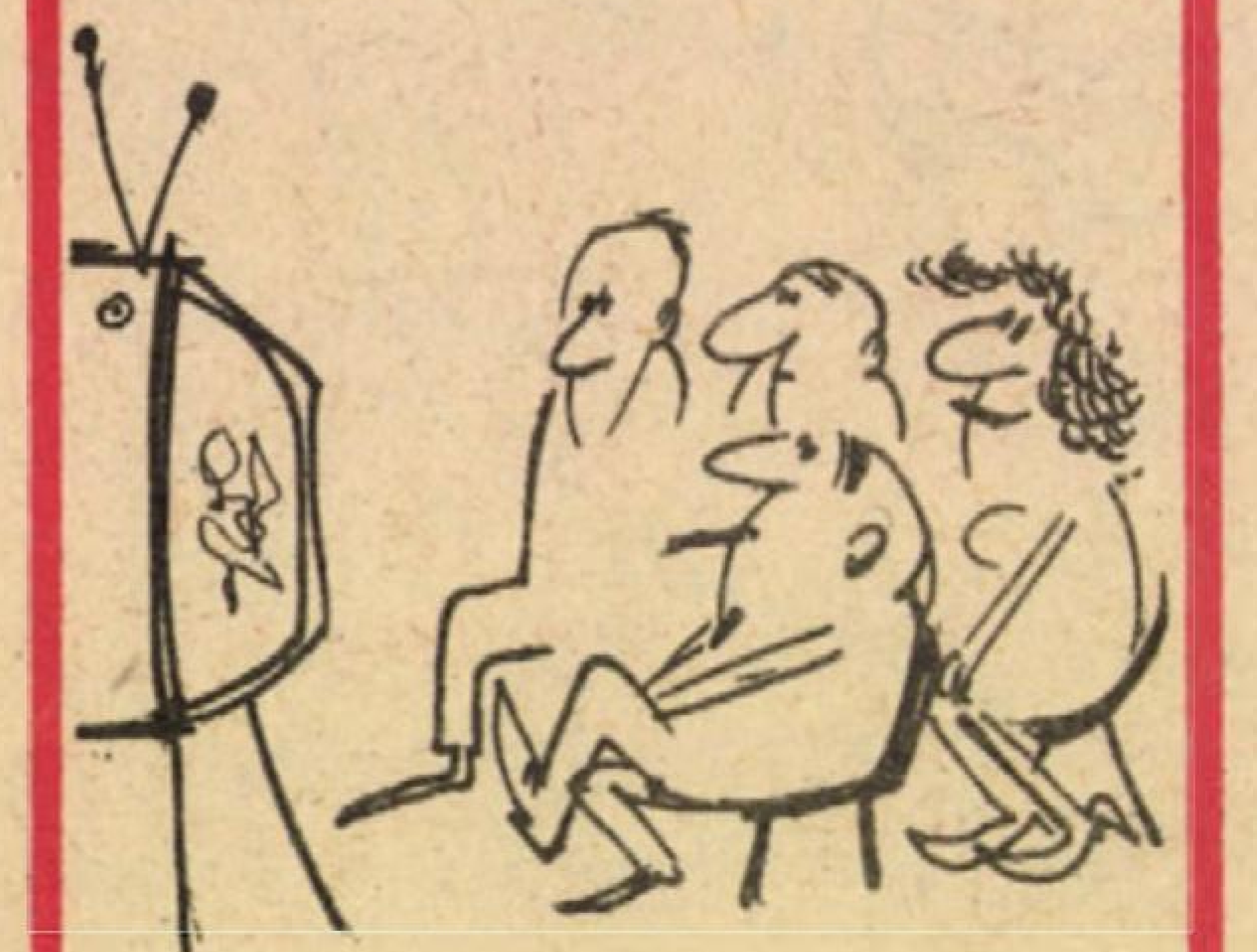

JÚLIUSI ESTÉK

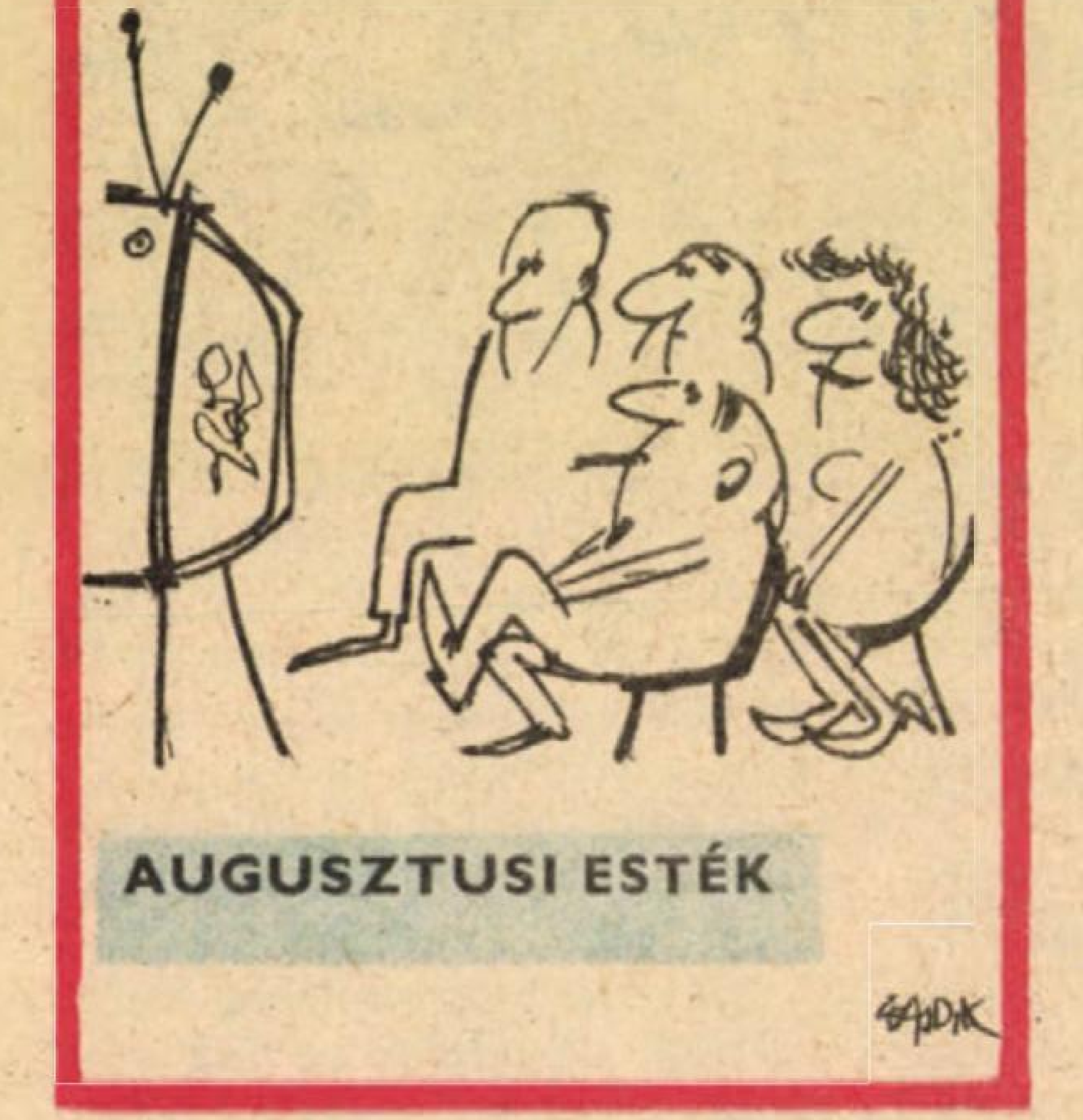

AUGUSZTUSI ESTÉK

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÍGY ETTÜNK A PANNÓNIÁBAN

Tanúk százai — kikkel immár tisztes számú éveim során együtt étkezni szerencsém volt — bizonyíthatják, hogy nem vagyok válogatós. Pedig haj be sok silány étket voltam kénytelen bekebelezni ezalatt, fakír módjára, zokszó nélkül! Most azonban nem nyelhetem le némán, amit két hétig elém raktak élelmezés címén, mert amíg csak rólam van szó, hallgatok, de a kollektív sanyargatás még engem is kifakadásra késztet.

A Rádió szakszervezeti beutaltjaként, hatvanad magammal a „Hungária Szálloda és Étterem Vállalat *balatonalmádi* Pannónia Önelszámoló Egység" kosztjának és módszereinek áldozata voltam, július 25.—augusztus 7. között. Sanyarú sorsunkban más intézmények és vállalatok vagy kétszer ennyi üdülője is osztozott.

Keveset és rosszat ettünk. Hogy milyen keveset, azt az előző turnus húszoldalnyi panaszkönyvi bejegyzései is dokumentálják: újságíró kollégám öt húsadagot is leméretett, melyek az előírt 7 dkg helyett 3—3 és fél dekásak voltak. Az én „egyéni csúcsom" az a négy darab, szőlőszem nagyságú zsírcafat volt, amit a Pannónia varázslói nyilván pörköltnek számoltak el a napi és fejenkénti 37,— Ft-os térítés keretében. Az üdülés első napjaiban még négy vékony szelet szalámi volt a reggelink, mely a vége felé két szeletre csappant. Augusztus 7-én — gondnokunk hiteles mérése alapján — pont 30 dkg sonkát takarított meg a Pannónia, csak a rádiósok reggelijéből.

És hogy milyen rosszul ettünk? A naponta ismétlődő ízetlen burgonyákat, mócsingos húsokat, összeragadt főtt tésztákat csak futólag említem, aminthogy kevés szót érdemel a nyár derekán fölszolgált hét szem, kissé poshadt Mirelite-eper is. Bővebb taglalásra méltó azonban augusztus 4-i ellátmányunk, melytől csak a mi üdülőnkben tizennégyen lettünk rosszul — főleg a kiskorúak —, de más vendégek is belebetegedtek, róluk azonban nincsenek számszerű adataim. Tiltakozó küldöttségünk a Pannónia konyháján szó szerint a következő válaszban részesült: „Mert ezek mindent összezabálnak a strandon! Mi is azt ettük, mégse döglöttünk bele!..." Mielőtt ezt a figyelemre méltó nyilatkozatot az illető letagadná, hadd kérdezzem meg tőle, hogy akkor 1. mitől lettek betegek azok, akik a strand közelébe se mentek; 2. hová tűntek a kötelezően elteendő ételminták, melyeknek a kiszálló hivatalos szervek hűlt helyét sem találták?

Tisztelt Illetékesek, Ellenőrök, Felügyeleti Hatóságok! Komoly bajok vannak az almádi Pannónia Önelszámoló Egységnél, tessék csak utánanézni! És ha már ott járnak, nevemben azt is kérdezzék meg, hogy ugyanazt a háromdecis Kékkúti vizet — bolti ára 1,50 — fényes délben, tehát zenedíj nélkül, három különböző pincér miért 2,90-be, 3,30-ba, illetve 3,90-be önelszámítja föl?

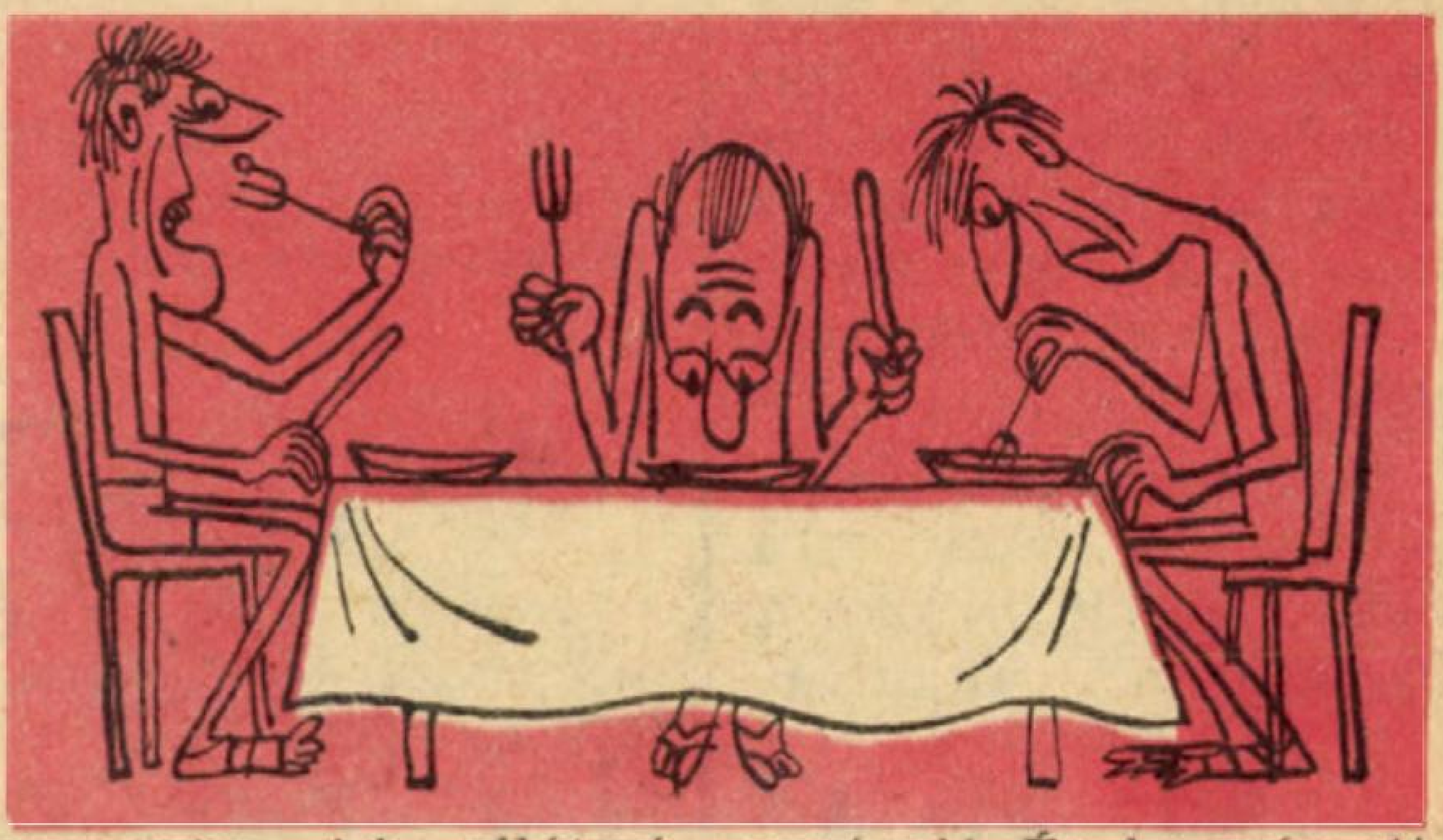

Kaposy Miklós

Jucika és a férfi udvariasság

Pusztai Pál rajza

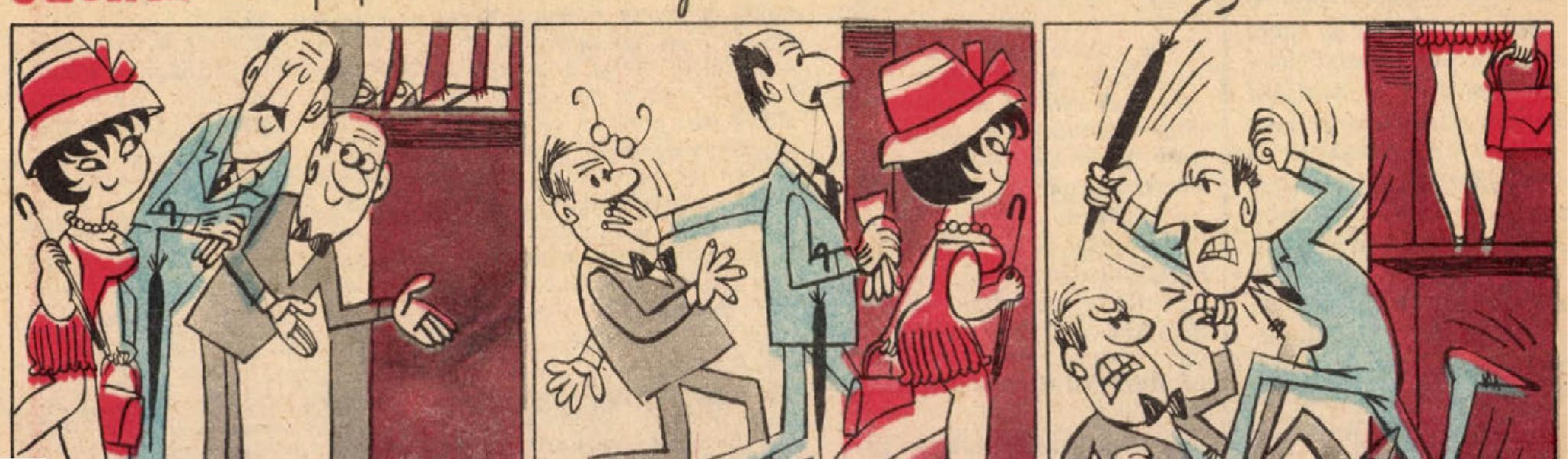

Folytassa...

A „Folytassa nővér” című angol filmnek nagy sikere volt. Ennek hatására adták egy másik filmnek a „Folytassa Cleo” címet, holott a filmben nem volt semmi, ami a „folytassa” szót igényelte volna.

Ezután Budapestre került egy cowboy szatíra, aminek „Folytassa cowboy” lett a magyar címe. Ok: a „Folytassa nővér”-nek nagy sikere volt.

Természetesen folytatni lehet a „folytassa” szériát. Néhány tippet is adunk. Ha „Az ember tragédiája” filmre kerül, legyen „Folytassa Lucifer” a címe. Shakespeare III. Richárdját a „Folytassa gyilkos” címmel játszhatnák a pesti mozik. Lehár Víg özvegye „Folytassa Danilo” lehetne. A „Viva Maria” is nagyobb sikert aratott volna „Folytassa Mária” címmel.

És így tovább . . .

(sti)

Interjú

– Elnök úr, kinek az emberei voltak a kubai diverzánsok? . . .

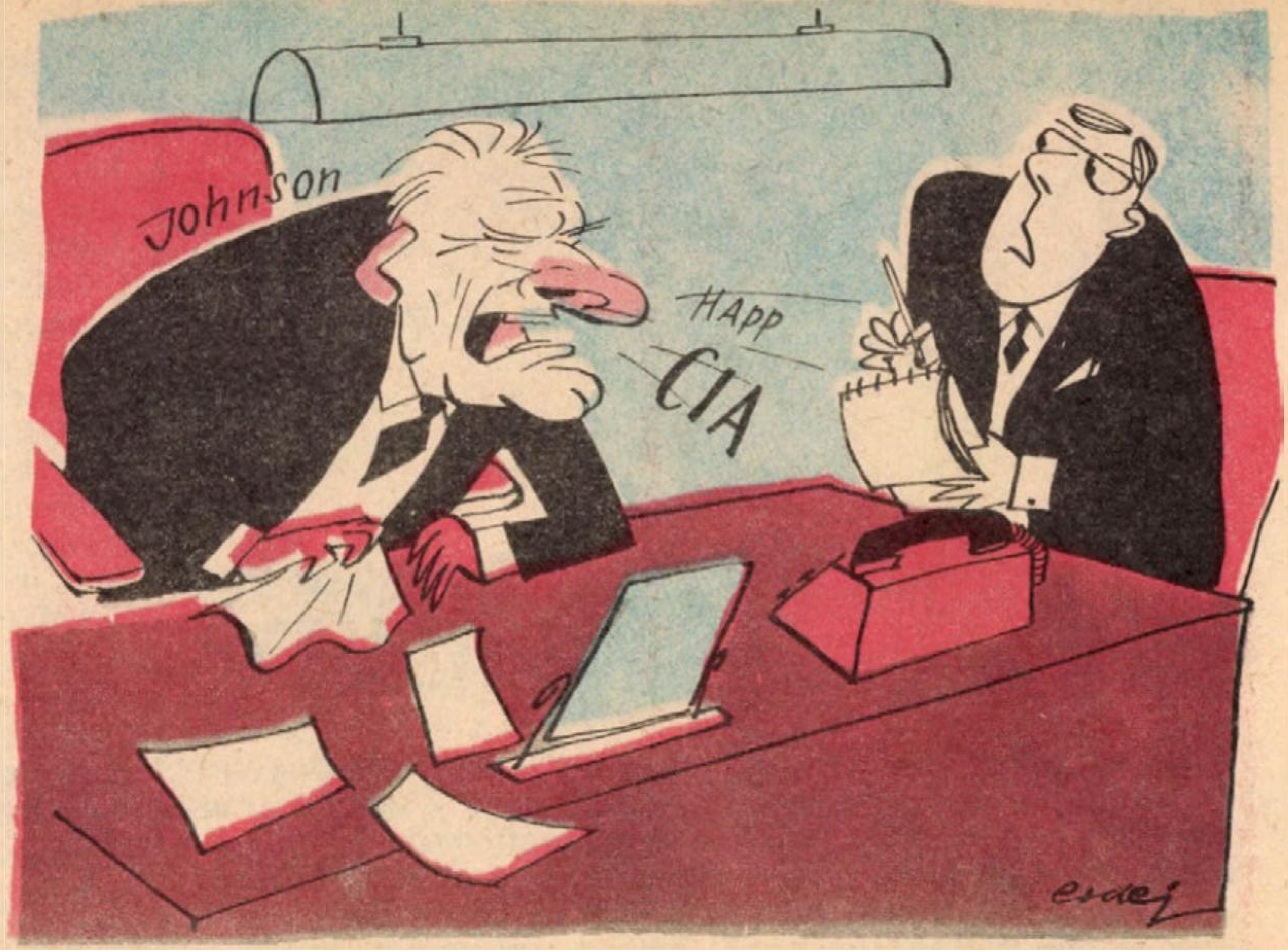

A táncdalfesztivál után

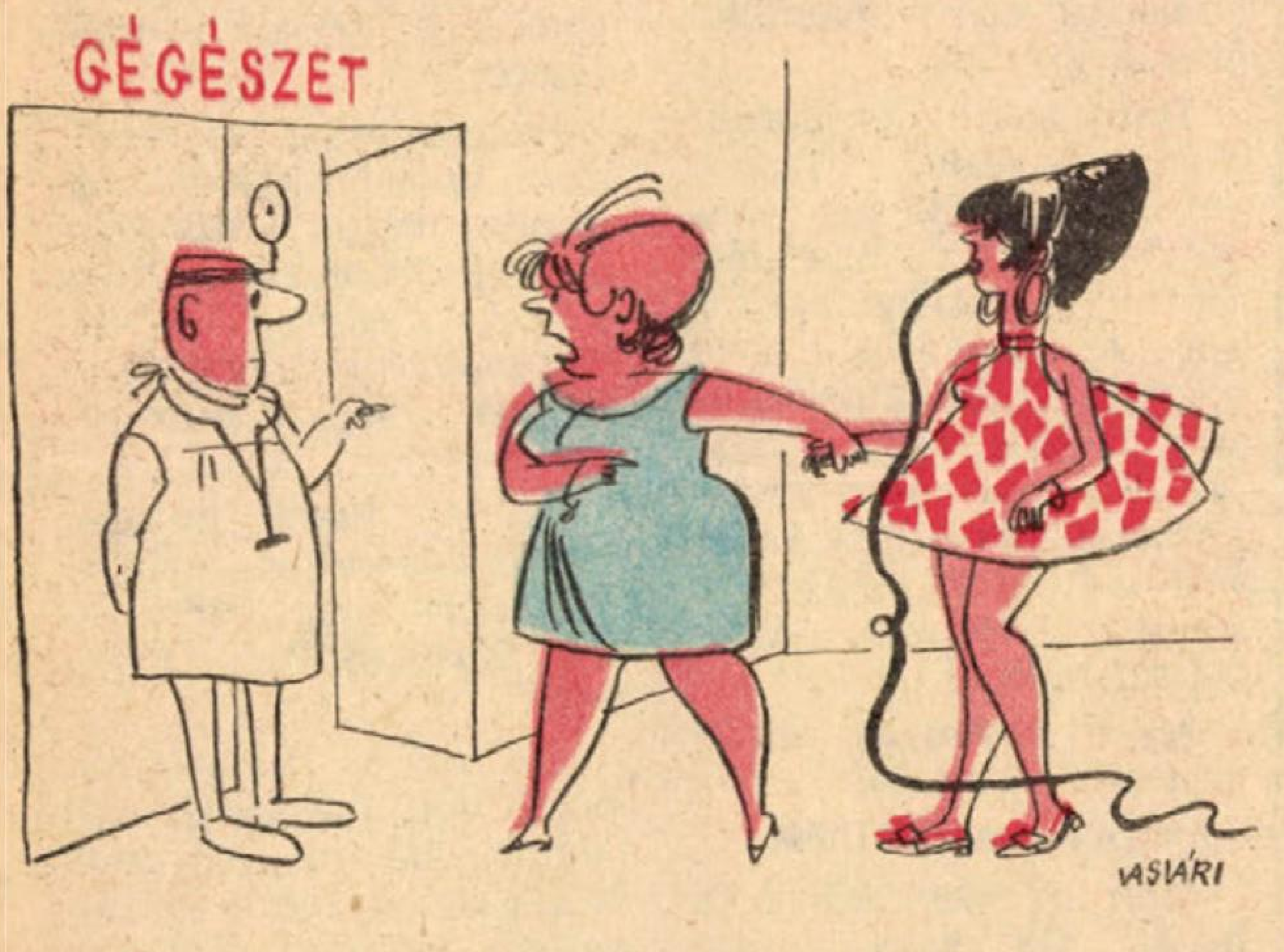

– A kislányom lenyelte a mikrofont!

Közös lakás

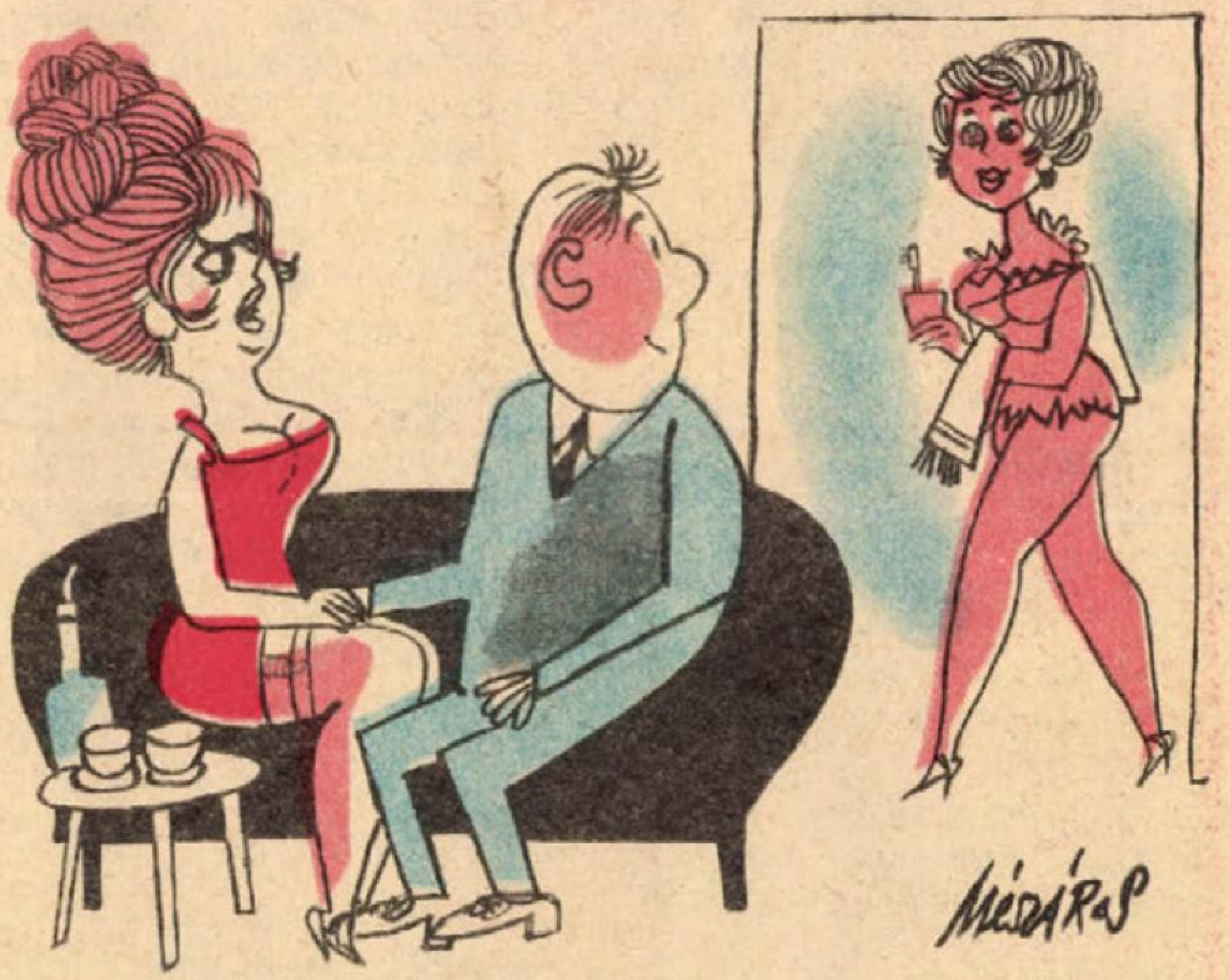

– Pista, kérem, ne bámulja az elvált férjem feleségét!

Konformizmus

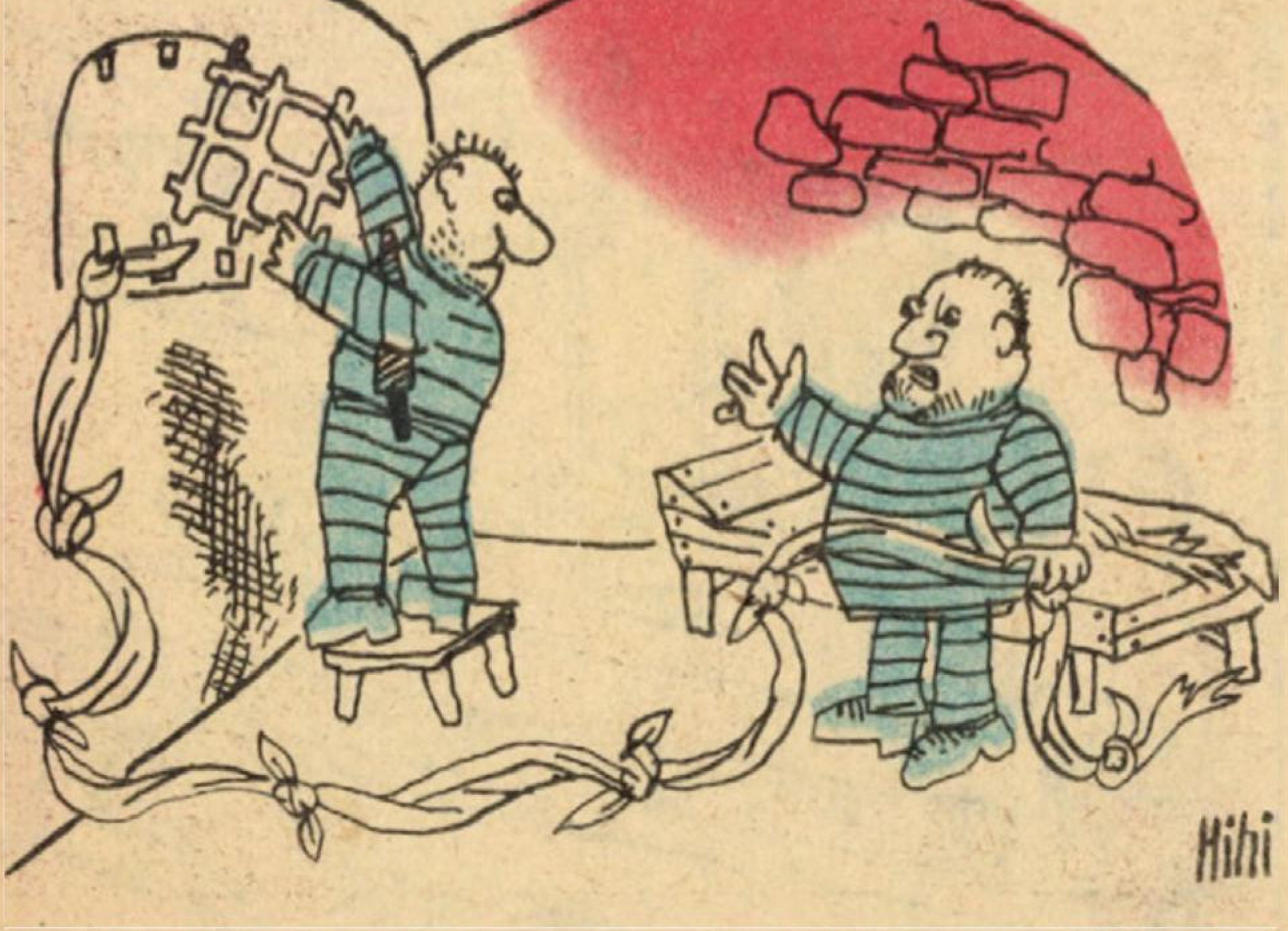

– Azt hiszem, mégsem tartok veled. Holnap ugyanis gombóc lesz ebédre . . .

Belváros

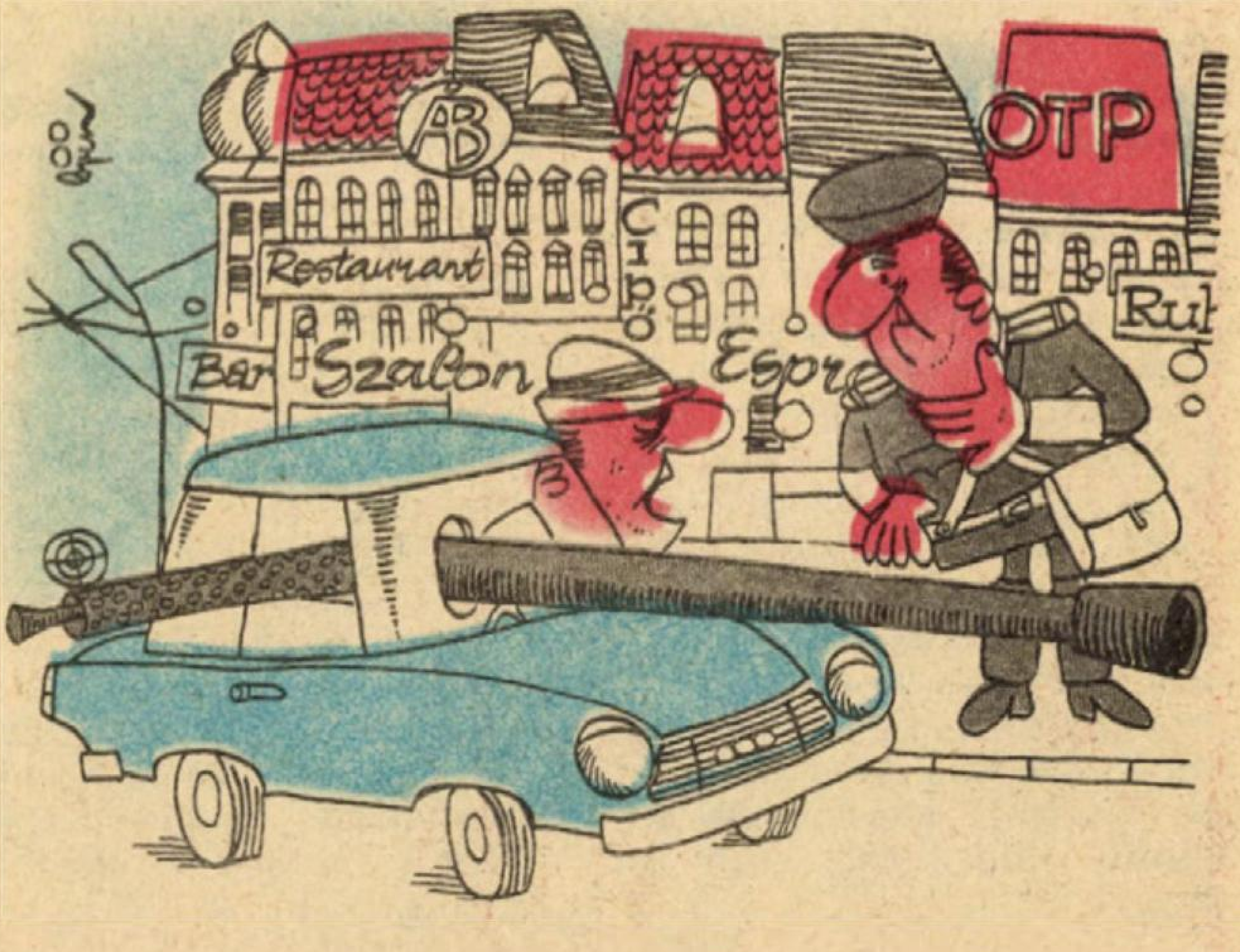

– Kiharcolok magamnak egy parkolóhelyet . . .

Irányított munka

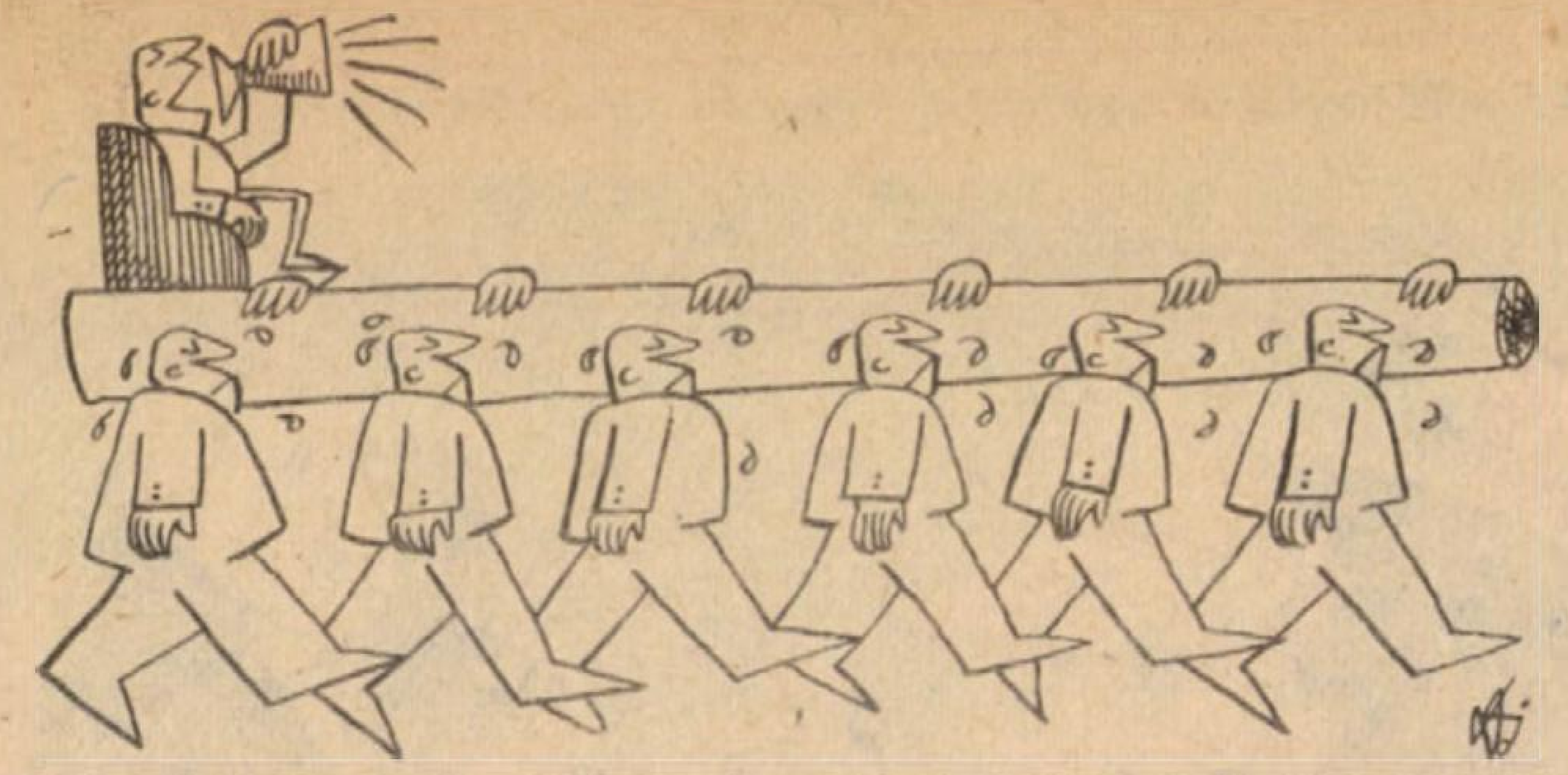

Kedves Ludas!

Ezt olvastam: „A parabola mindig is ezt az ellentmondást volt hivatva áthidalni, nemcsak most, hanem a modern tanmesék megszületésétől, *Defoe Gulliverjétől* kezdve.” Még szerencse, hogy *Swift Robinsonjáról* nem esik szó az idézetben! — A hibát talán szóvá se tenném, ha nem rangos, kitűnő világirodalmi folyóiratunk, a Nagyvilág ejtette volna.

G. J.
Budapest

Hallottam egy viccet, megírom, hátha valaki nem ismeri.

Két nő beszélget:

— És mondd, szívem, mennyi ideig voltatok férj és feleség?

— Nem is tudom. Elfelejtettem megnézni az órámat...

K. Gy.
Sopron

Örömmel olvastam a Ludasban Csordás Mihály levelét, amelyben javasolta, hogy részesítsék „kitüntetésben” — csakúgy, mint tavaly a szemetelőket — azokat, akik hangos zajongással elűzik a főváros lakóinak nyugalmát. Én is tennék rögtön egy előterjesztést: magas kitüntetésre javasolom a Művelt Nép Könyvterjesztő Vállalat, VI., Révay utca 20. szám alatti raktárának dolgozóit, akik a járda széléhez támasztott, lejtőként használt vaslemezen targoncájukat le s föl húzgálva, olyan éktelen lármát csapnak, hogy mi, környékbeliek képtelenek vagyunk tőle aludni vagy pihenni.

K. T.
Budapest

A budapesti Állatkertben — köztudott dolog — nemcsak mutogatják, de tenyésztik is az állatokat, sőt, érdekes keresztezéseket is hoztak már létre. Azonban mégiscsak meghökkentett az a látvány, amely nemrégiben a Ragadozók házánál tárult elém. A ketrecre a „Fekete párduc” felirat volt ráerősítve, viszont a rácsok mögött csak egy jámbor kuvasz vakarózott a nagy melegben. Továbbá láttam, hogy a „Koronás galamb” felirattal egy. tukánmadár igyekezett álcázni magát, és a „Vadmacska” ketrecben menyét futkosott. Biológiánk itt tartana már? Vagy csupán egyszerű ketreccserék történtek a nézők mulattatására?

D. E.
Budapest

Amit itt elmesélek, nem kitalált anekdota, hanem valóban megtörtént. Azért írtam le, mert nagyon jellemzőnek találom.

A házunkban van egy kislány, akit az anyja igyekszik jól nevelni, udvariasságra szoktatni, és a tanítás valóban használ is: a kis Editnél alig akad kedvesebb gyerek. Az általános iskola alsó osztályait végzi, de máris szorgalmasan segít az anyjának. Rendszerint ő jár a szomszédos közértbe bevásárolni. A napokban az anyukája látogatott el az üzletbe. A kiszolgálónő megkérdezte:

— Hol van Editke?

— Vidéken nyaral a nagymamánál.

Mire az eladónő:

— Nagyon kedves, figyelmes kislány. Olyan aranyosan köszön, amikor bejön, hogy *muszáj neki visszaköszönni.*

A. S.
Budapest

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

100%

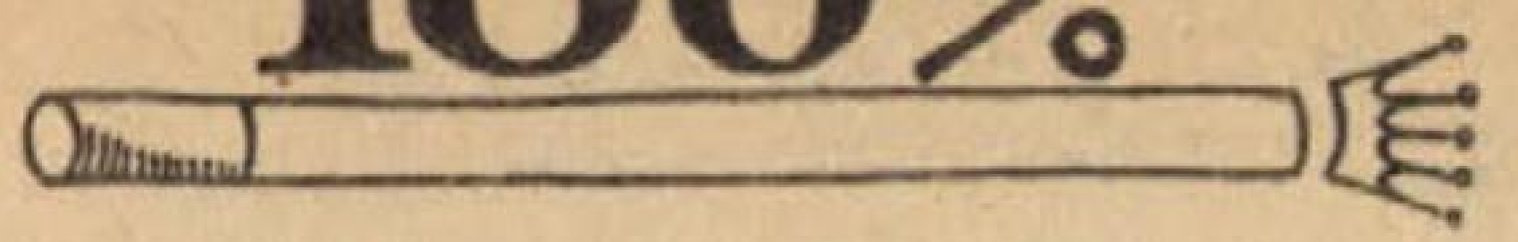

Százszázalékos teljesítményekkel általában dicsekedni szoktak. Lehet, hogy a Magyar Dohányipar is büszkén dülleszti most ki a mellét?

Mert igaz, hogy a Kossuth-cigaretta csak 33,3 százalékot ért el, a Terv és a Fecske 50-et, — a Savaria viszont már 66,7 százalékkal dicsekedhet, a két új gyönyörűség, az MD és a 100 éves pedig elérte a 100 százalékot.

A felülvizsgálat ugyanis megállapította, hogy a felsorolt cigarettafajták ilyen arányban — „kifogásolható minőségűek”.

Ez, kérem, nem elírás, nem sajtóhiba. A két újfajta és drága cigaretta valamennyi darabja rossz tehát, — nem az akadékoskodó fogyasztók, hanem arra hivatott szakértő szerv megállapítása szerint.

Halljátok, emberek! Nagy gonddal, nyugati mintákat lelkesen másolva, „King size”-felirattal, és dobozonként 8, sőt 12 forintos árral sikerült dohányiparunknak előállítani százszázalékosan nem jó cigarettát. Erről értesülhetett dohányzó népünk a Magyar Nemzet július 5-i számából.

Most mondjuk el a szokásos litániát:

vannak még hibák,

csak az nem követ el hibát, aki nem dolgozik,

emberek vagyunk, és még a ló is megbotlik,

a gyártó nem vizsgálhat meg minden egyes darabot,

a legjobb szándék is kudarcot vallhat,

nincsen rózsa tövis nélkül,

és így tovább, és így tovább.

Dohányos ember vagyok: fáj tehát, hogy ilyen minőségű cigarettákkal traktálnak. De állampolgár is vagyok — tehát megkérdem: miért ér véget egy méla akkorddal a felháborító közlemény? Miért hiányzik a végén a megkövetelhető és megnyugtató mondat?

Ez:

„A 33, 50, 66, sőt 100 százalékosan kifogásolható minőségű selejt gyártóit pedig felelősségre vonták, — megbüntették, elcsapták, ezeket és ezeket a vétkes személyeket.”

Sajnos, ezt a mondatot nem olvashattuk a közlemény végén. Csak annyit tudtunk meg, hogy százszázalékosan nem jók vadonttúj „king size”, vagyis „királyi méretű” cigarettáink.

Lehet, hogy hatásos királyságellenes propagandáért még dicséretben is részesültek a gyártók?

De az is lehetséges, hogy volt fegyelmi, volt megtorlás; de ezt nem kötik az egyszerű állampolgár orrára? Az csak szívja a rossz cigarettát, drága pénzéért?

E. J.

Példamutatás

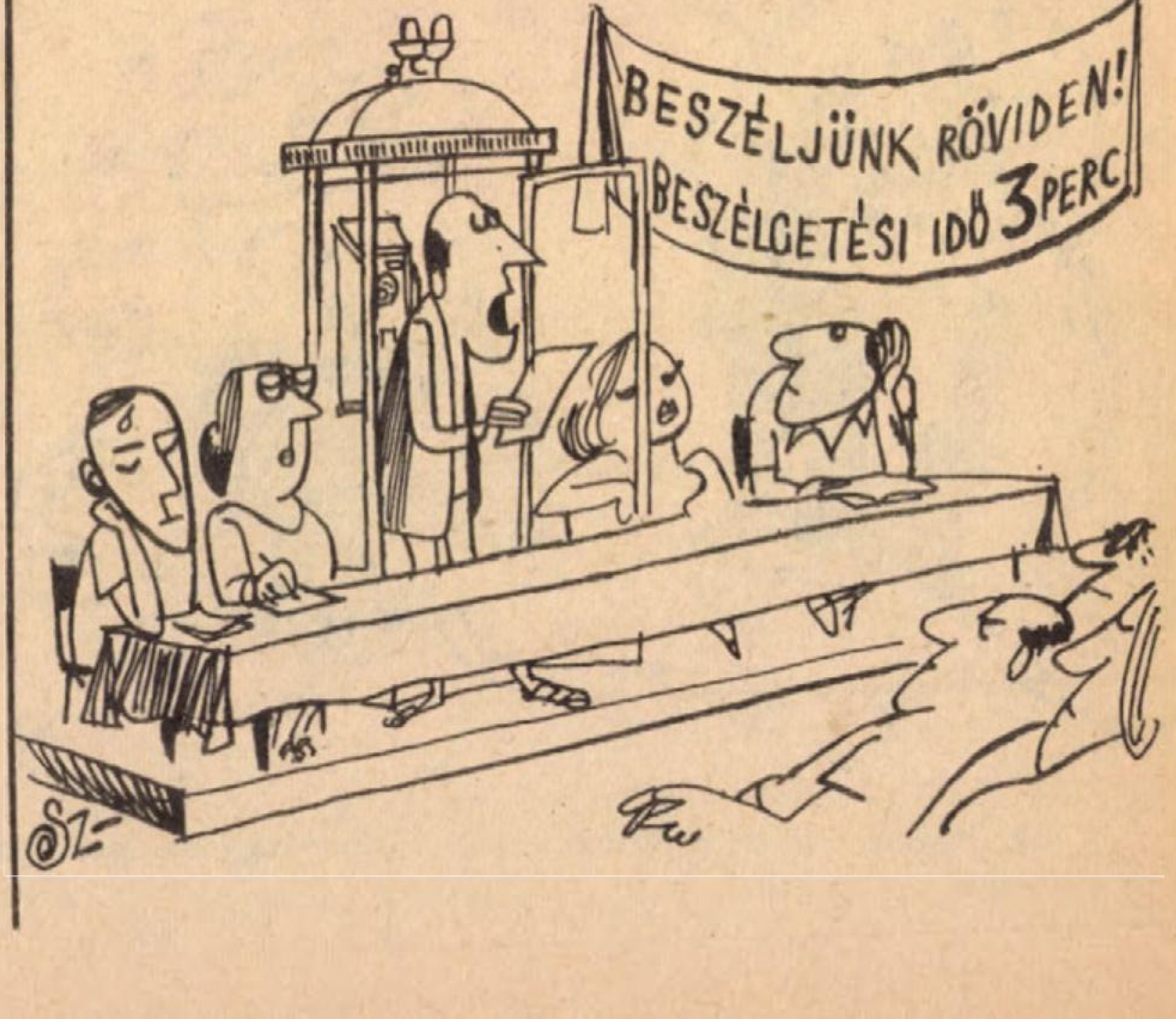

BÉKÉLTETÉS

A lakótársak unszolására végre elhatároztam, hogy kibékítem Juliska nénit Sári nénivel, vagy Sári nénit Juliska nénivel, ami egyre megy, mert a két tisztes külsejű hölgy egyaránt halálosan gyűlöli egymást. Évtizedek óta haragban vannak. Néha egyszerű átkokkal is megelégszenek, de van, amikor feljelentésnél alább nem adják.

Amikor bekopogtattam Juliska nénihez, szeretettel, bánatos mosollyal az arcán fogadott, de amikor megtudta, mi járatban vagyok, elkékült a dühtől.

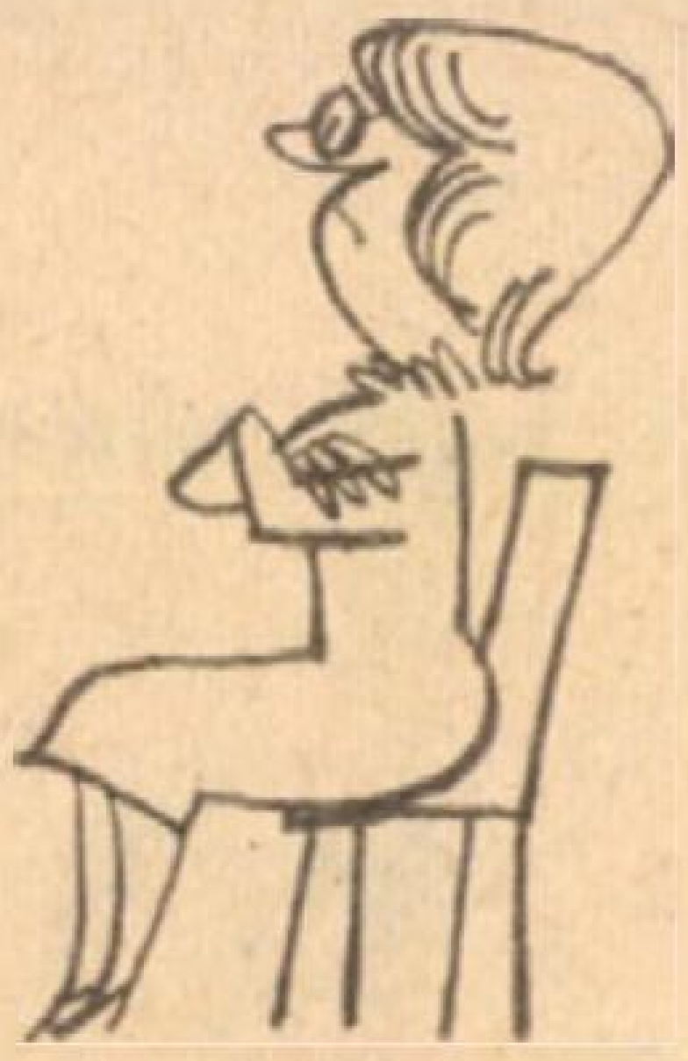

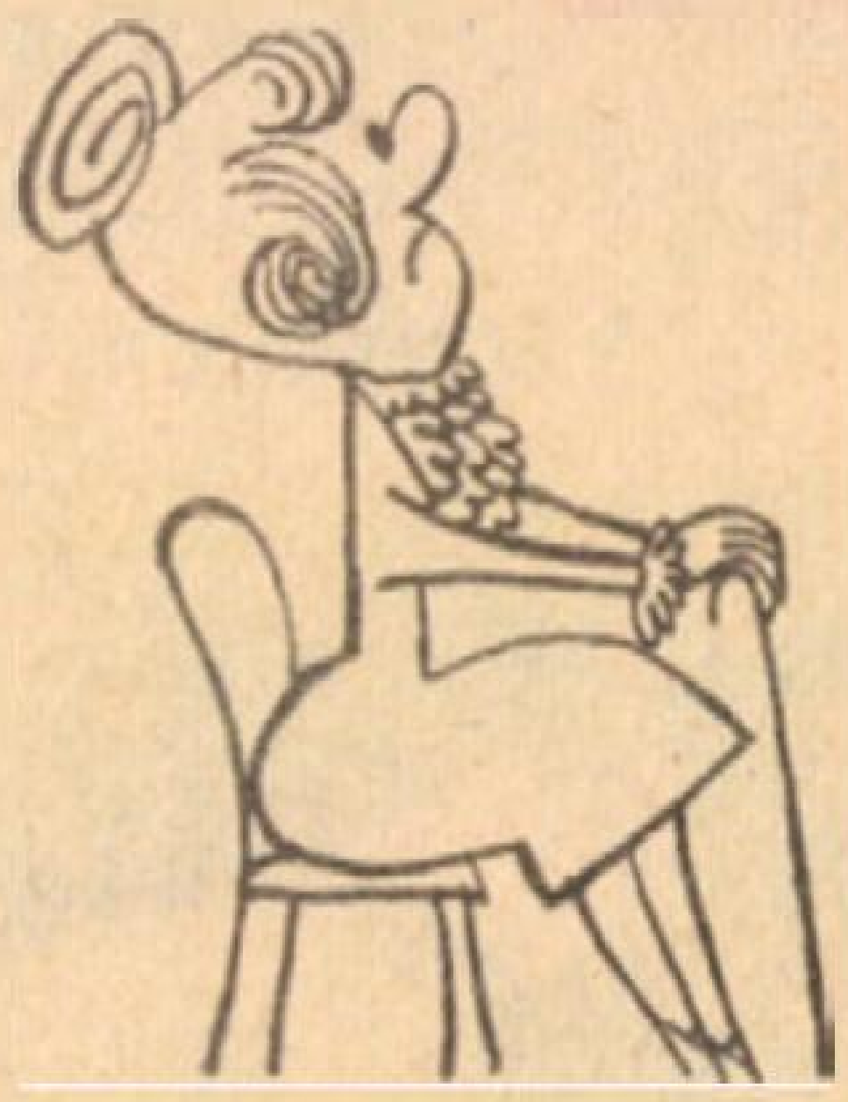

— Arról a bestiáról hallani sem akarok! — kiáltotta. — Tegnap is szemetet szórt az ajtóm elé, direkt csinálja! És tudja, hogy fáj a fejem, azért bőgeti a rádióját.

— Nincs is rádiója — vetettem közbe.

— Hoz a kölcsönzőből ilyen esetekre! Maga nem ismeri, milyen gonosz perszóna! Még a szeme se áll jól. Múltkor influenzás volt, hát nem ráprüszkölt a kilincsemre? Egy illető mondta. Azóta is fájnak az ízületeim! És azt terjeszti rólam...

Közelebb hajolva elmondta.

— De, Juliska néni, hátha nem mondta — próbálkoztam.

— Ugyan miért ne mondta volna? — legyintett.

Ekkor elővettem minden ékesszólásomat. Beszéltem neki a felebaráti szeretetről, az osztálynélküli társadalomról, a békemozgalomról a Tiszta Ész Kritikájáról, az ó- és újtestamentumról, a római jogról és a stresszelméletről.

— Béküljenek ki, Juliska néni! Minek ez a gyűlölködés?

— Soha! — kiáltott fel Juliska néni, s a hirtelen felindulástól úgy elszédült, hogy le kellett ülnie.

— Látja, Juliska néni? Árt is magának a harag.

— Bánom is én! — suttogta alig hallhatóan. — Inkább megdöglöm, de annak a szörnyetegnek nem bocsátok meg soha!

Ezek után Sári nénit látogattam meg. Ő valamivel gyűlölködőbbnek bizonyult, s elmondta, hogy Juliska néni pokolbeli ördög, direkt csikorgatja a karosszékeit, a legyeket az ő ablaka felé hajtja, s erkölcstelen rágalmakat terjeszt róla.

— Nem tudom, mit vétettem neki — sóhajtotta —, mert én mindig csak szépet és jót mondtam a pimaszról, és ez a hála. Egyszer megmérgezte a lábtörlőmet, azóta fáj a talpam. Névtelen leveleket ír ellenem.

— Miből gondolja? — kérdeztem.

— Egyik levél sem volt aláírva. Hát ilyen nyomorult rontja a levegőt, nem elég a sok atomrobbantás.

Szelíd hangon kezdtem neki magyarázni, hogy nem jól van ez így, kéz a kézben igyekezzünk művelődni, ne bántsuk egymást, a szeretet mindent legyőz, segítsünk egymáson, beszéljük meg közös gondjainkat a kölcsönös bizalom, a jóindulat és az emberiesség nevében.

— Higgye el, Sári néni, magának is jobb lesz, ha békességben élnek! — mondtam emelt hangon.

— Inkább a halál! — kiáltott fel Sári néni, olyan eltökéltséggel, hogy elköszöntem.

Másnap kellett volna különben felszólalnom az ENSZ közgyűlésén a világbéke ügyében, de lemondtam.

Feleki László

Körültekintő vezetés

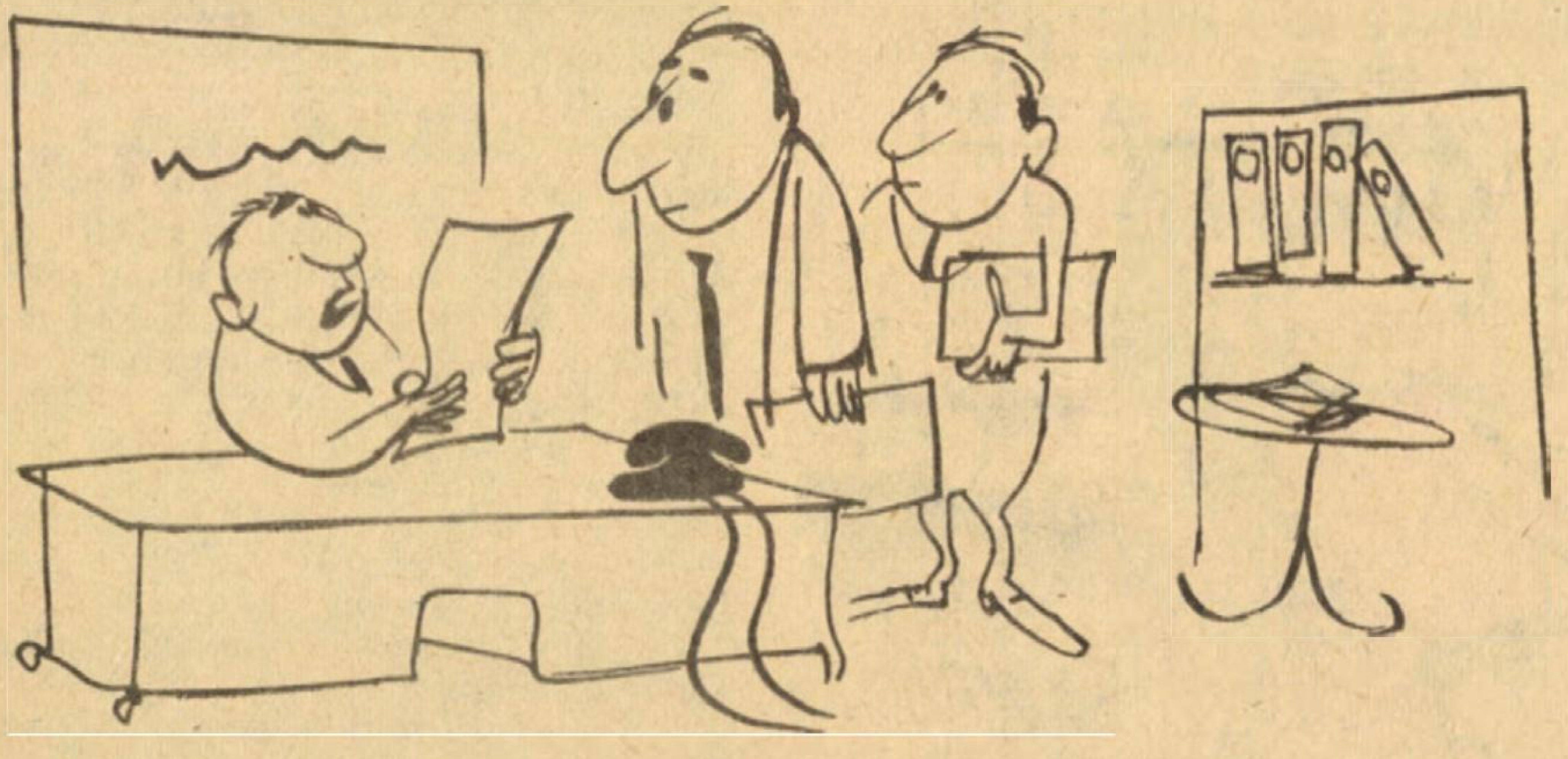

– Mi rendeltünk volna kétszáz darab gyapotfát? Kérdezzék meg a takarítónőt, ő mindenről tud, ami itt történik!

MR. SCHWARZKOPF

Eredeti nevét senki nem jegyezte meg. Akik ismerték, ma is Schwarzkopfnak hívják. Némileg kiemelkedett a balatoni ifjúsági üdülő lakói közül, nem annyira két és félszeresen teen-ager korával, ősznek ható szőke hajával, hanem azzal, hogy úgy távozott, ahogy érkezett: egy pillanatra sem józanodott ki a két hét alatt.

Az érkezését követő napon, néhány deci lelkierő magába öntése után felkereste az üdülőtelep fodrászati ktsz-ét, hogy haját rendbe tétesse. Éppen hogy beült a székbe, s félálomban odavetette a segéd úrnak, hogy „Schwarzkopf!" — már aludt is.

A fiatal és tanulékony fiú azonnal megértette, és hozzáfogott az utasítás végrehajtásához: szakszerűen feketére festette a horkoló északi úr haját. Ám amikor felébredt, ahelyett, hogy elismerését fejezte volna ki, a tükörre meredt, majd öklével verni kezdte, utána a segéd felé indult volna, ha nem tör rá ismét az álom. Így hát visszaroskadt a székbe és horkolni kezdett. Ezt az időt használta ki a segéd, hogy helyrehozza tévedését. Ugyanis, az utasításnak szánt „Schwarzkopf" szó, amely fekete hajat jelent, amit a segéd úr jól is értett — a vendég tudatában egy ismert hajmosószer-márka nevét fedi.

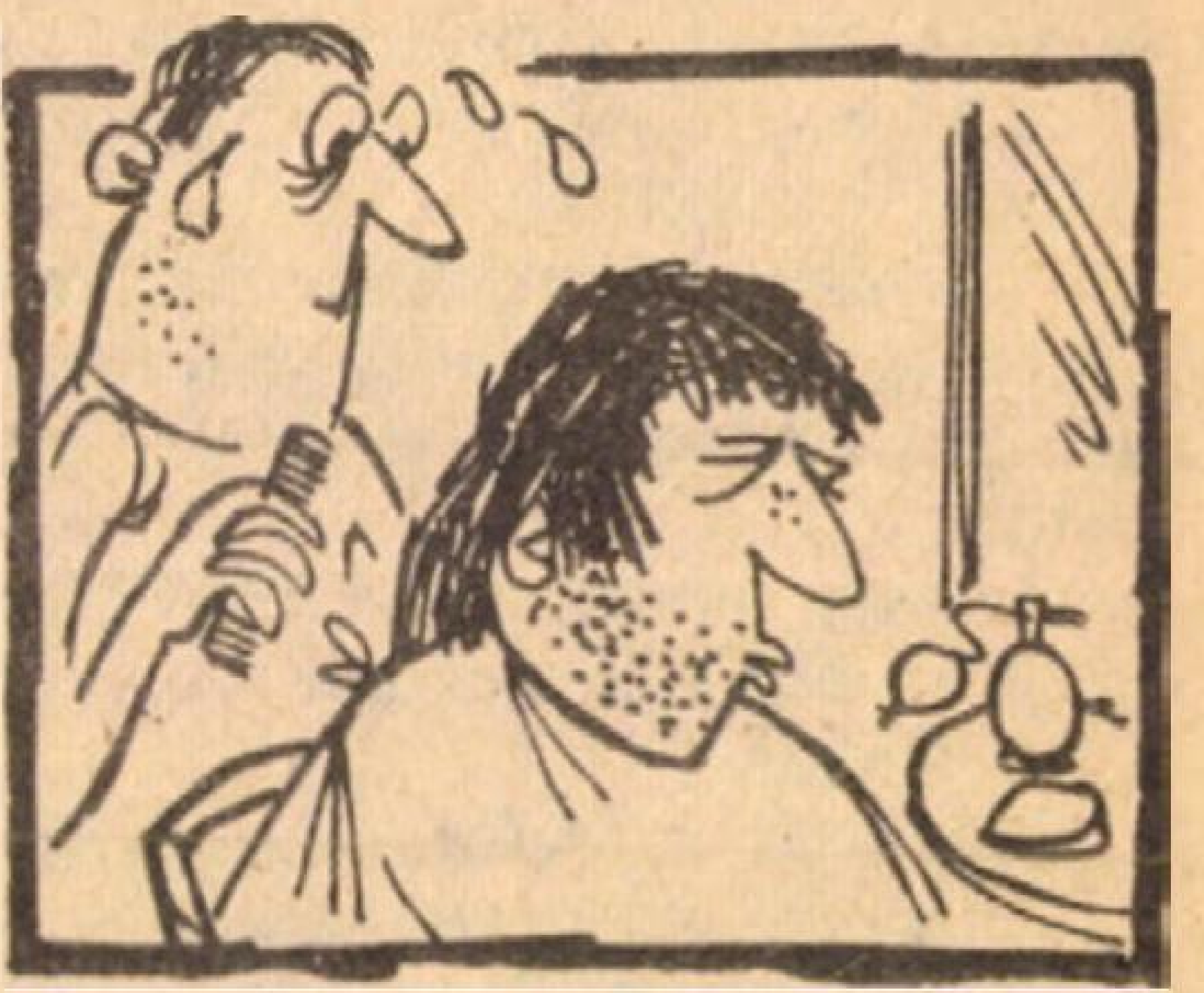

A hölgyek és a fodrászok jól tudják, hogy könnyebb a tevének a tű fokán átjutnia, mint a festett fekete hajból szőkét varázsolni. A fodrász azonban megkísérelte a lehetetlent. Majdnem sikerrel. Az éjszínű hajat bámulatos ügyességgel világosította ki halványrózsaszínűre. Akik Mr. Schwarzkopfot közelről megismerték, ma is esküsznek, hogy ez a hajszín illett legjobban a hangulatához.

Szemes Piroska

Orvos és páciens

Pusztai Pál rajzai

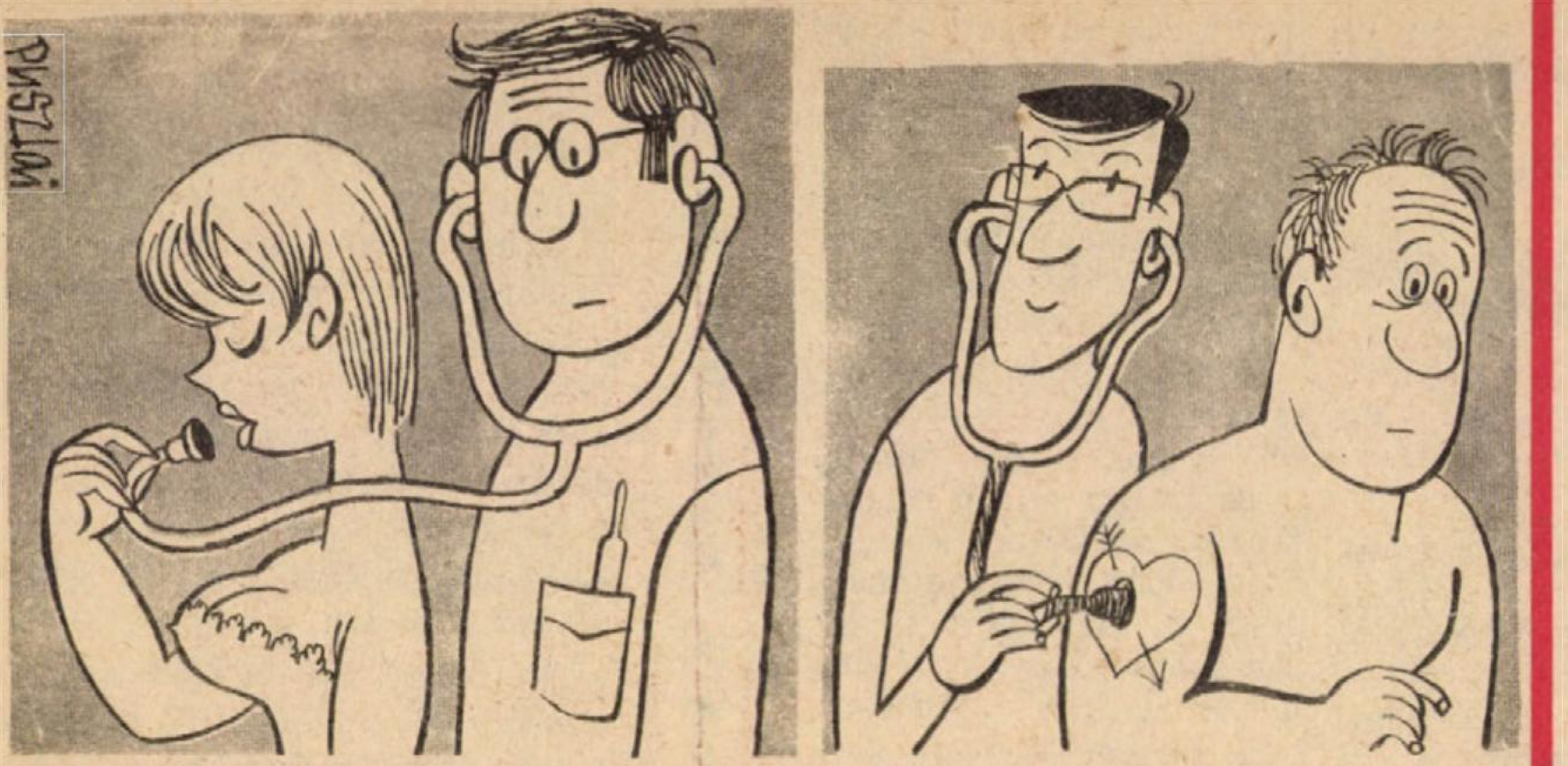

Bizalmas közlés

Alapos vizsgálat

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„SÜRGŐS" TÁVIRAT

Hivatalomból, a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségéből, táviratot küldtek utánam Balatonszabadiba, amelyben kérték, hogy másnap egy fontos értekezlet miatt jöjjek fel Budapestre. A táviratot július 11-én 16 óra 05 perckor „sürgős" jelzéssel adták fel, s mint a bélyegző is tanúsítja: egy órán belül megérkezett a Balatonszabadi-Fürdőtelep postahivatalba. Én mégiscsak másnap, július 12-én, 17 óra 50 perckor jegyezhettem be az átvételt a kézbesítőkönyvbe, pedig mindkét nap otthon voltunk.

Hogy hol bolyongott egy teljes napon át a táviratom, azt nem tudom. Azt viszont tudom, hogy az értekezletről a posta jóvoltából lemaradtam.

Gál Ödön
a MTESZ központi titkára

HALLOTTUNK EGY VICCET

Egy középkorú férfiú éppen csak parányit becsípve belép egy kis sörözőbe, magához inti a csinos kiszolgálólányt, és jókedvűen így szól hozzá:

– Kezicsókolom!

– Jó napot – felei hivatalos hangon a nő –, mivel szolgálhatok?

A részeg emberek kedves évődésével folytatja a vendég.

– Drága aranyoskám, kérek egy adag fasírtot, egy gyönyörű fröccsöt, és tudja, mit kérek még magától: egy baráti szót!

A lány elmegy, és kisvártatva eléje teszi az ételt és az italt.

– Tessék.

Rámered a férfiú, és nagyot sóhajt:

– Jaj de szomorú vagyok! Hol marad a baráti szó?!

Mire a lány feléje hajol, és halkan így szól:

– Ne egye meg a fasírtot!

Sztriptíz

Sajdik Ferenc rajza

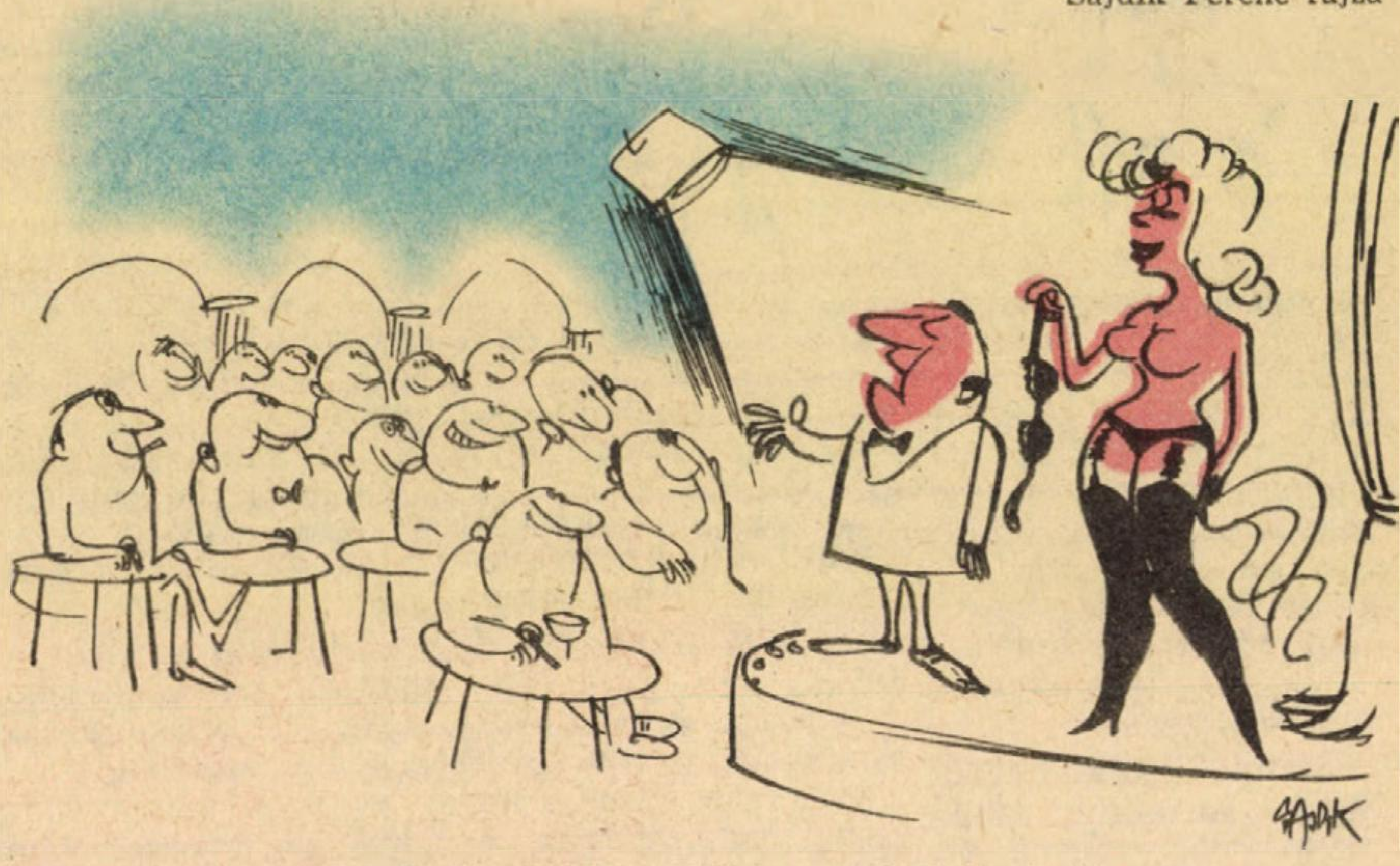

– A húszfrankos helyáron aluliak most forduljanak el!...

Egy kis félreértés

Pusztai Pál rajza

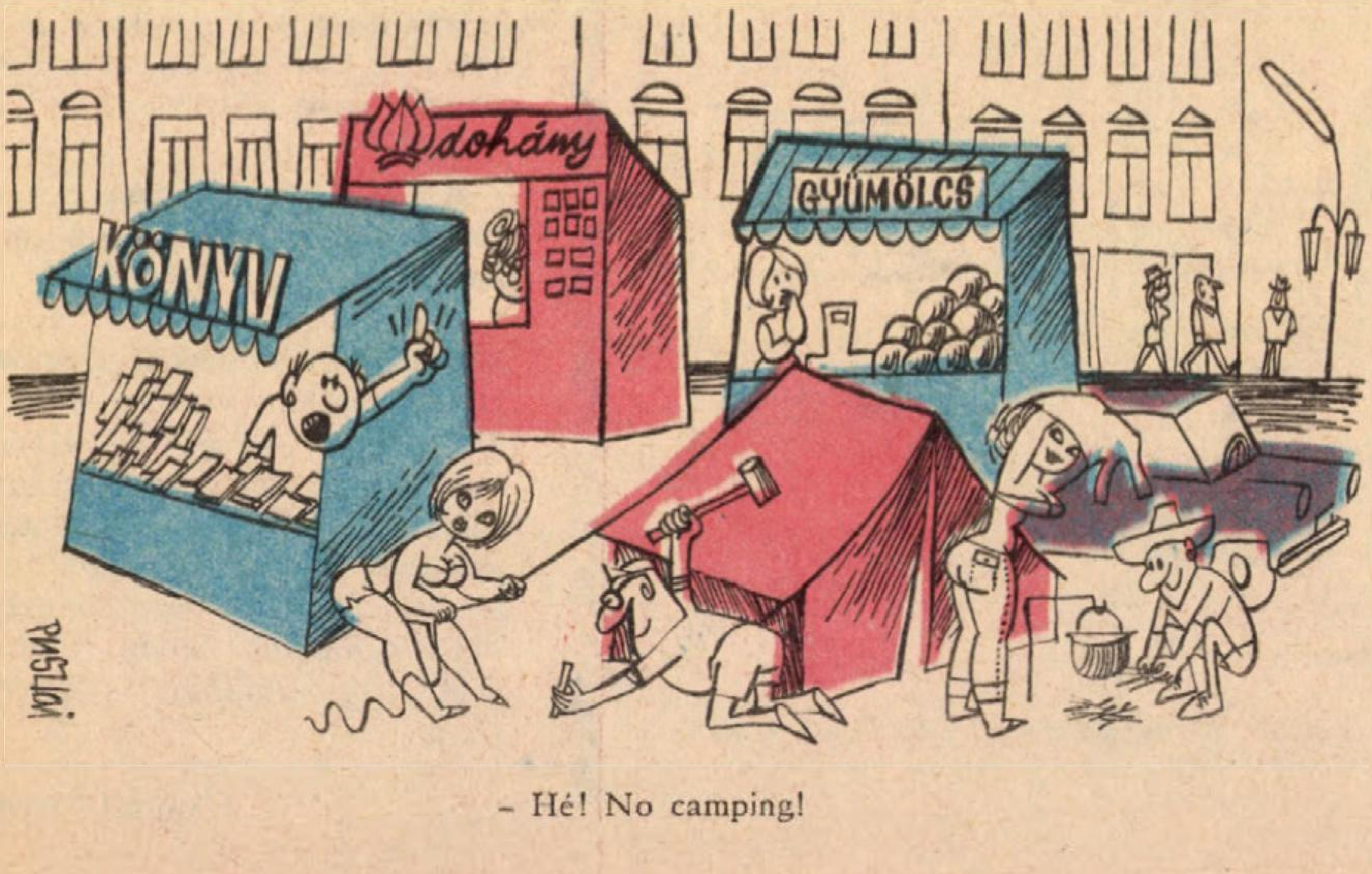

– Hé! No camping!

PESTI tudósítónktól...

„Családi házakat gyűjteni tilos!" – olvastam meglepve a szokatlan címet egyik lapunkban. A cikkből kiderült, hogy a Legfelső Bíróság a családi ház- és lakásspekuláció ellen hozott döntést. A „Ki mit gyűjt?"-mozgalom tagjai ebből megtudhatják, hogy a gyűjtőszenvedély határa mégsem a csillagos ég.

—o—

Egy kis lélektan:

– Halló, szervusz!

– Halló, szervusz! Honnan tudod, hogy megjöttünk?

– Ma reggel kaptam meg az üdvözlő lapotokat!

f. l.

Nyűgös ügyfél

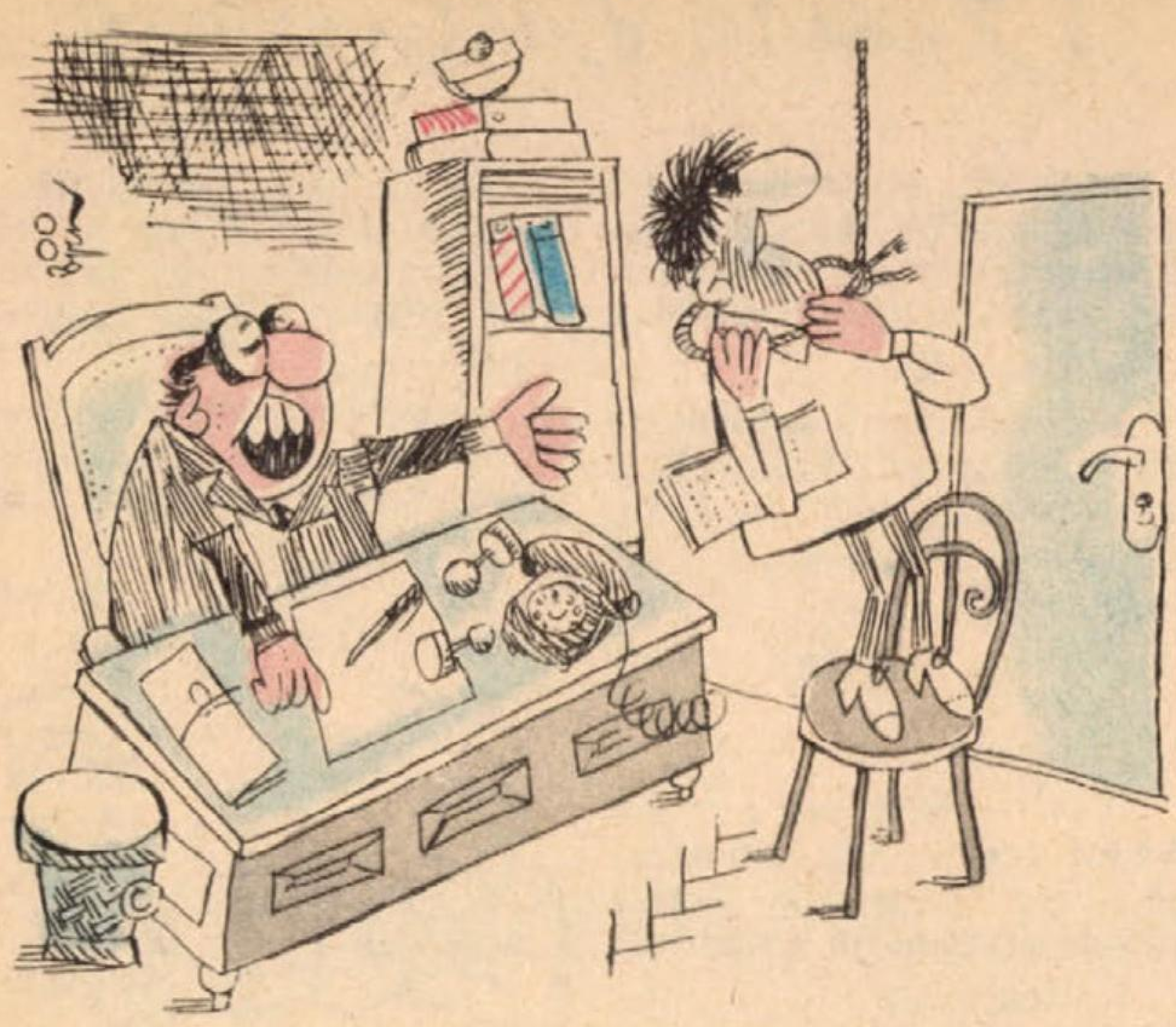

– Hát nem bánom, akkor aláírom a kérvényt, ha ennyire fontos magának! . . .

Emberi dolog

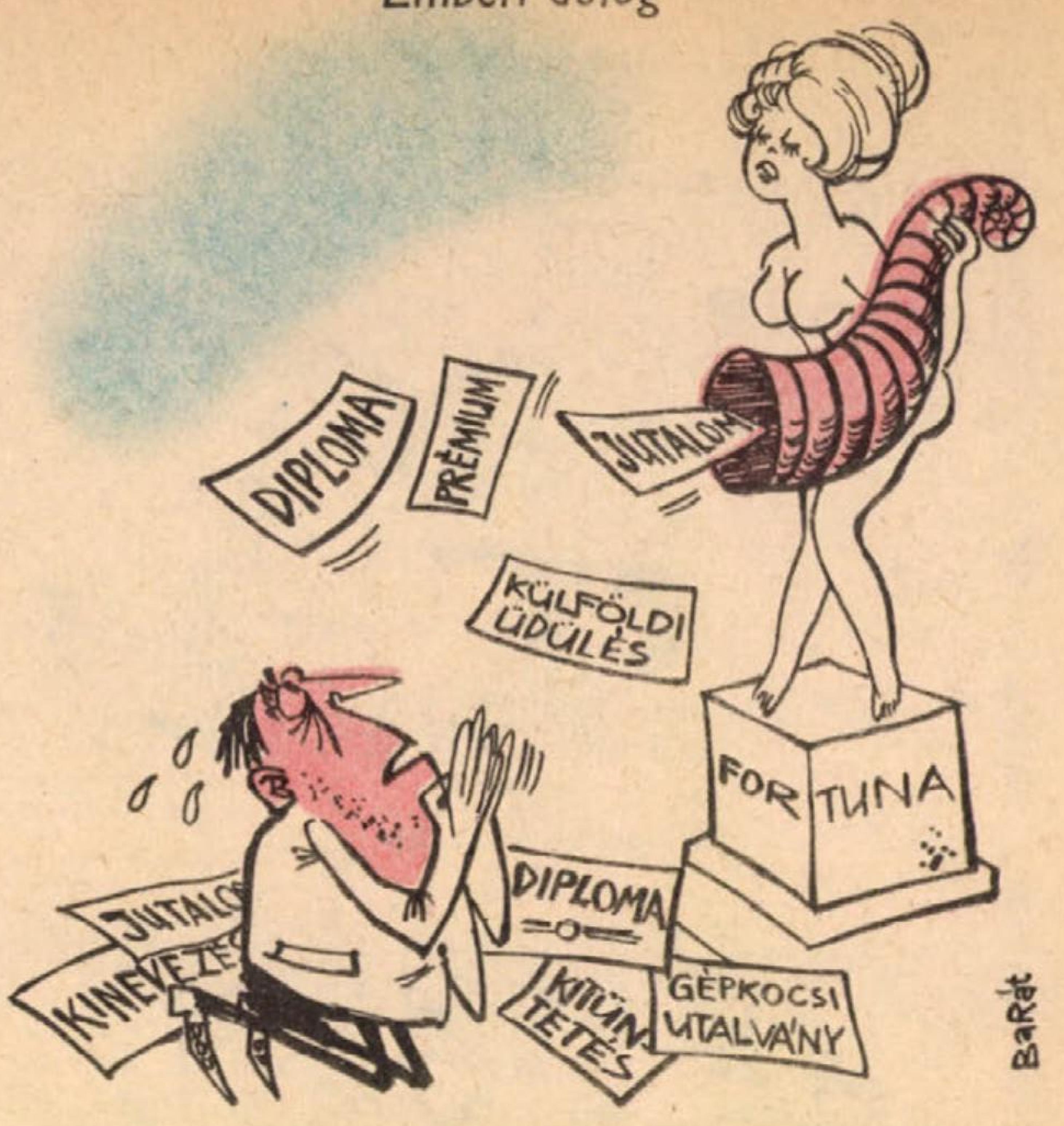
DIPLOMA
PRÉMIUM
JUTALOM
KÜLFÖLDI ÜDÜLÉS
FOR TUNA
DIPLOMA
JUTALO
KINEVEZÉS
KITÜNTETÉS
GÉPKOCSI UTALVÁNY
BaRát

– És még öt nyerőszámot, ha lehetséges . . .

ÖKISZOLGÁLÓBAN

Elérhetetlen e szépség,
Ki oly szőke és magas.
Némán áll a boltajtóban
S bárki is közelít hozzá,
mindenkit kikosaraz.

(darázs)

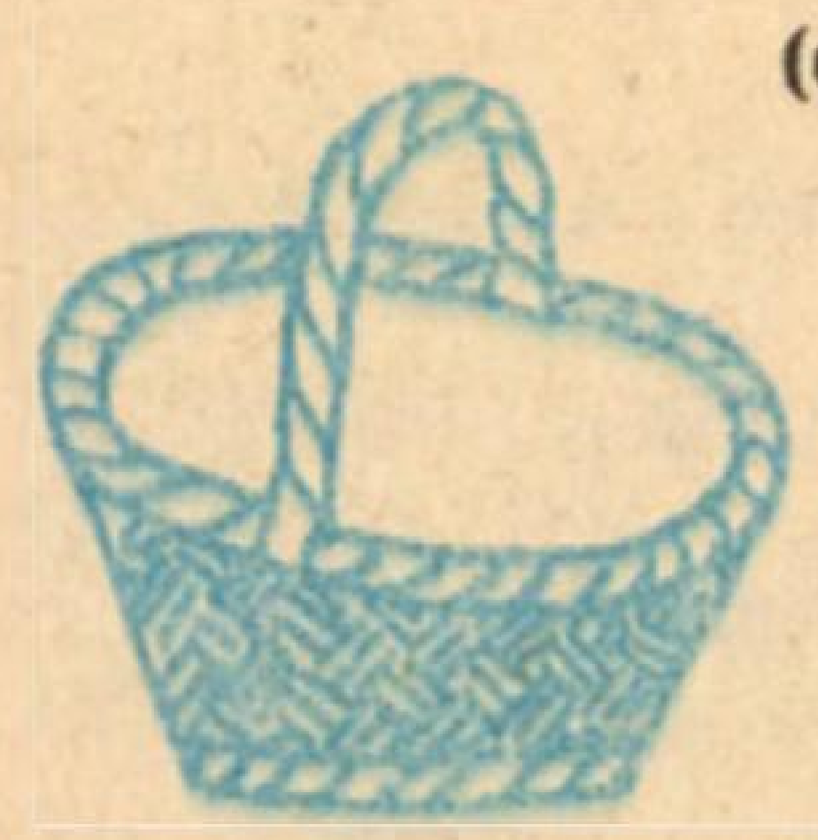

Balatoni foghúzás

Balázs-Piri Balázs rajza

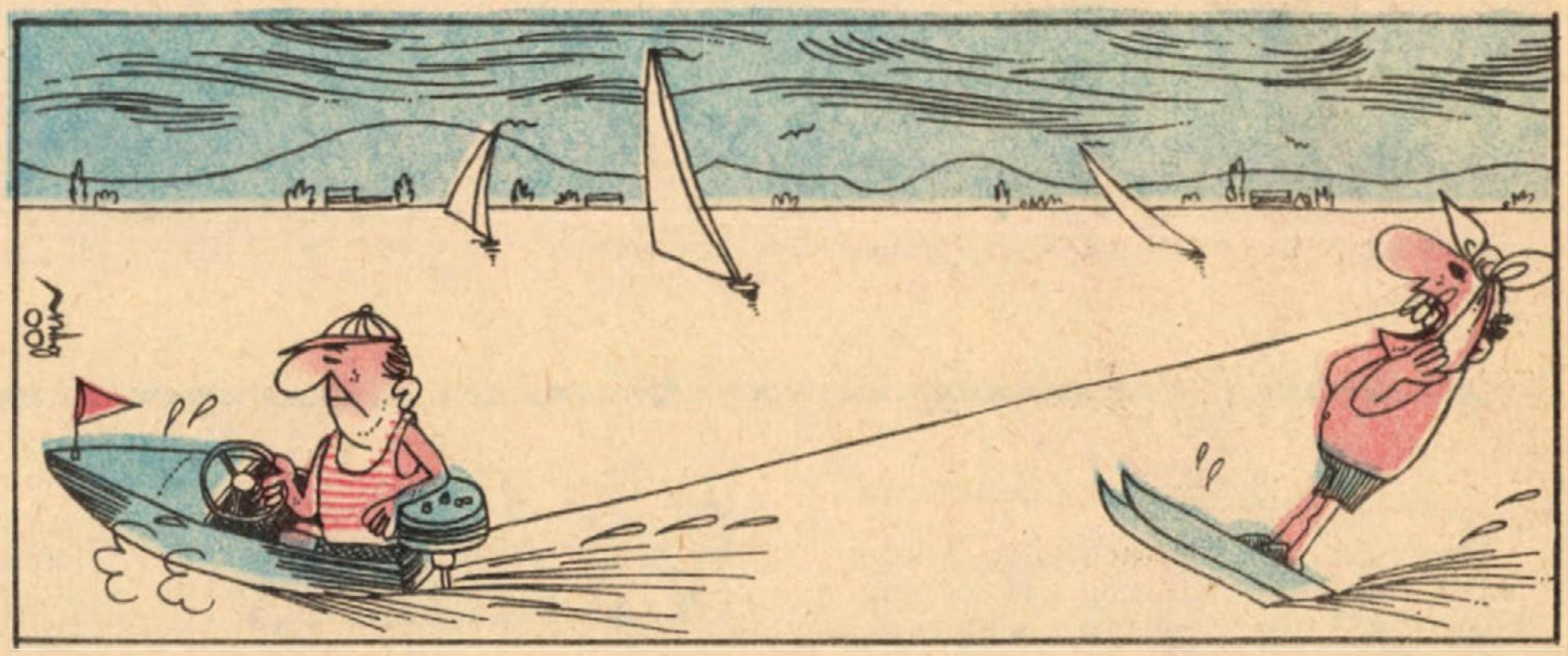

Rossz út

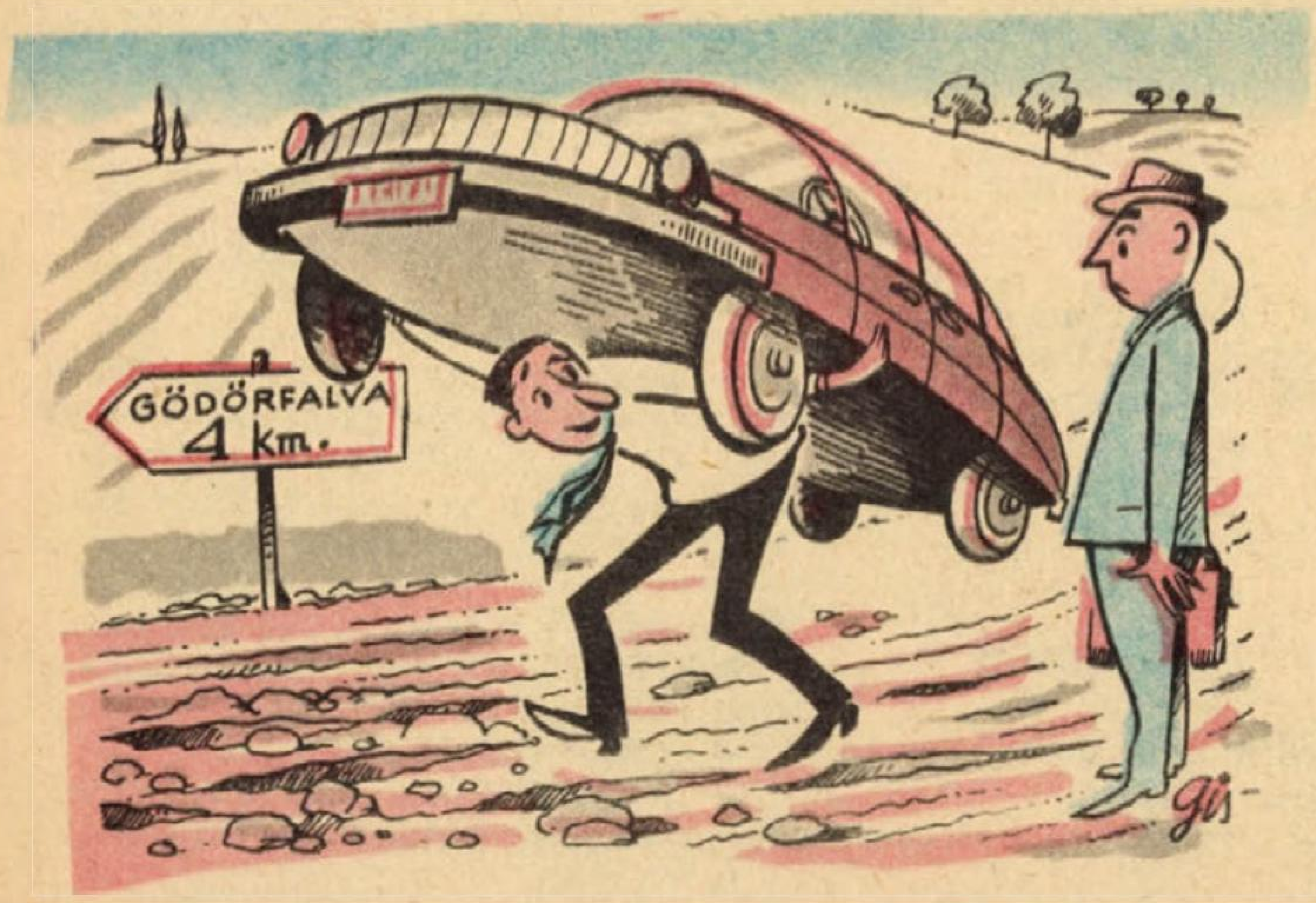
GÖDÖRFALVA
4 km.
Gis

– Kimélnem kell a kocsit . . .

Leesett a tantusz . . .

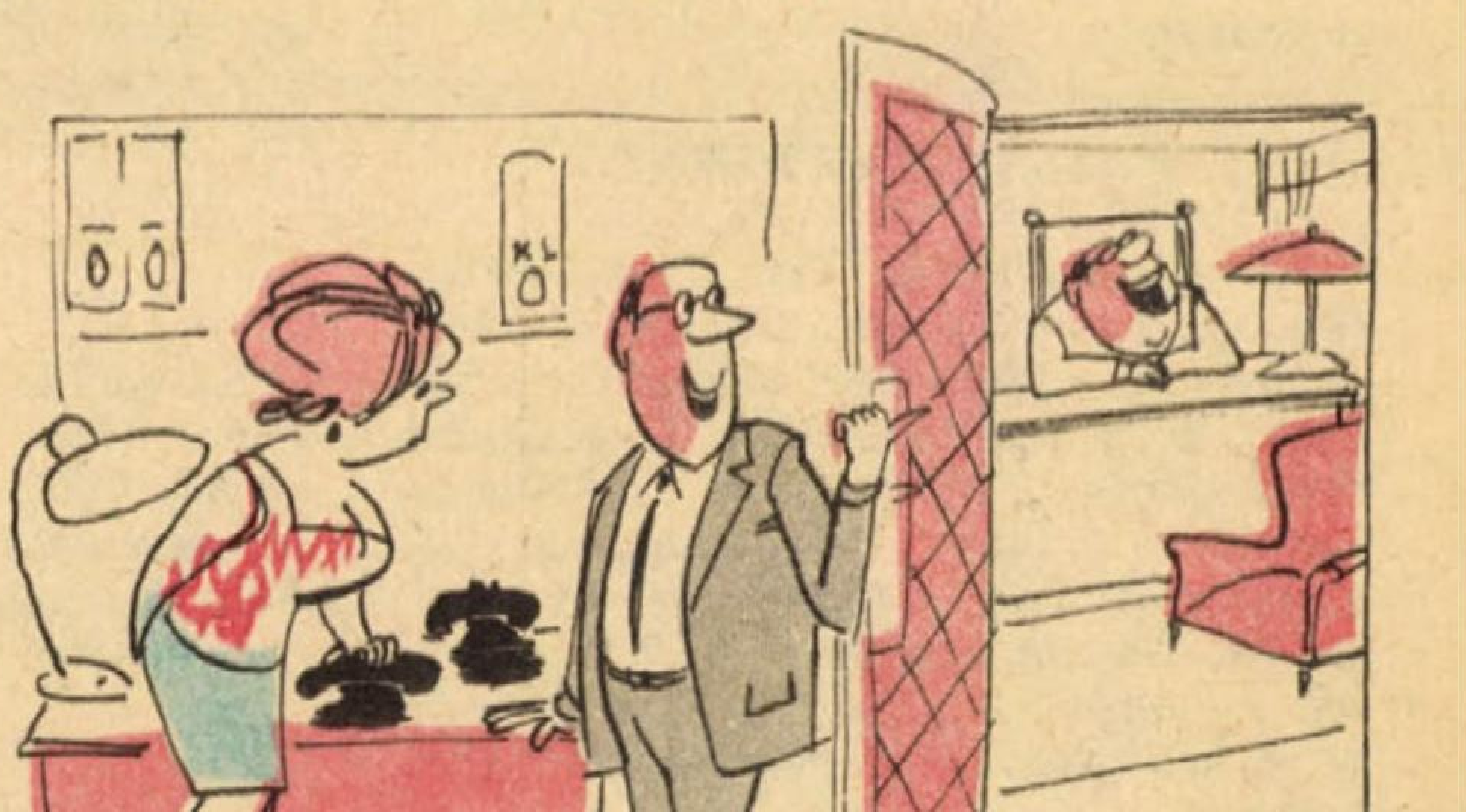

– Az öreg most értette meg a tegnapi viccet . . .

Mindenkinek van hobbyja

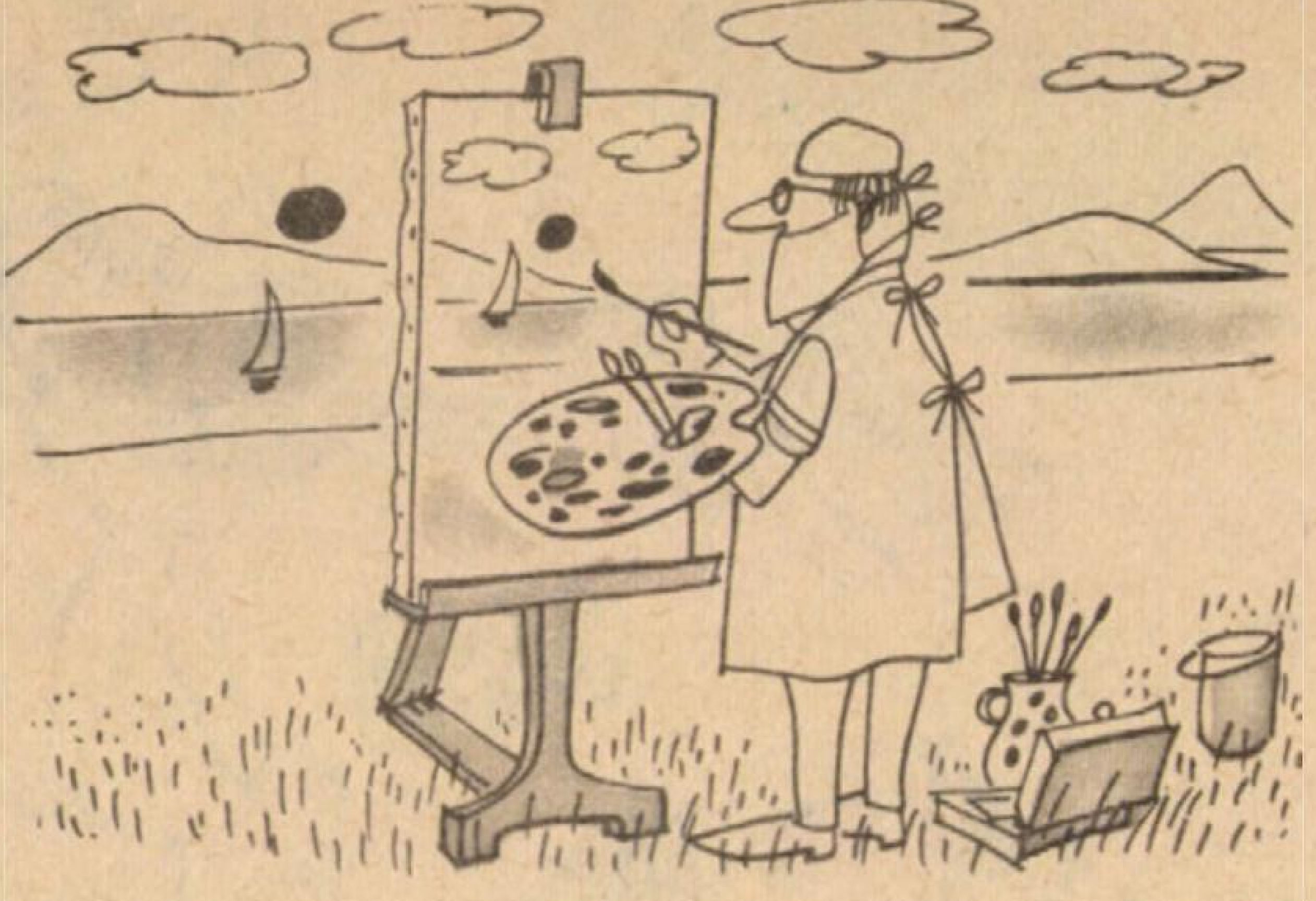

Ez a sebész kedvtelésből fest . . .

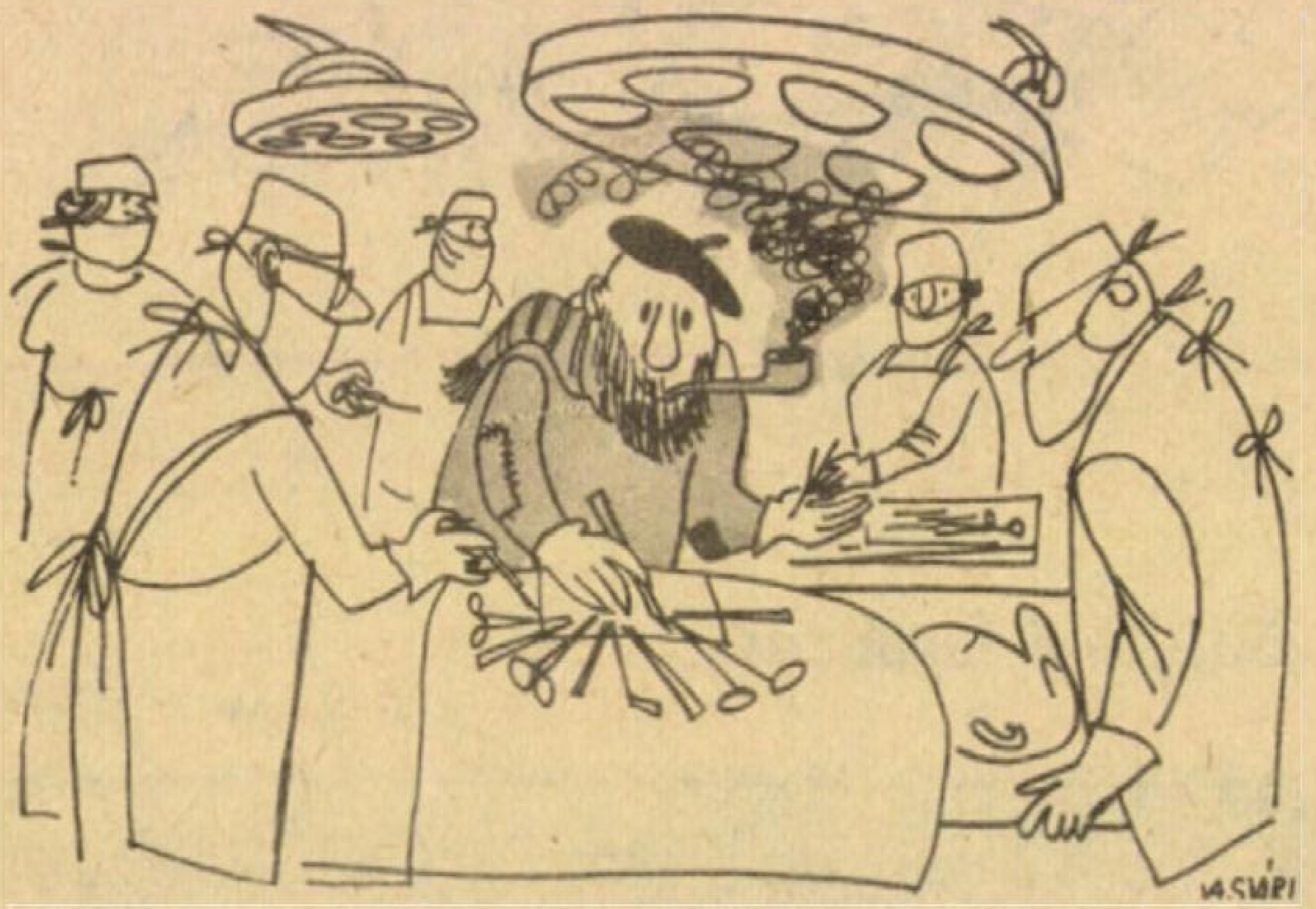

De mi lesz, ha egy festő fog kedvtelésből operálni? . . .

Gyári dialógus

— Tehát, Pálfenekit nem szólíthatja fel, hogy vitesse el a gyárudvarról a szemetet, hiába maga a rendész.

— Úgy van.

— Azért nem szólíthatja fel, mert magát Pálfeneki a nyilvánosság előtt, a klubban élesen bírálta.

— Igen.

— Úgy látszana, hogy visszavág . . .

— Igen.

— A szemét ott fog rohadni, mert maga nem akarja, hogy olyannak lássák, aki megbosszulja a kritikát.

— Pontosan.

— De hiszen a Napnál is világosabb, hogy amikor ön Pálfenekit felszólítja . . . akkor magának igaza van. Intézkedni köteles. Magát ezért fizetik. A gyár érdekéről van szó. Hogy mit hisznek magáról, az másodlagos . . .

— Gondolja . . . ?

— Meg vagyok győződve róla . . .

— Akkor intézkedjék, hogy Pálfeneki rendszeresen vitesse el a szemetet. Nem az első eset, hogy mulaszt. Én már többször jeleztem, és maga az igazgató . . .

— Ez igaz. De Pálfeneki engem is bírált. Azt hinnék, megbosszulom a kritikát. Ha rólam hiszik, nagyobb baj . . .

— Akkor szóljon a főosztályvezetőnek, akihez Pálfeneki tartozik. Őt nem bírálta . . .

— He-he . . . ! Engedje meg, hogy kacagjak. És a nőgyűlésen . . . az mi volt . . . ?!

— Pálfeneki azt mondta rá, hogy bumburnyák . . .

— Nos . . . Ezek után, mit tanácsol . . . ?

— Van még egy lehetőség. Ma jön a Vezér a főművektől. A szemét mellett vezetjük el. Biztosan észreveszi . . .

— Ez jó. De vigyázzon, nehogy addig elvigyék a szemetet . . .

(b)

Szilánkok

KÖNYV

Kollégám büszkén újságolja: A közeljövőben jelenik meg „A boldog házasság titka" című könyvem, amelyben lélektani, biológiai és morális szempontból elemzem a házasság intézményét.

— Gratulálok. Kapsz egy halom pénzt.

— Kell is az nagyon. Sokba került a válásom.

VASÚTI ISMERETSÉG

Rákosrendezőnél társalogni kezdtek. Az első csókot Nagykáta előtt váltották. Szolnokon megbeszélték, hogy az esküvőre csak a legszűkebb rokonságot hívják meg. Hajdúszoboszlón okosan, tárgyilagosan eldöntötték, hogy mégsem egymáshoz valók. Legyünk ezután csak jó barátok — mondta a nő, de a férfi már nem hallotta, mert Püspökladánynál leszállt.

ÉRZÉKENYSÉG

Barátom harminc éve szenvedélyes bélyeggyűjtő. A napokban felszaladtam hozzá:

— Már bezárt a trafik és szeretnék bedobni egy levelet. Öregem, nincs egy hatvanfilléres bélyeged?

Azóta nem fogadja a köszönésem.

KERTMOZI

Kényelmesen rágyújthatunk egy cigarettára. Gyönyörködhetünk a csillagokkal teli égboltban. Mélyet lélegezhetünk a friss nyáresti levegőből. Tökéletes kikapcsolódás. Kár, hogy filmet is vetítenek.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Kérem, reklamálni szeretnék!

— Tessék parancsolni.

— Önöknél vettem ezt a készüléket.

— Na és?

— Egyáltalán nem működik, még a festék is lepattogzott róla. Egy héttel ezelőtt, mikor megvettem, ön azt mondta, hogy a készülék príma áru. Egy életre szól.

— Igen, mert olyan sápadt, beteges színe van a kedves vevőnek . . .

FUTBALLRAJONGÓK

Sokan szeretnék, ha a két félidő közötti szünetben is vendégcsapatok mérkőzését láthatnák.

ELŐNYÖS ÜZLET

Brahovácz meséli:

— Tegnap a Marx téri lakásbörzén egy rosszul öltözött férfi lépett mellém. Kertes családi házat kínált háromszáz forint vételárért. Előre fizetendő. Alkudni kezdtem vele. Adja el kétszázért! Ebbe is beleegyezett. Vérszemet kaptam. Végül is szóbeli megállapodással egy nagyfröccsért rám ruházott minden jogot.

— Nem találtad gyanúsnak?

— Természetesen. De hol kapok manapság egy házat ilyen olcsón? . . .

Galambos Szilveszter

SÖRGYÁRI ANZIKSZ

Mielőtt a kőbányai sörmezőkre ellátogattunk volna, a sörről, azonkívül, hogy folyékony kenyér, csak a két legalapvetőbb dolgot tudtuk: 1. malátából készül; 2. nyáron sohasincs elég belőle.

A Maglódi úti ászokpincékben tett tanulmányi kirándulásunk során aztán némi fogalmat arról is nyertünk, milyen tortúrán kell átmennie annak a szegény malátának, míg egy pikoló világos lesz belőle. Mivel gyakorlati tapasztalataink szerint a sörnek a fele habból áll, mindenütt kerestük az üzemben a habkészítőrészleget, de felvilágosítottak bennünket, hogy azt a vendéglátóipar állítja elő saját rezsiben, ők csak az alapanyagot szolgáltatják hozzá.

Próbáltuk kibogozni azt a nagy rejtélyt is, hogyan lehet az, hogy a sör, bár évről évre többet termelnek belőle, mégis évről évre kevesebb lesz? Tíz évvel ezelőtt csak 3 millió hektónyi sört gyártottak, az idén már több mint 5 millió hektoliter a termésük, mégis jobban panaszkodunk a sörhiányra, mint egy évtizeddel ezelőtt? Úgy látszik, a fogyasztók kapacitása nagyobb ütemben nőtt, mint a sörgyáraké. Mert mi az az ötmillió hektó sör? A tízmilliós nemzet polgárai között arányosan szétparcellázva, mindössze 70 liter jut belőle egy embernek évente. (Szinte látjuk, hogyan ragad most a kedves olvasó papírt és ceruzát, s gyors utánaszámolással kideríti, hogy nem is 70, hanem csak 50 liter a fejkvóta. Igen, igen, kedves olvasó, amikor megtermelik, csak 50 liter, de mire a vendéglőkben kimérik, lesz abból 70 is!) A rejtély kulcsát sörföldrajzi tanulmányaink során véltük megtalálni. Kiderült ugyanis, hogy területi megoszlás szerint a sörfogyasztásban a bányavidékek vezetnek, de mindjárt utánuk a hagyományos borvidékek következnek. Milyen tanulságot lehet ebből levonni? Azt, hogy hazánk az elmúlt évtizedek alatt agrár-borivó országból ipari-sörivó országgá vált.

A gyárban különben nagyon büszkék arra, hogy a sör szállítását teljesen gépesítették, lovaik „kivándoroltak” Olaszországba és Jugoszláviába, s ott továbbra is a sörszakmában dolgoznak, ki mint igavonó, ki mint sörkorcsolyának is kitűnő virsli, és büszkén mutogattak egy szürke, nagyfülű jószágot: jól nézzük meg, mert ez az országban az utolsó söröscsacsi. Mi ezt az állítást, tisztelettel bár, de kétségbevontuk, mondván: sajna, sörös csacsiból akad még több is széles e hazában. Legkiváltképp egyik-másik talponállónk tájékán.

(Barát—Radványi)

PRÓBAFÚRÁS
A MAGLÓDI ÚTON

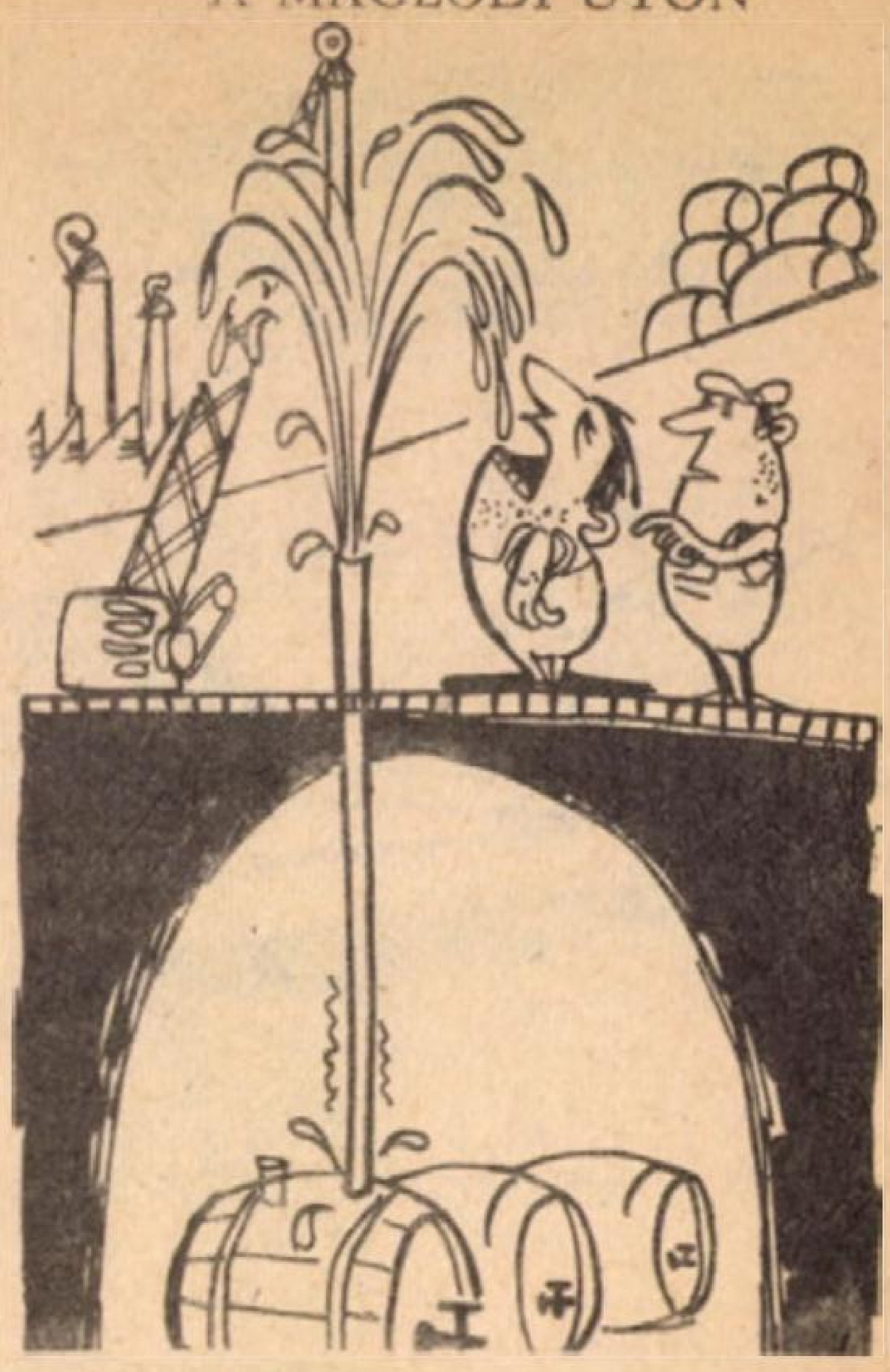

– Termál?
– Nem! Tizenhárom fokos Kinizsi . . .

TÉVÉ MELLETT FOGYASZTJÁK A LEGTÖBB SÖRT
A VÁROSIAK

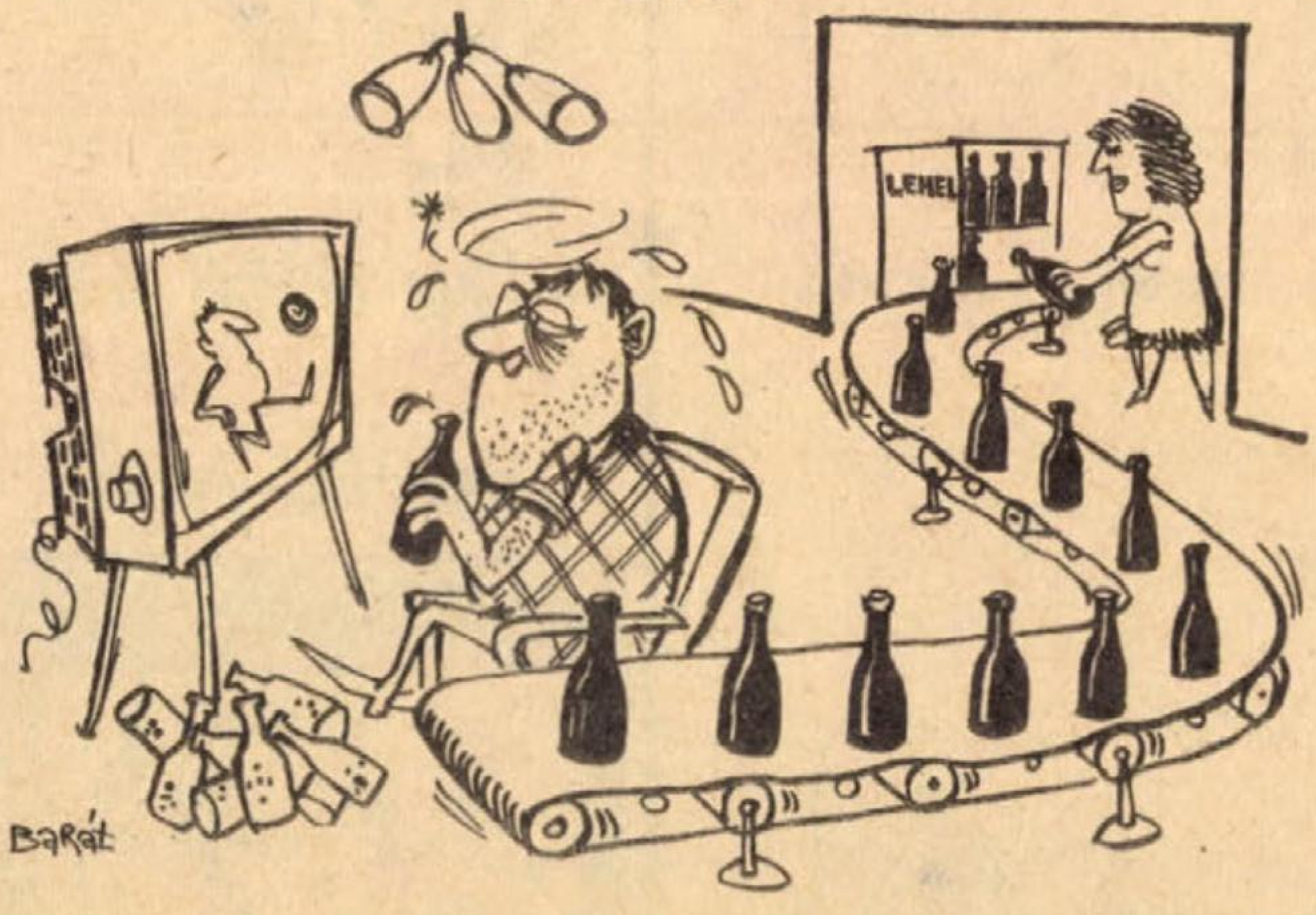

ÜLDÖZŐVERSENY

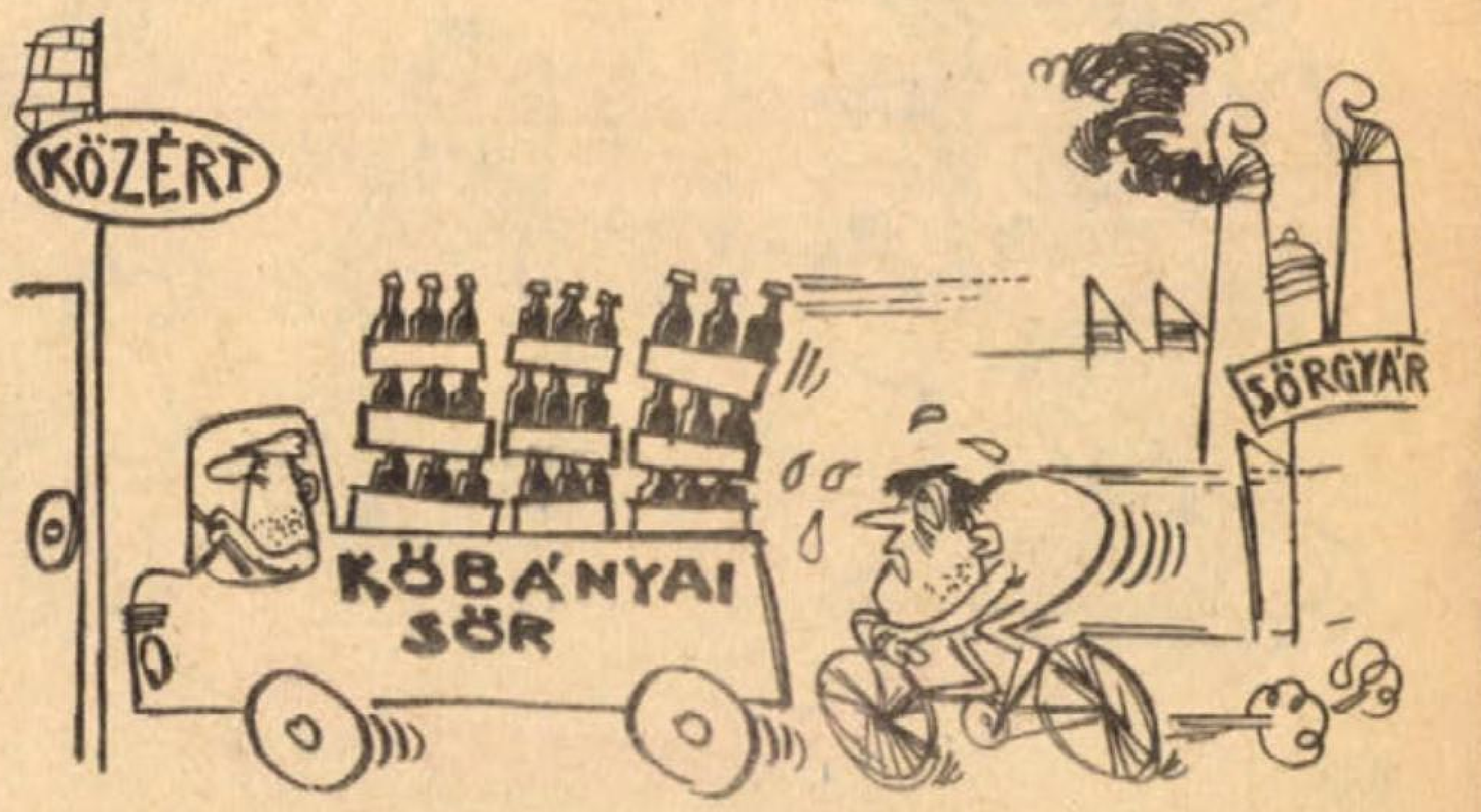

Meglepetés

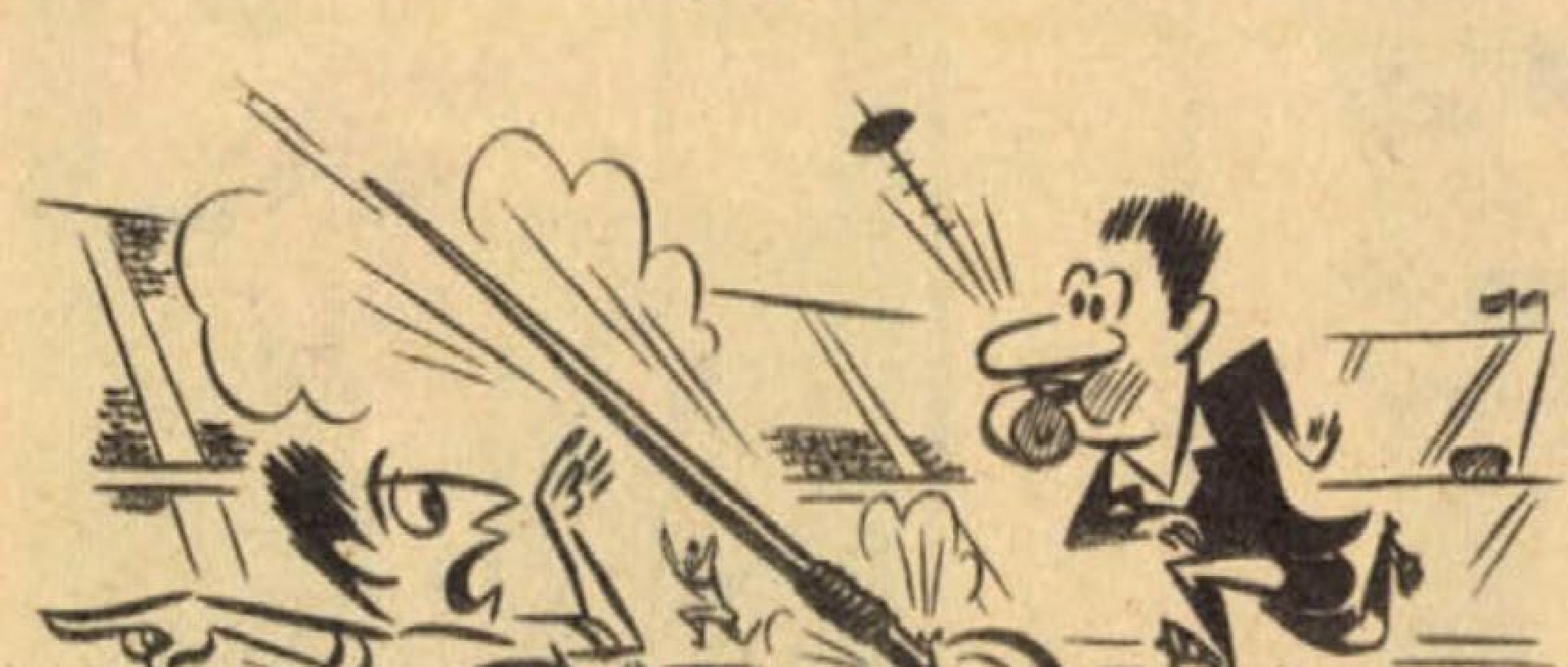

– Úgy látszik, a Németh Miki is itt tréningezik valahol . . .

Családi autó

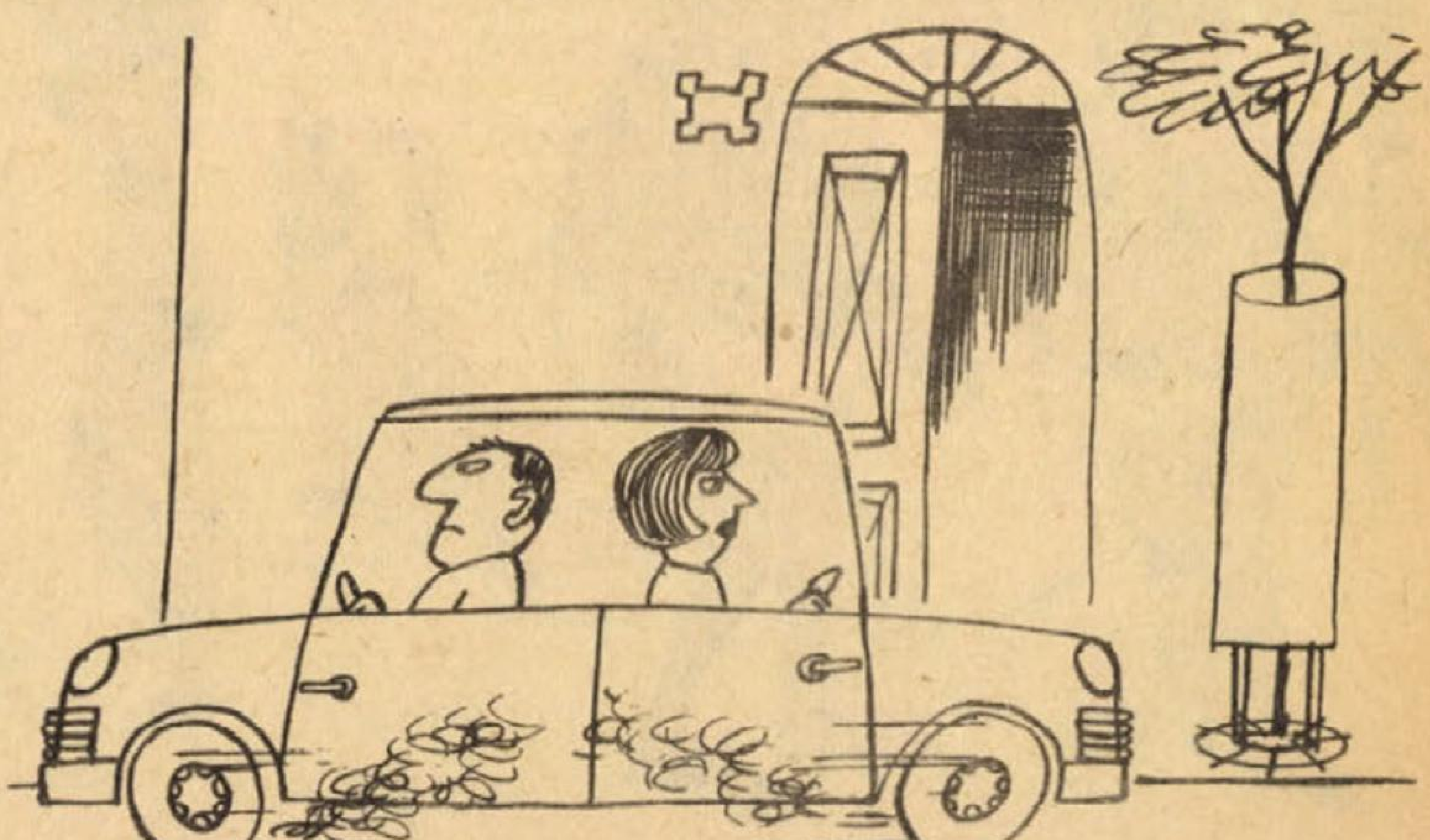

Vízi színpad

Barát József rajza

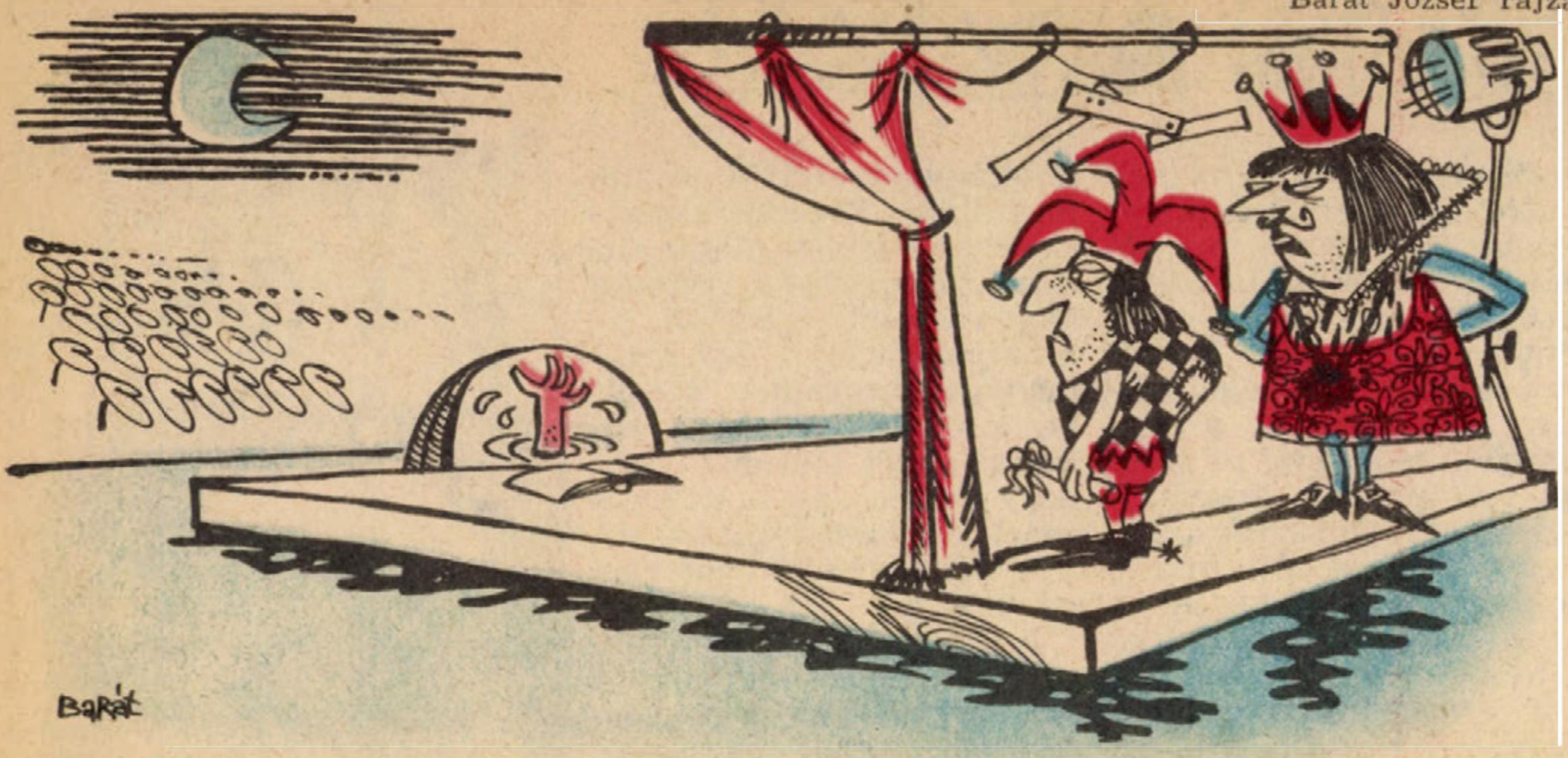

– Pedig mondta a szerencsétlen, hogy nem tud úszni . . .

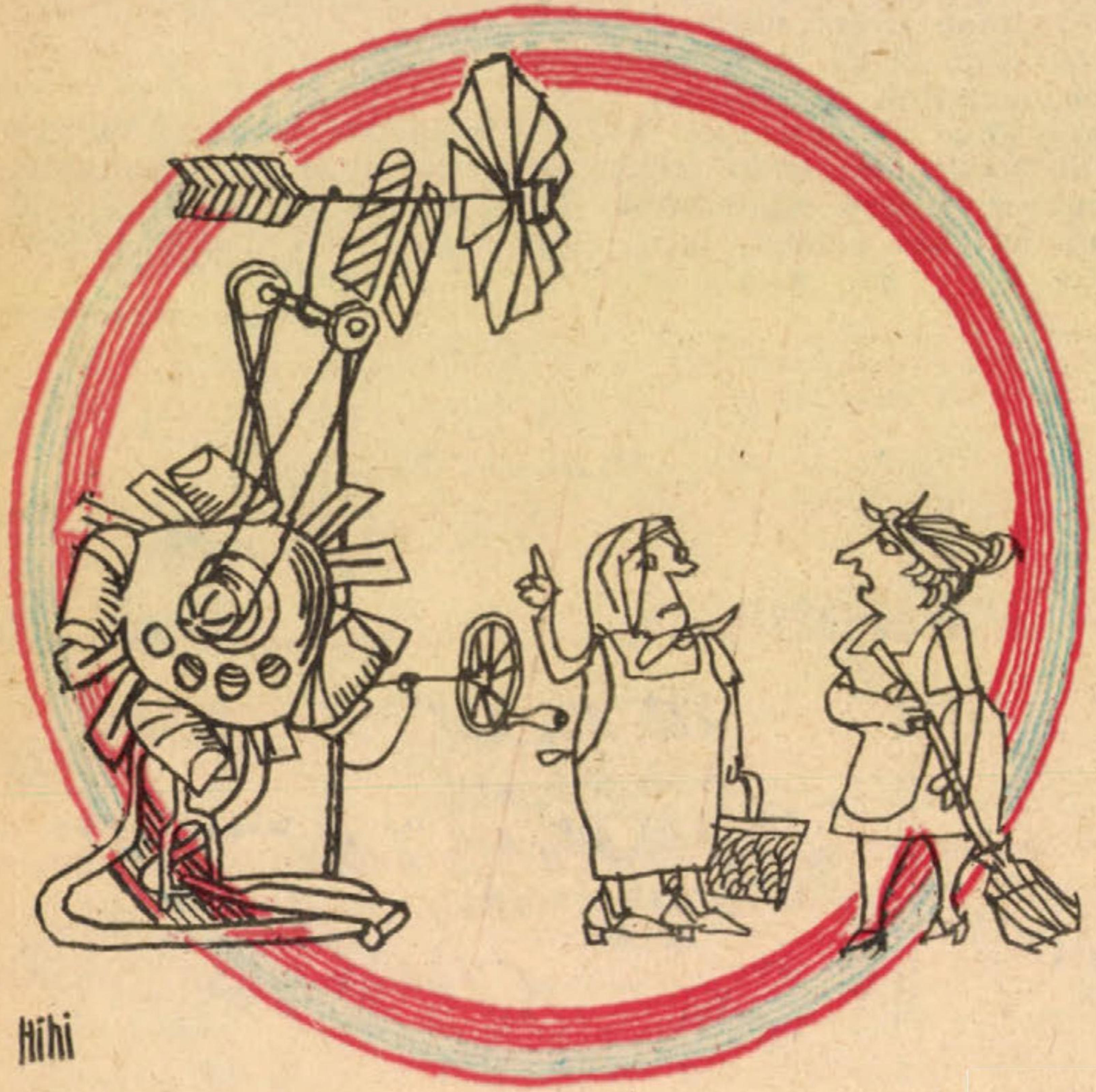

Szezon végi vásár

– Hát ez micsoda?
– Nem tudom, de olyan olcsó volt . . .

Hegedűs István rajza

A külföldimádó

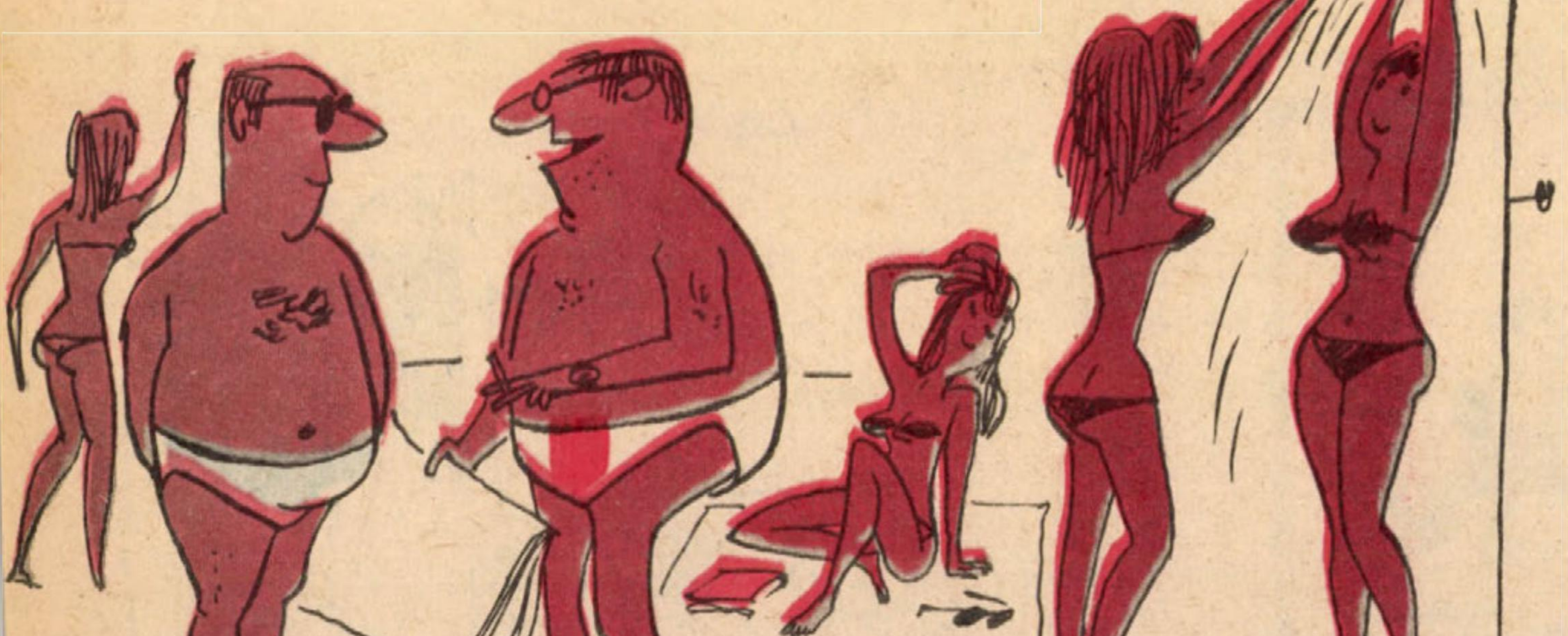

– Tudod, micsoda sztriptíz van Nyugaton? . . .

E HETI HIRDETÉSEINK

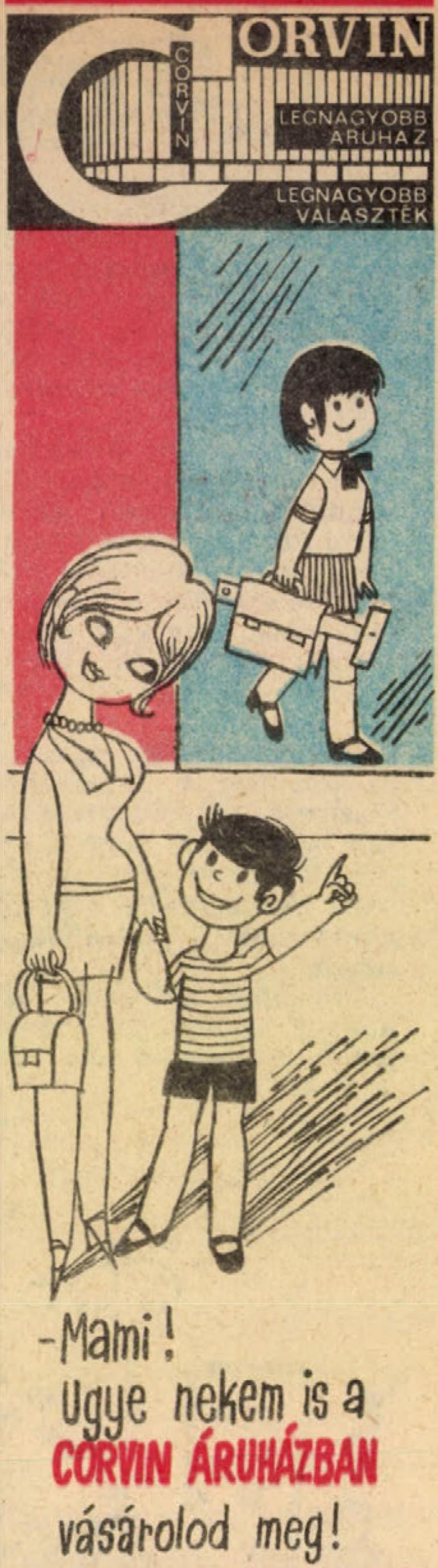
CORVIN
CORVIN
LEGNAGYOBB ÁRUHÁZ
LEGNAGYOBB VÁLASZTÉK
-Mami!
Ugye nekem is a
CORVIN ÁRUHÁZBAN
vásárolod meg!

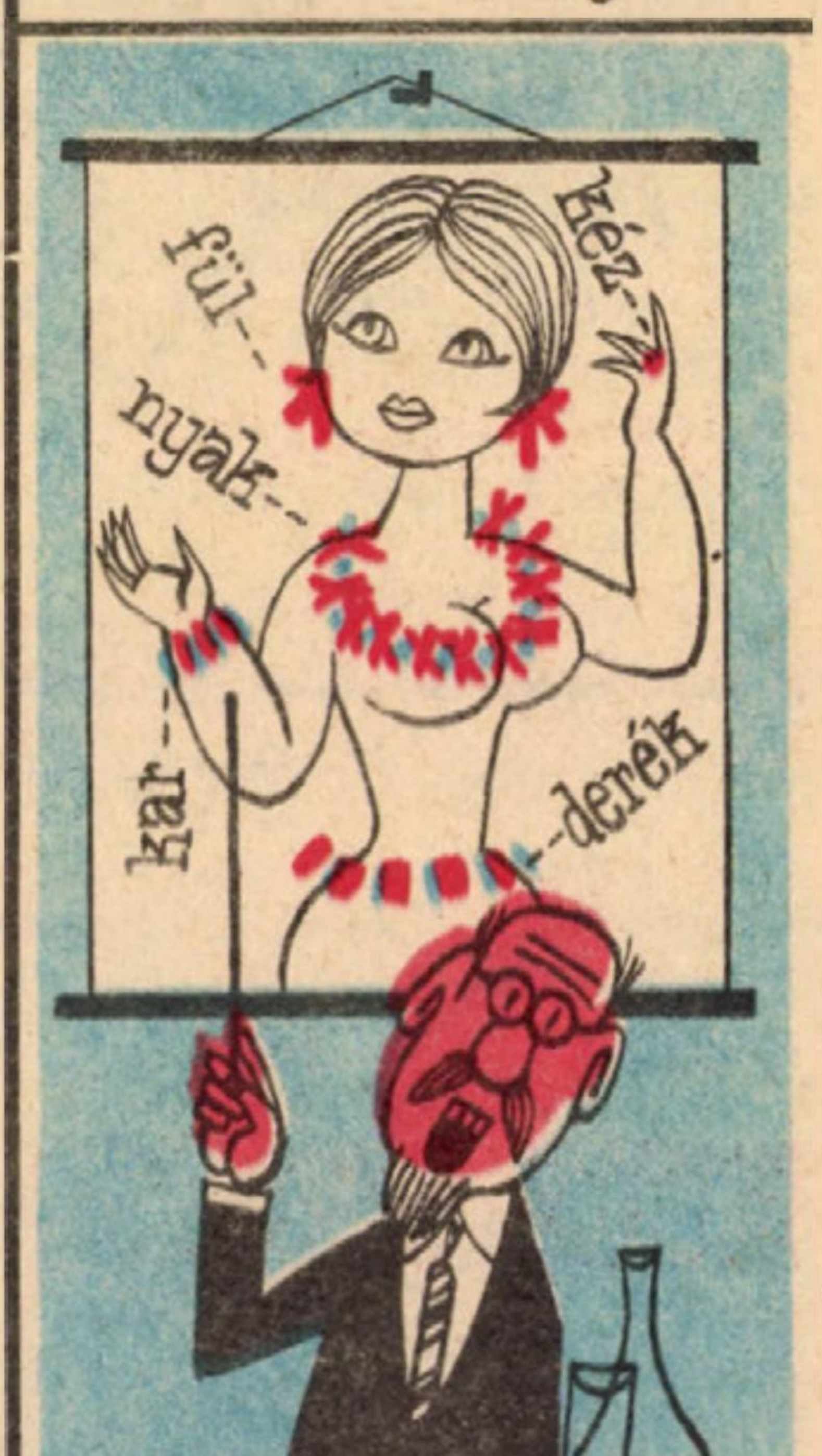
fül
kéz
nyak
kar
derék
BIZSUVAL
sokkal szebb!
kapható az
ÓRA- és ÉKSZERBOLTOKban

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

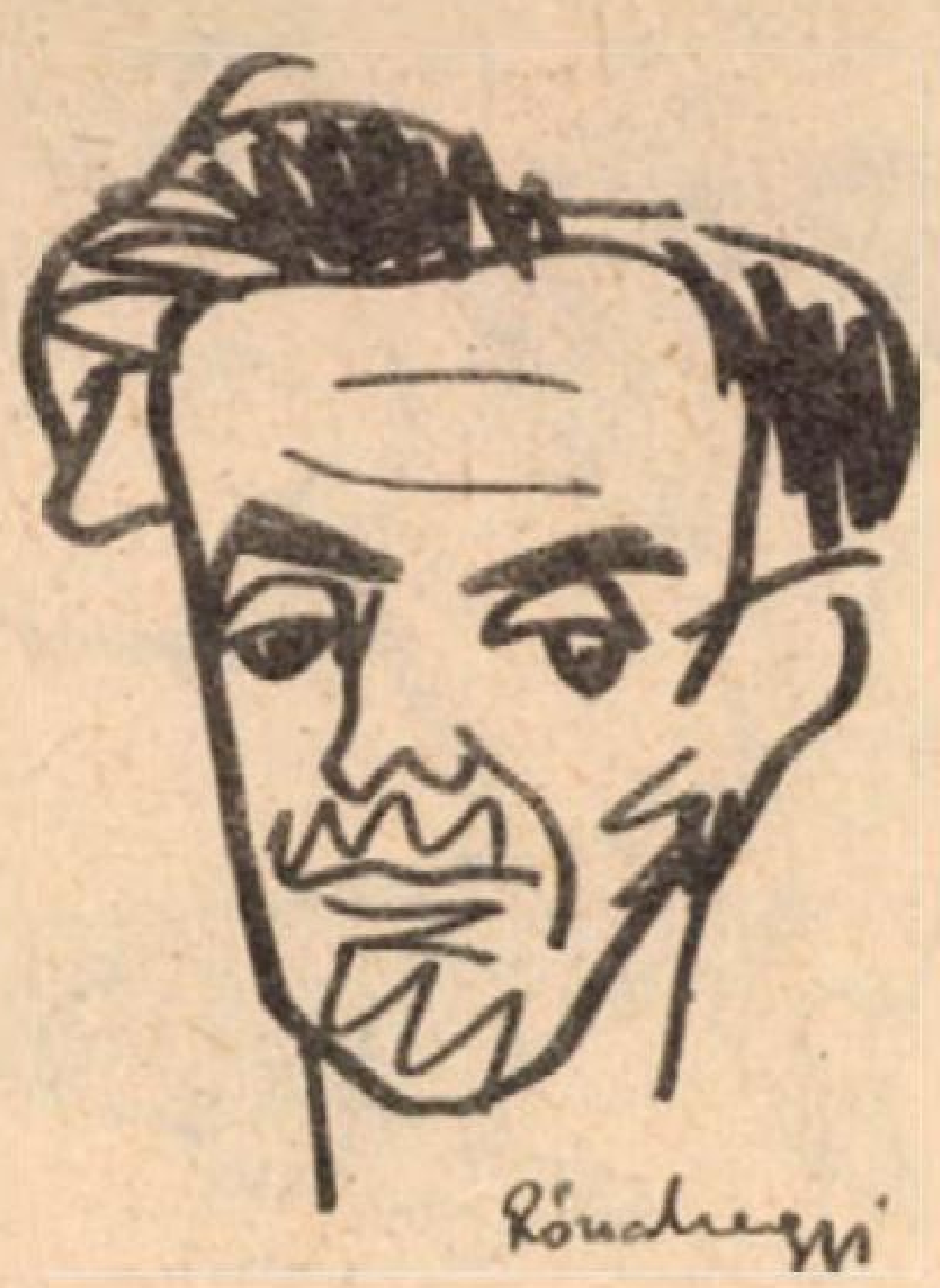

VÁRAKOZÁS

Tizenötéves koromtól kezdve csaknem három év telt bele, amíg Babits közölte is a verseimet. De azok közül válogatott, amelyeket akkor és a közbenső időben vittem hozzá. Nem a verseknek kellett tehát várniuk, hanem a költőnek (szerencséjére, mert sorairól Babits megjegyzéseit hallgathatva) arra, hogy Babits szerkesztőszeme végérvényesen annak, költőnek lássa.

De azért volt vers, aminek várnia kellett. Mindmáig.

Ilyen volt az én „Epistula Eddához" című költeményem, e sóhajos kezdettel:

Lerészegedtem és kijózanodtam,
kijózanodtam és lerészegedtem.
S míg a légbe bámultam önfeledten,
csaknem húsz év suhant el már alattam.

Embernek, mint e versszakasz mutatja, ifjú voltam; költőnek vénséges vén, hiszen már sokszor megjelentem a *Nyugat*ban, amikor Babits ezt a verset leadta. Mehettem a Vilmos császár úti nyomdába korrigálni. Utána pedig vártam a megjelenésre. Várhattam! Többi költeményem sorra megjelent, ez az egy megmaradt levonatnak. Hanem közben betöltöttem a húsz évet. S a lírikus őszinteségnek filológus gonddal párosult igénye arra indított, hogy ismét bemenjek a nyomdába, és elvégezzem életem első szerzői korrektúráját, ilyenképpen:

Lerészegedtem és kijózanodtam,
kijózanodtam és lerészegedtem.
S míg a légbe bámultam önfeledten,
húsz esztendő suhant el már alattam.

Megnyugodva vártam tovább. Újabb másfél év után a negyedik sort már hazugságnak éreztem. Bezarándokoltam tehát a Hungária-nyomdába, elkértem Gellért Oszkártól a levonatot, és szépen helyesbítettem:

...S míg a légbe bámultam önfeledten,
több mint húsz év suhant el már alattam.

– Látlak – mondta Zolnay Vili barátom –, amint botra támaszkodva bemégy a nyomdába, és reszkető kézzel beírod: „...több mint nyolcvan év suhant el már alattam".

Adná isten. Elég nagy a munkatervem ahhoz, hogy ezt illő legyen remélnem.

Devecseri Gábor

Égből hulló dolgok

Szűr-Szabó József rajza

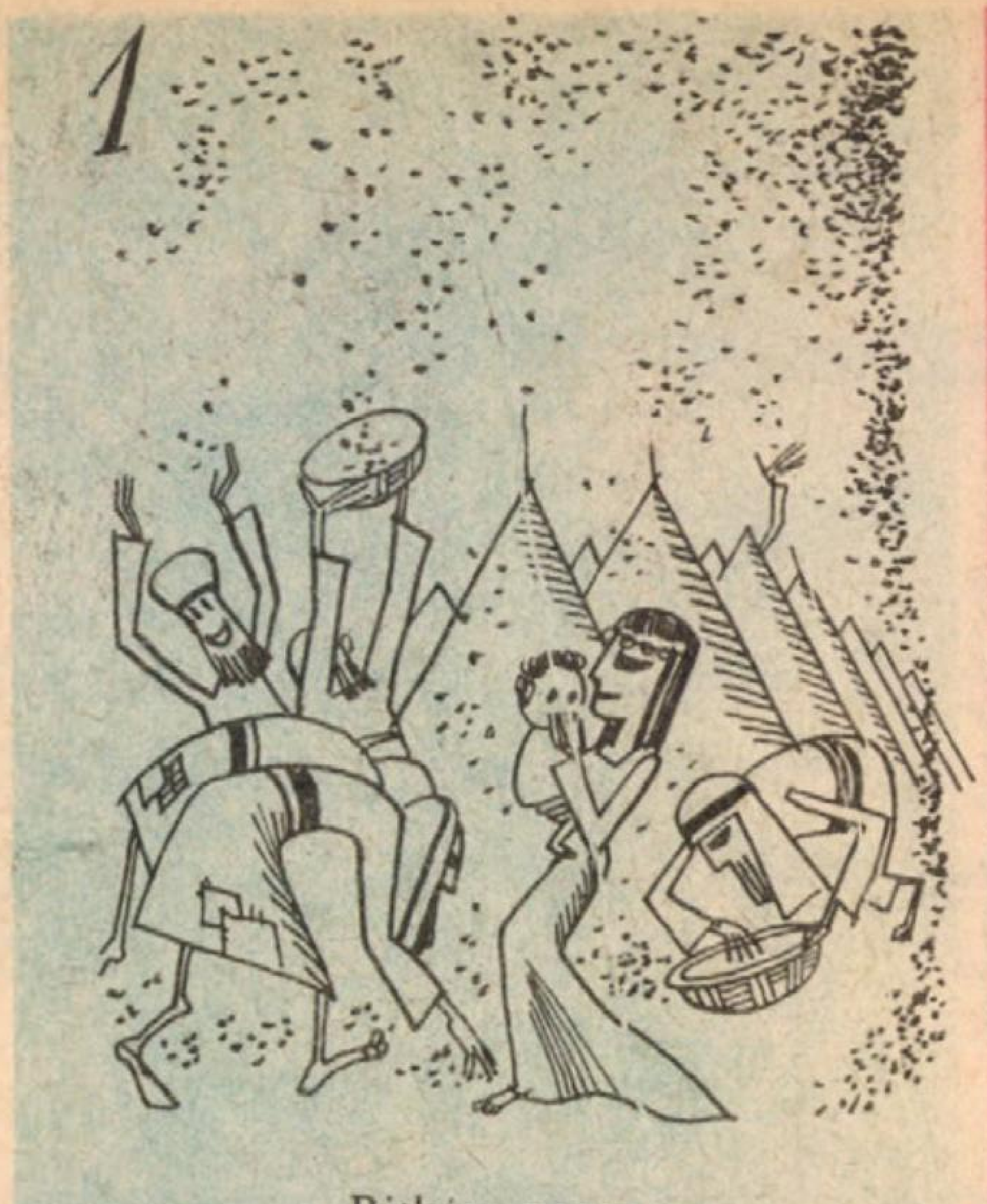

Ritkán: manna

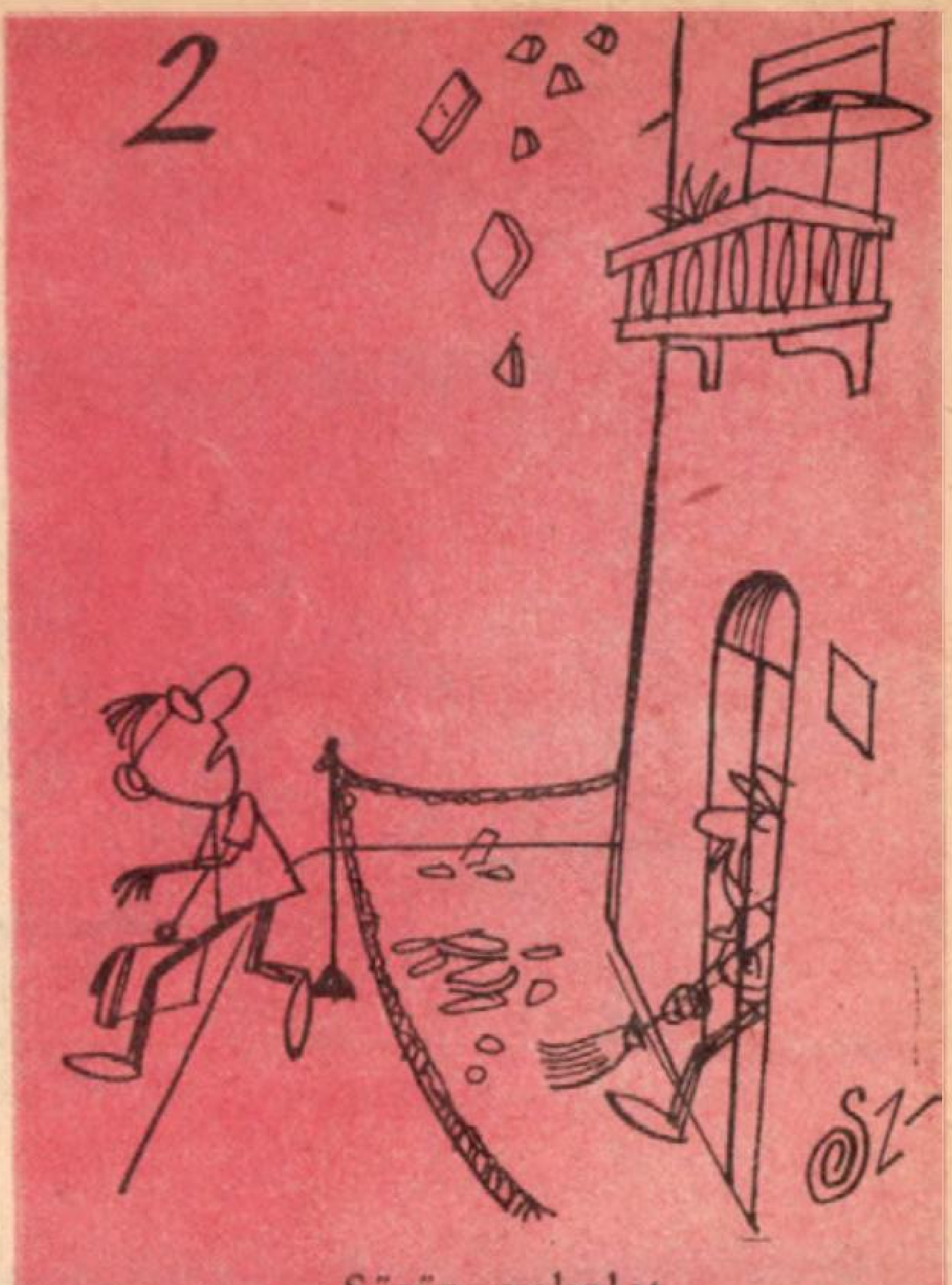

Sűrűn: vakolat

Fülöp György rajza

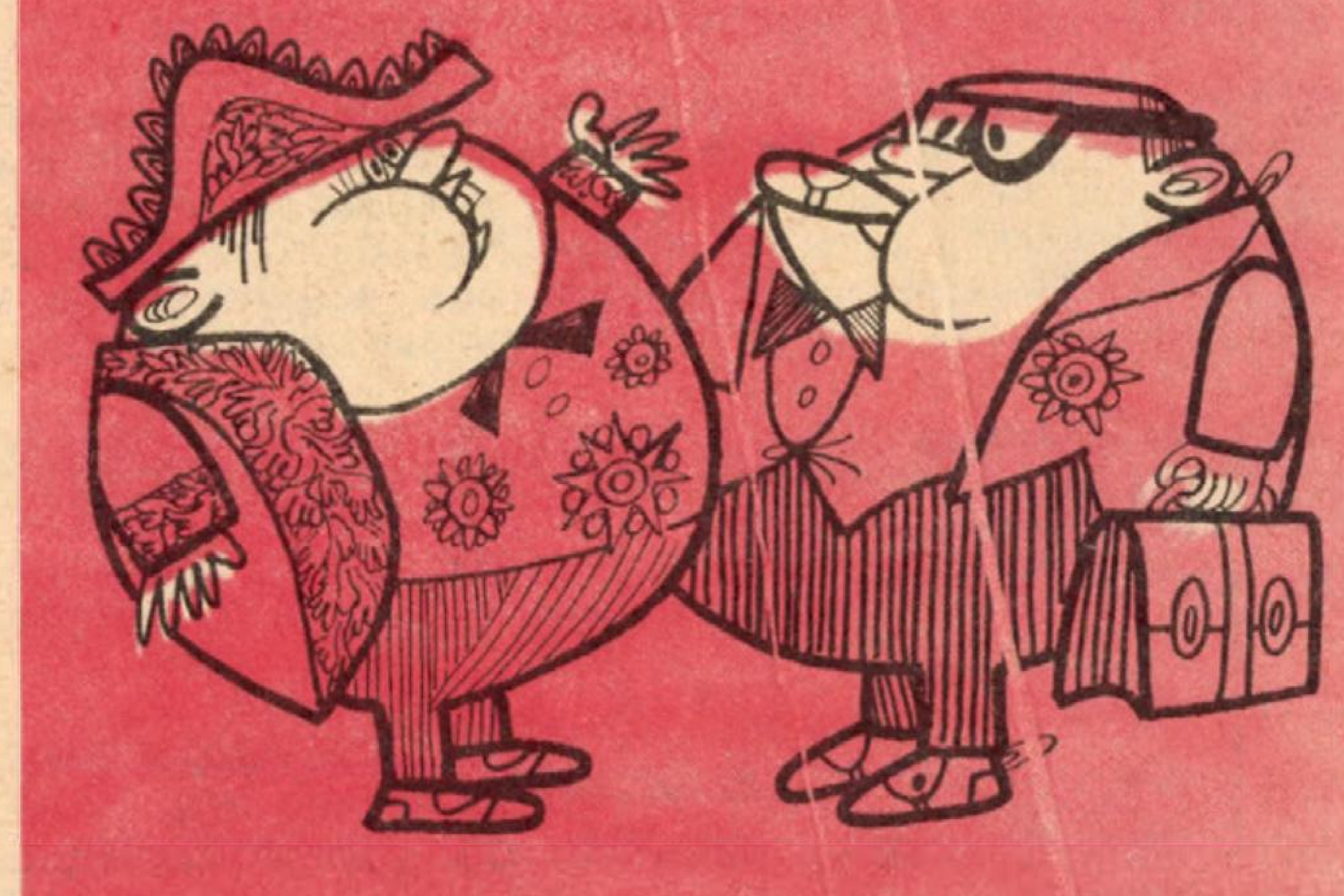

Diplomatasors

– Nem lehet már bírni ezeket az örökös munkaérdemeket!

Szombat délben a Dagály utcai büfében

Schwott Lajos rajza

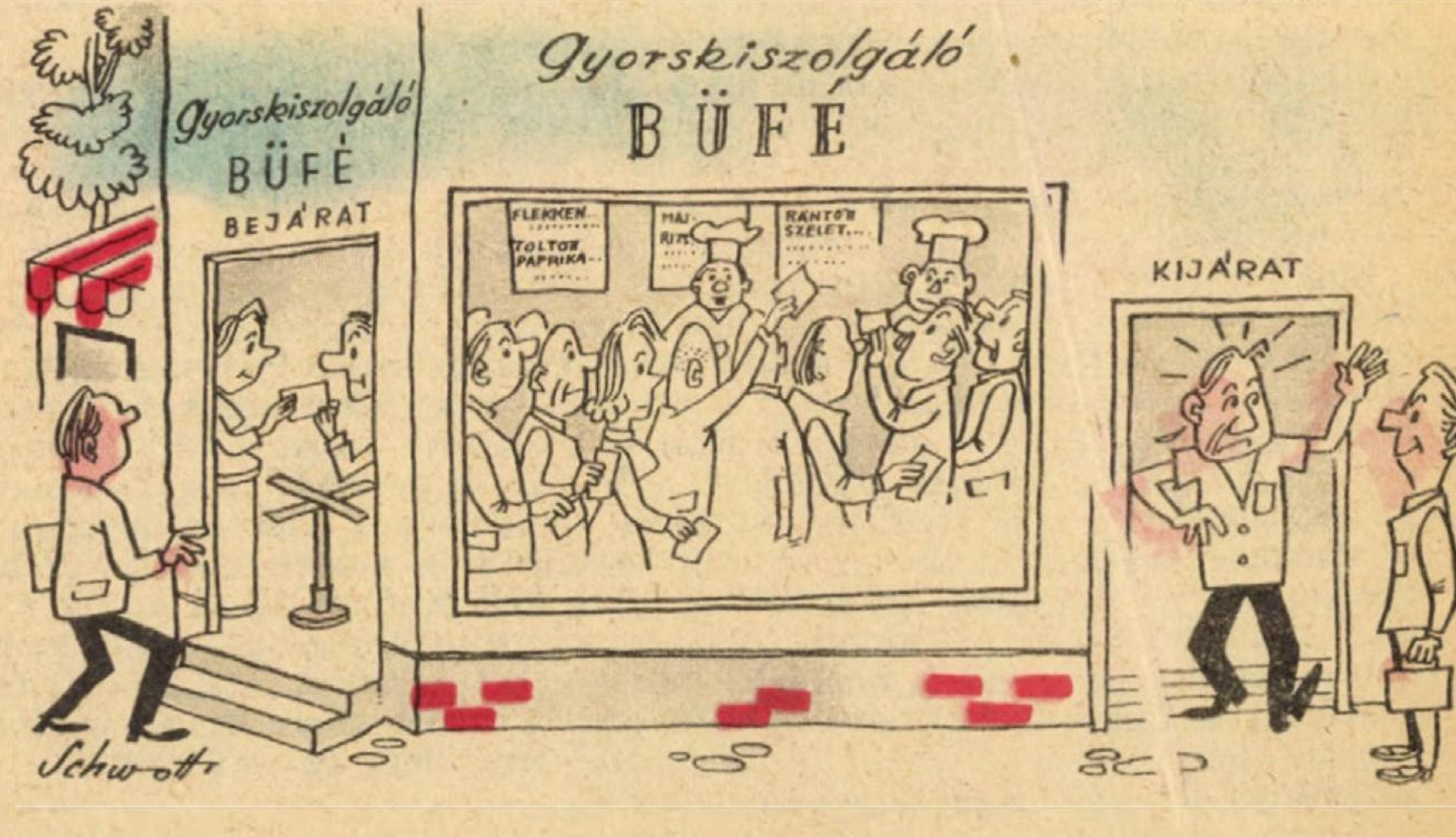

– Na, mit kaptál, öregem?
– Idegsokkot! ...

Börtönavatás

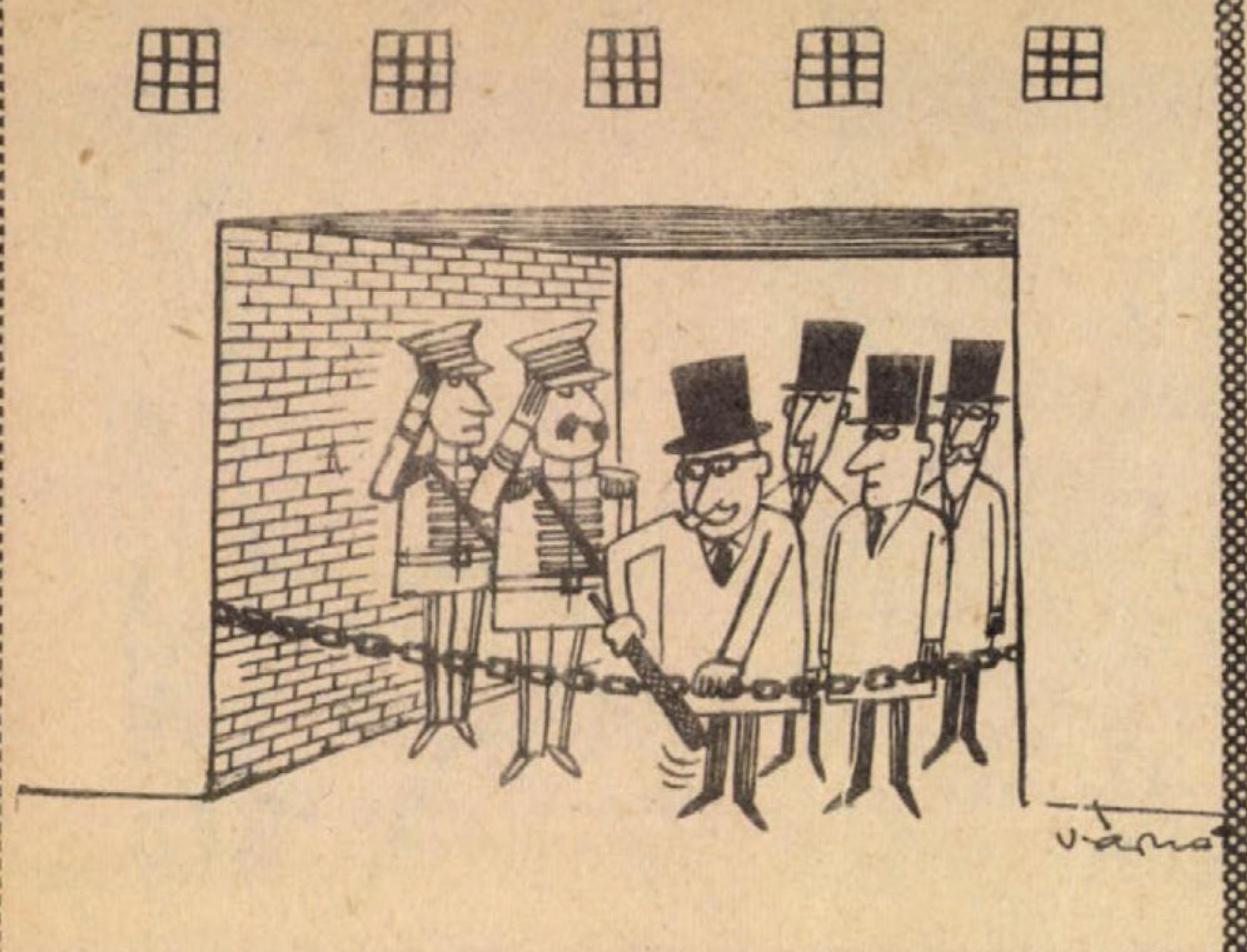

A különleges méretek boltjában

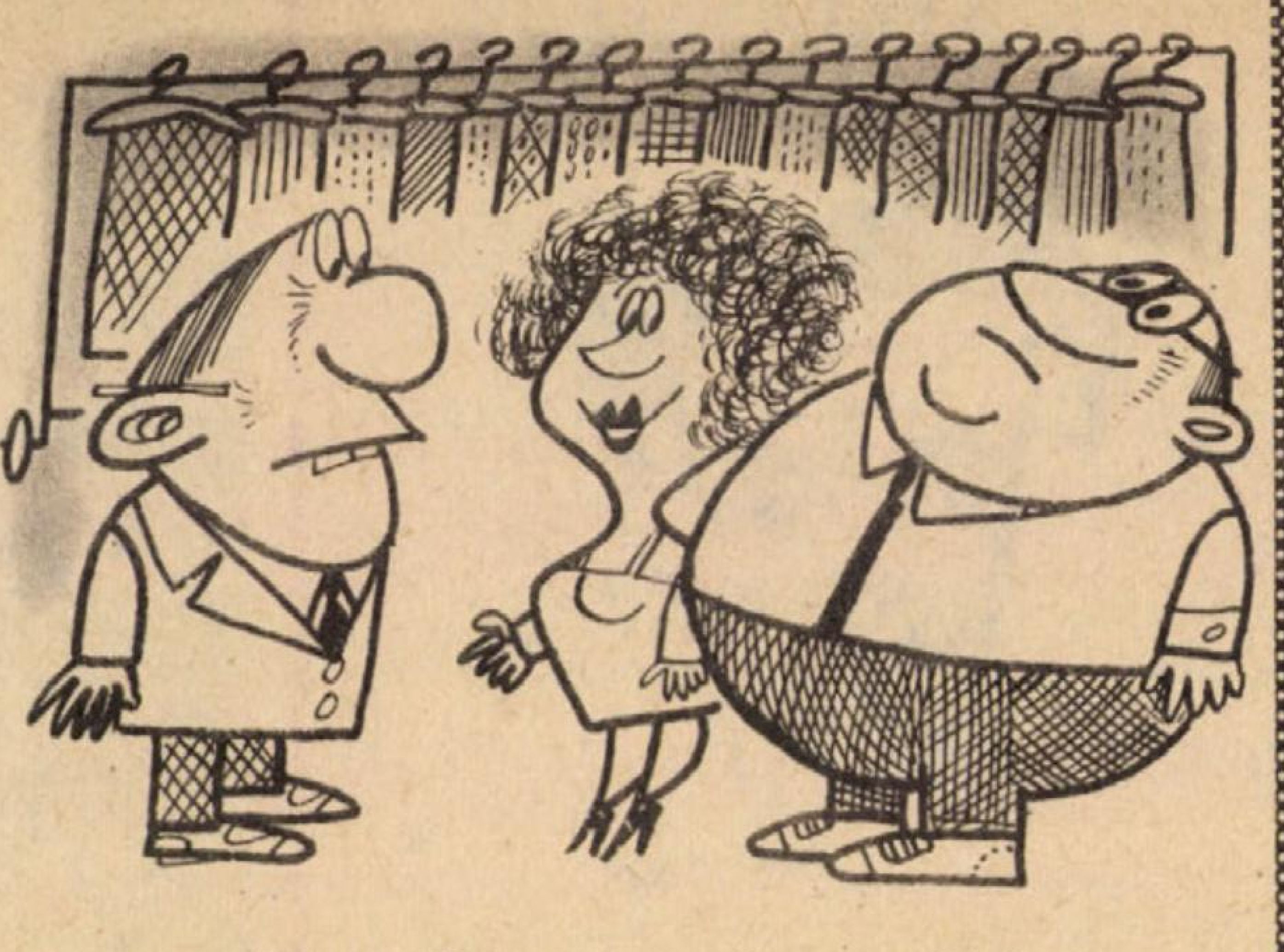

– Kérek a férjemnek egy kispapa-ruhát!

NAGY TÖRTÉNELMI FELFEDEZÉS! KI MIT NEM TUD?!!

II. RÁKÓCZI FERENC ÚJFAJTA LESZÁRMAZÁSA

Az eredeti hiteles dokumentum egy turistaházban

A badacsonyi Rodostóhoz címzett turistaház, mint elnevezése is mutatja, a bujdosó fejedelemnek van szentelve. Az étterem falát körülfolyja a fotokópiák hosszú sora, melyek életét illusztrálják. Belépve az ajtón, balról szemünkbe tűnik Zrínyi Ilonának, a fejedelem anyjának a képe, majd Zrínyi Miklósé, a költőé és hadvezéré, aki, az aláírás szerint, *II. Rákóczi Ferenc nagybátyja volt.* Valamennyien tanultuk annak idején a fejedelem leszármazását, ilyeténképpen:

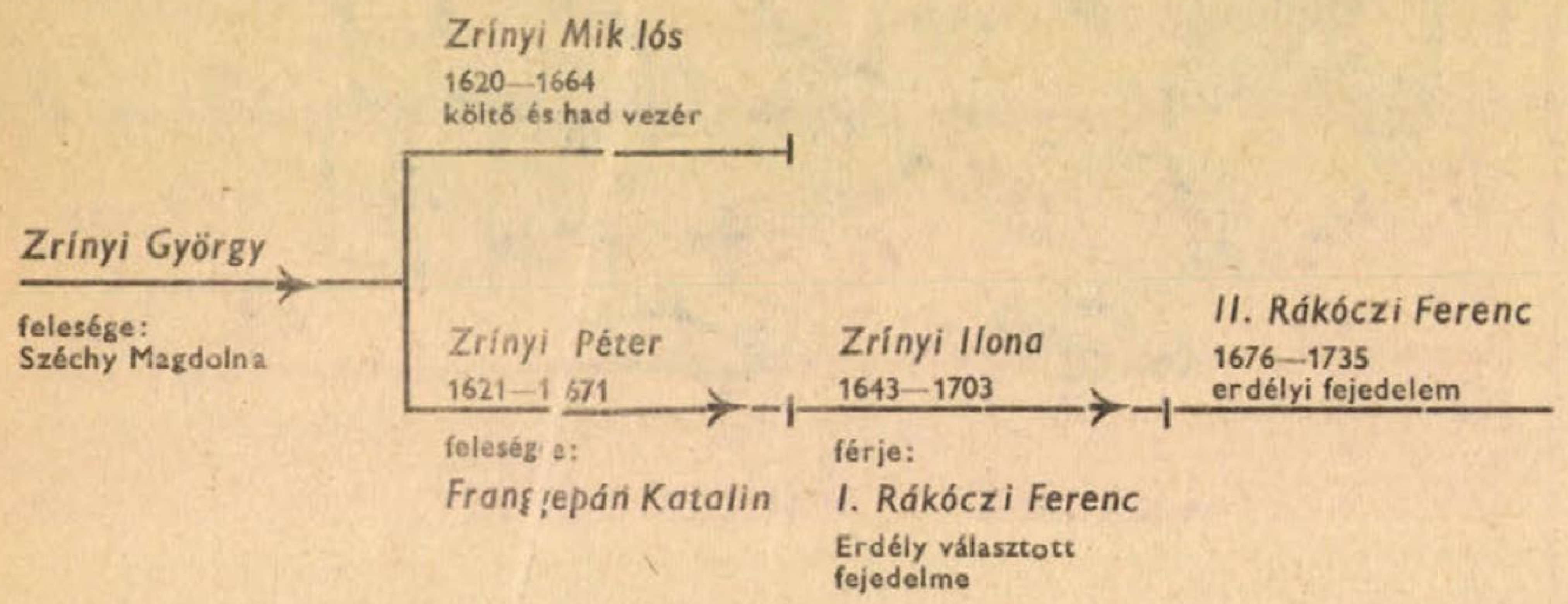

Eszerint tehát Zrínyi Ilonának, nem pedig fiának, II. Rákóczi Ferencnek volt nagybátyja Zrínyi Miklós. Zrínyi Miklós II. Rákóczi Ferenc anyai nagyatyjának, Zrínyi Péternek volt a testvére (bátyja). A kép aláírása szerint tehát egy nemzedék kifelejtődött, elsikkadt, a három generációból csak kettő maradt, két nemzedék eggyé vonatott össze, ami genealógiai képtelenség.

Ha felhívom a hibájára annak az ügyes férfiúnak a figyelmét, akire a turistaház bölcs irányítása bízatott, biztosan azt válaszolja, hogy azt eddig még senki sem vette észre. Ha a panaszkönyvet kérve le is veszi a falról a képet, eltávozván a turistaházból, nyomban vissza is akasztja, mert az űr borzaszt: a kép hiányát már mindenki észrevenné, s zaklatnák miatta: kinek a képe hiányzik ott?

Minden marad tehát a régiben. Éppen ezért arra kérem ezúton a t. Vendéglátóipari Vállalat vezérigazgatóját, hogy a nevezett turistaháznak itallal, étellel, személyzettel történő megerősítéséről sürgősen gondoskodni szíveskedjék, mert oly nagy népvándorlás indul majd a turistaházba, amilyent emberemlékezet óta nem látott a világ. Mert mindenki látni akarja annak a Zrínyi Miklósnak a képét, aki II. Rákóczi Ferenc nagybátyja volt. Minthogy tehát ez a kuriózum ott a falon immáron műkinccsé lett, közkincs, mindnyájunk elidegeníthetetlen köztulajdona – amelyet különben minden becsületes és művelt ember védelmébe ajánlunk –, a turistaház gebinesét anyagilag kell felelőssé tenni annak megőrzéséért, mert el tudom képzelni, hogy egy műértő galeritag nem lopási szándékból – isten mentsen ennek még feltételezésétől is! –, hanem ártatlan gyűjtőszenvedélyből birtokbavétellel öntulajdonává teszi a csudabogarat. Ezt pedig mindenképpen meg kell akadályoznunk, tekintettel arra, hogy az unikumhoz – mint említettem – nagy népgazdasági érdek fűződik.

Kelt Lelethelyt, 1967 júliusában.

J. L.

hátha valaki nem ismeri...

Kiss meséli Nagynak:

— Képzeld, ma volt az első nap tízévi házaséletünkben, hogy egyezett a véleményünk a feleségemmel.

— Végre. És miről volt szó?

— Hogy kár volt összeházasodnunk.

* * *

Két barátnő beszélget:

— Föltaláltak egy csodás új kozmetikai szert, amitől mindenki szép lesz.

— Nekem mondod? Én már ki is próbáltam.

A barátnő végignéz a másikon:

— Igen? Mindjárt gondoltam, hogy valami blöff lesz az egész.

* * *

Két férfi diskurál a kávéházban:

— Magyarázza meg nekem, mi az a relativitás?

— Nézze, itt van ez a százforintos, ha ezt nekem kell megkeresni, akkor nagy pénz, ha a feleségemnek kell kiadni, akkor csekélység.

* * *

Mecseki észreveszi a hatos villamoson, hogy egy kétes külsejű alak a zsebében kotorász, erélyesen rákiált:

— Maga csirkefogó, gazember, hogy merészel a zsebembe nyúlni?!

A kétes külsejű alak mentegeti magát:

— Pardon, azt hittem, hogy az enyém. Tudniillik pont egy ilyen nadrágom van odahaza.

BÉKÉS FEGYVEREK

Zsoldos Sándor rajza

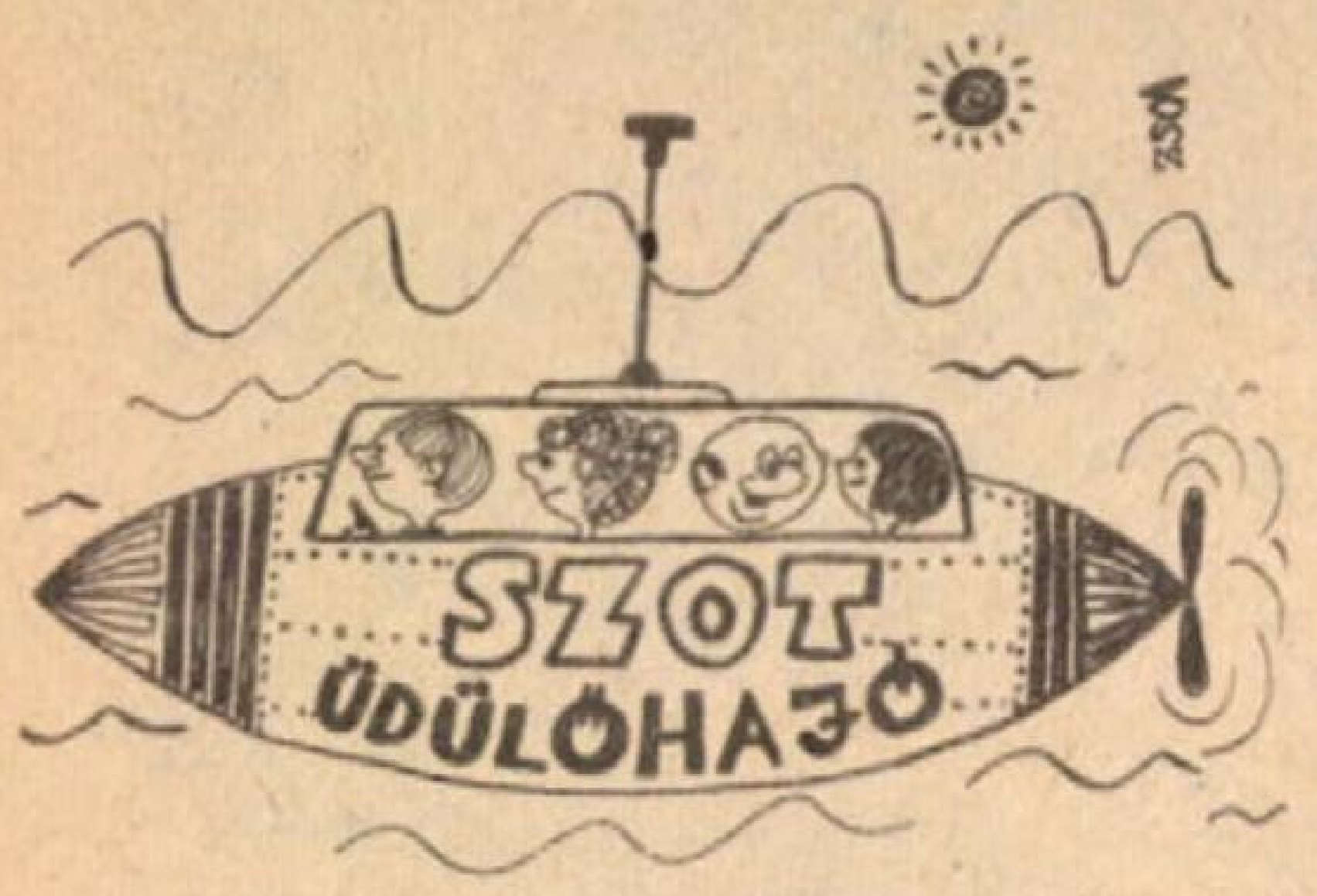

Tengeralattjáró

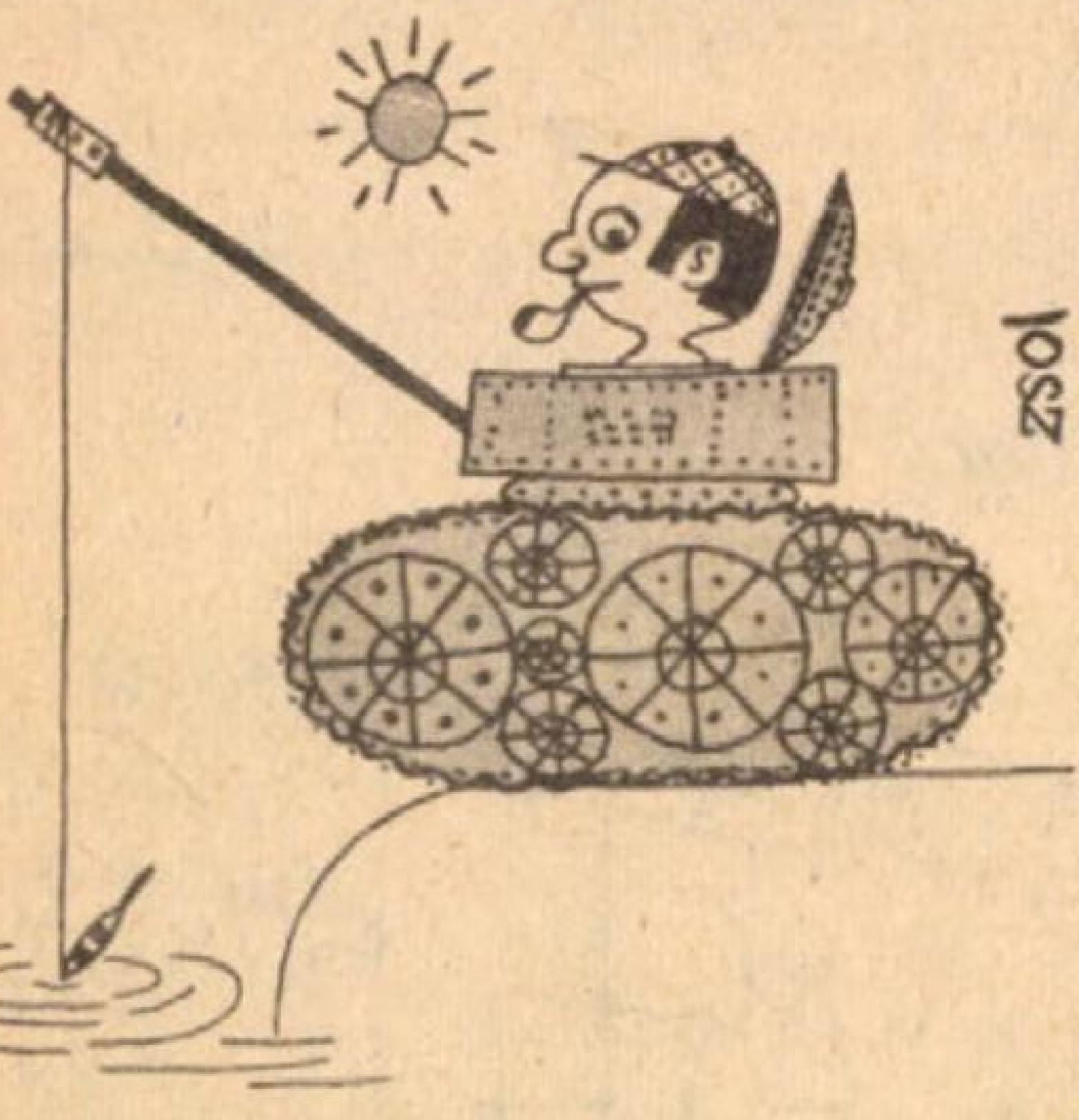

Tüzelőállásban

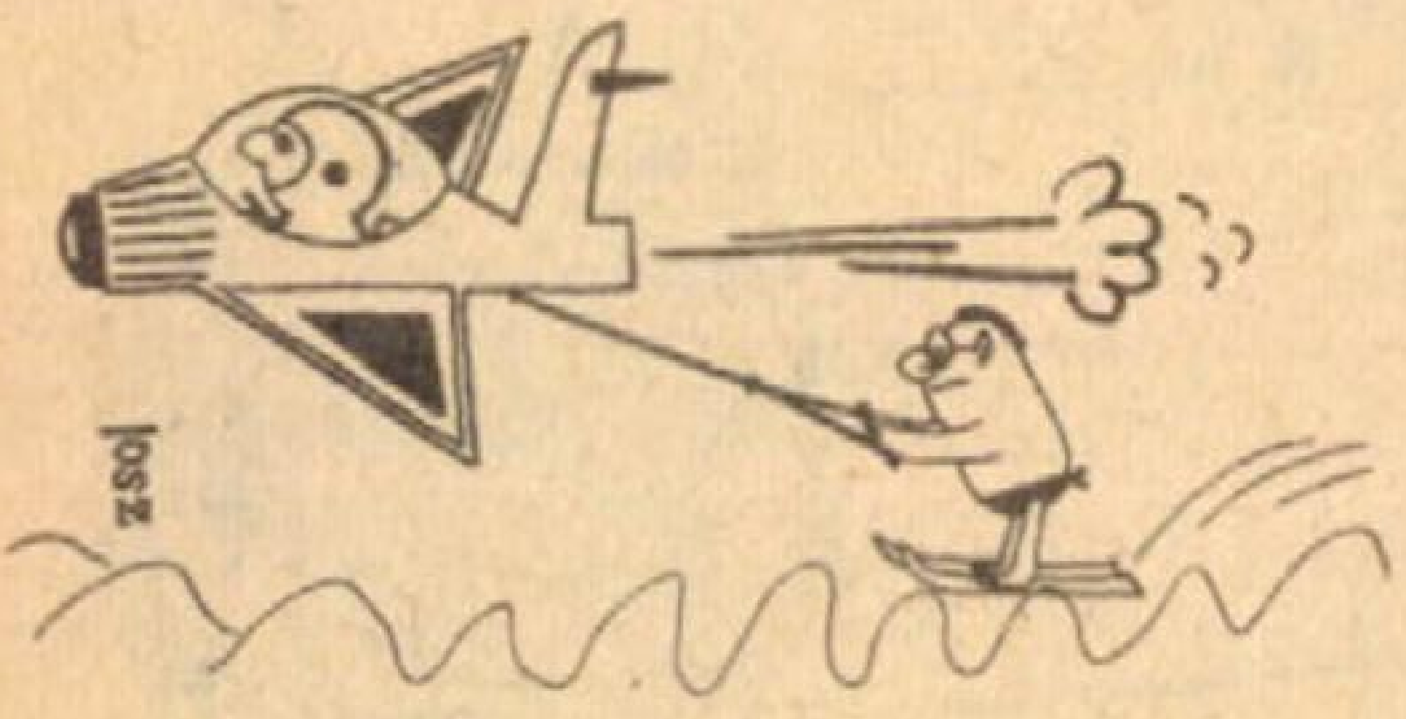

Szuperszónikus vízisí

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

IDEGENFORGALMI PROPAGANDA

Külföldi vendégeim voltak, és a forró kánikulában valóban kellemes, hűvös, gyönyörű helyre vezettem őket: a Ságvári ligetbe. Este 8 óra tájban megéheztünk, és az ottani vendéglőbe mentünk. Itt azonban a pincér sajnálkozva közölte velünk, hogy legföljebb valami italt hozhat, mert 8 órakor leállt a konyha, 9 órakor pedig bezárják a vendéglőt.

Amikor némi szemrehányással csodálkozásomat fejeztem ki, a pincér így szólt:

— Kérem, mi belátjuk, hogy ez nem helyes, de tessék elképzelni, hogy reggel 9 óra óta dolgozunk itt egyfolytában, váltás nélkül. Kosztot csak egyszer kapunk, egy kis ebédet, hát ilyenkor már alig várjuk, hogy hazamehessünk pihenni és vacsorázni.

Összenéztünk: igen, a pincérnek ebben igaza lehet.

De az is igaz, hogy az idegenforgalom föllendítésén nem valami nagy szakértelemmel dolgozunk, amikor a kora esti órákban a legkellemesebb helyeket bezárjuk.

L. M.

ROMÁN HUMOR

I. AVIAN:

A FELESÉGEM FODRÁSZA

Jámbor ember vagyok, senkit sem irigylek. Sem a futballsztárt, aki tízezrek tapsa között rúgja be a győztes gólt, sem a beatnik-énekest, akinek az ingét a koncert után fiatal lányok tépik ronggyá, sem a szomszéd maszek bádogost, aki háromszor annyit keres, mint a Tudományos Akadémia elnöke. De — bocsánat gyarlóságomért — szívből irigylem feleségem fodraszát. Ó, csak egyetlen napra cserélhetnék vele. Ez a vágyálmom!

Engem Jánosnak hívnak, és a feleségem így is szólít. János, ne hamuzd a szőnyeget, János, adjál száz lejt bevásárolni! János, hol mászkáltál ennyi ideig? Soha nem lágyítja a nevemet némi becézéssel. Ki nem ejtené a száján, hogy Jancsi, vagy Janika, ahogy a barátaim neveznek. A fodrászát Györgynek keresztelték, de a feleségem csak mint Gyurkát, Gyurikát, sőt Gyuricát emlegeti. Újabban Georgesnak kényezteti, gyönyörű név, a Champs Elysées hangulatos benzinillatát idézi. Az is előfordul — dauer idején —, hogy Mesternek nevezi.

A feleségem velem sokszor ingerült, Georgeszsal mindig türelmes. Ha dolgaim miatt két percet kések, a szemrehányások özönét kapom. Ha Georges-ra két órát kell várakoznia, lelki nyugalommal olvassa az üzletben a Méhészeti Közlöny 1959-es példányát.

Nőm rendszerint délután két órakor indul el a fodrászhoz. Hogy mikor tér vissza, azt nemigen tudom, mert ilyenkor én már mélyen alszom. De az is előfordult, hogy legjobb álmomból felriasztott, és nekem szegezte a kérdést:

— Hogy tetszik az új frizurám?

Kábultságomban nem tudtam válaszolni, de erre nem is volt szükség, mert nejem, miközben tükörben nézegette magát, tárgyilagosan válaszolt saját kérdésére:

— Georges valóban remekművet alkotott!

A mester, mint hallom, mindig kitüntető hódolattal fogadja az asszonyt. Ő viszont azzal hálálja meg, hogy behunyja az egyik szemét. Georges ugyanis két gazdának dolgozik egyszerre, a szövetkezetnek és a saját zsebének. A feleségem mindig attól remeg, hogy elveszíti Georges-t. Fontoskodva mesélte egyszer a nagy szenzációt:

— Mit szólsz hozzá? Óriási újság van! Képzeld, Georges megharagudott Olgára. Soha többé nem szolgálja ki.

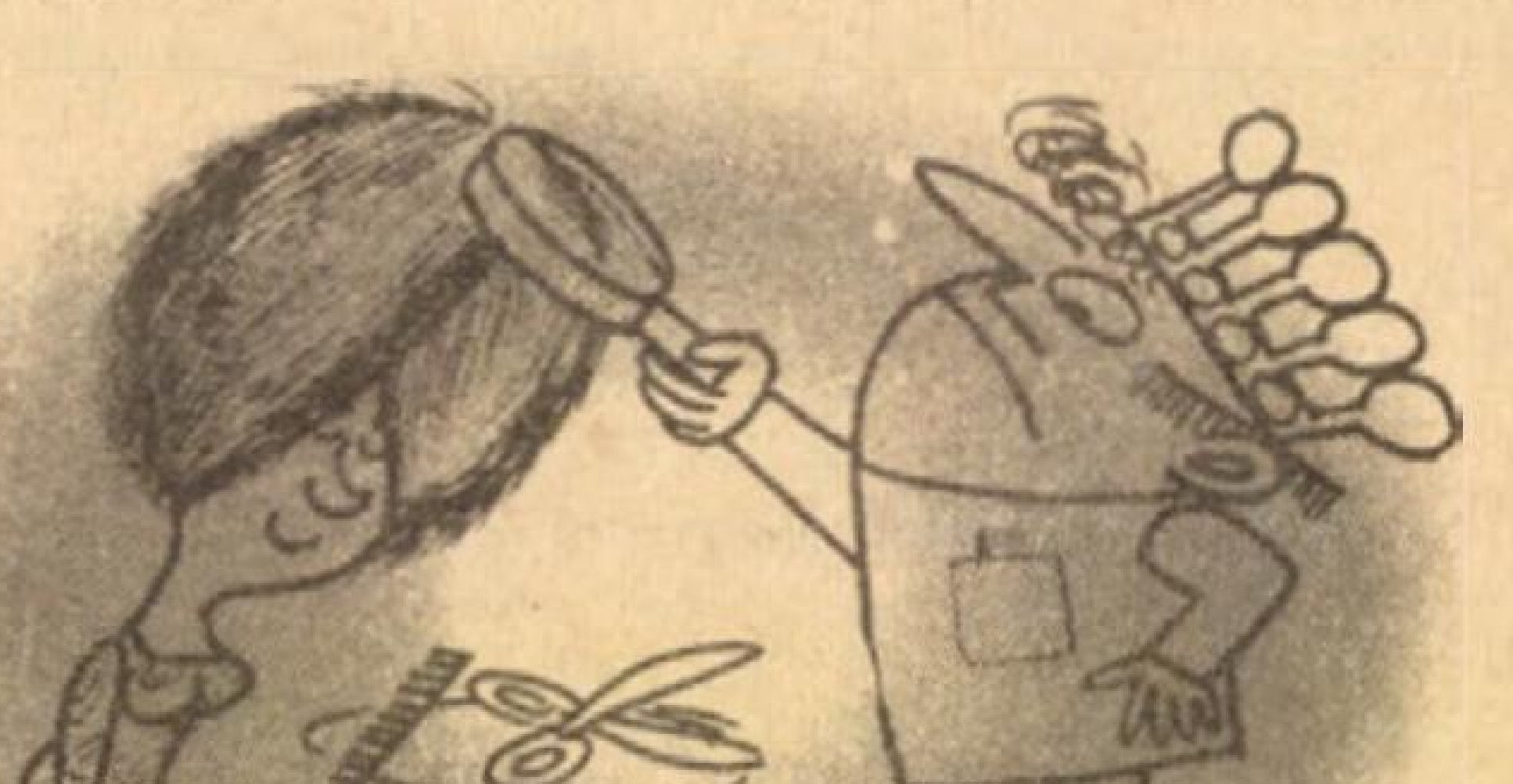

Némán lehorgasztottam a fejemet. Több szót nem ejtettünk Olgáról. A társadalom számkivetettjeiről nem illik társalogni.

Többször borultak sötét felhők feleségem és Georges meghitt barátságára. Egyszer ugyanis az asszony három hétig nem kereste fel a mestert, mire az felhorkant:

— Megmondtam, hogy ilyen elhanyagolt hajjal ne jöjjön hozzám. Hogy tudom ezt rendbe hozni. Én is csak ember vagyok!

— De micsoda ember! — hízelgett a feleségem, és megkötötték a békét.

Egyszer meg elromlott a villanyszárító. A feleségem kétségbeesve mondta:

— Így sétáljak haza? Vizes fejjel?

Georges ironikusan válaszolta:

— Ne sétáljon. A sarkon van a taxiállomás.

Kitörő kacagással fogadta a feleségem a megjegyzést. Mint jó viccet honorálta. Nem akart Olga szomorú sorsára jutni.

Azt hittem már semmi sem lephet meg, ami Georges-zsal kapcsolatos, ma aztán mégis bámulatba estem.

— Holnap reggel fodrászhoz megyek — jelentette be a feleségem, majd benyújtotta anyagi igényeit.

— Délután szoktál Georges-hoz menni — jegyeztem meg.

— Nem Georges-hoz megyek, hanem ide a szomszéd kis üzletbe. Georges délutánra vár.

Riadtan rábámultam.

— Ha úgyis mész délután Georges-hoz, miért kell délelőtt is fodrásznál ülni?

Feleségem legyintett, és leckéztető hangon magyarázta:

— Nem érted te ezt! Délelőtt egy kicsit rendbe hozatom a hajamat. Nem szeretnék délután ilyen boglyas fejjel Georges előtt mutatkozni.

(Fordította: S. A.)

Ipari tévé

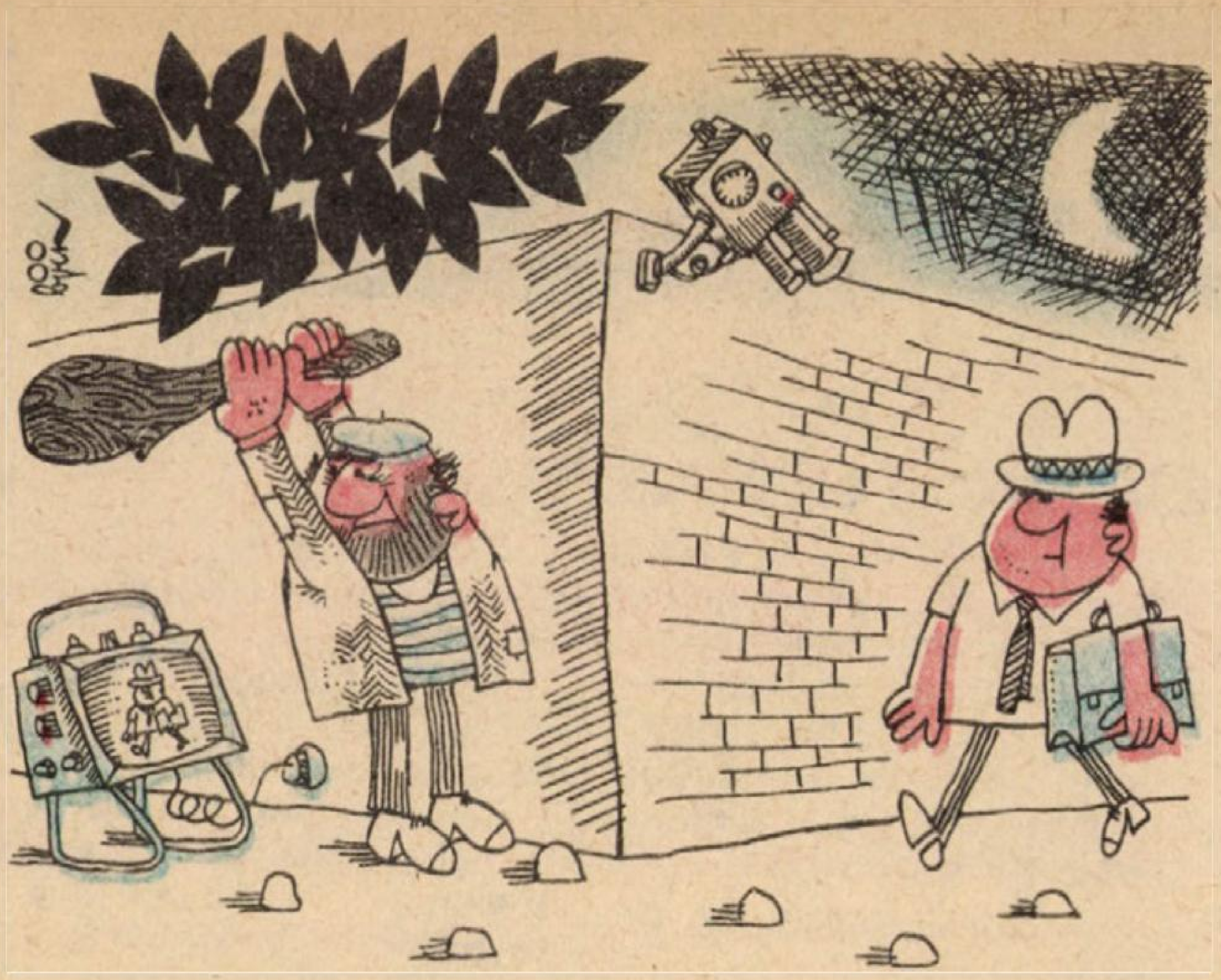

Hajótöröttek

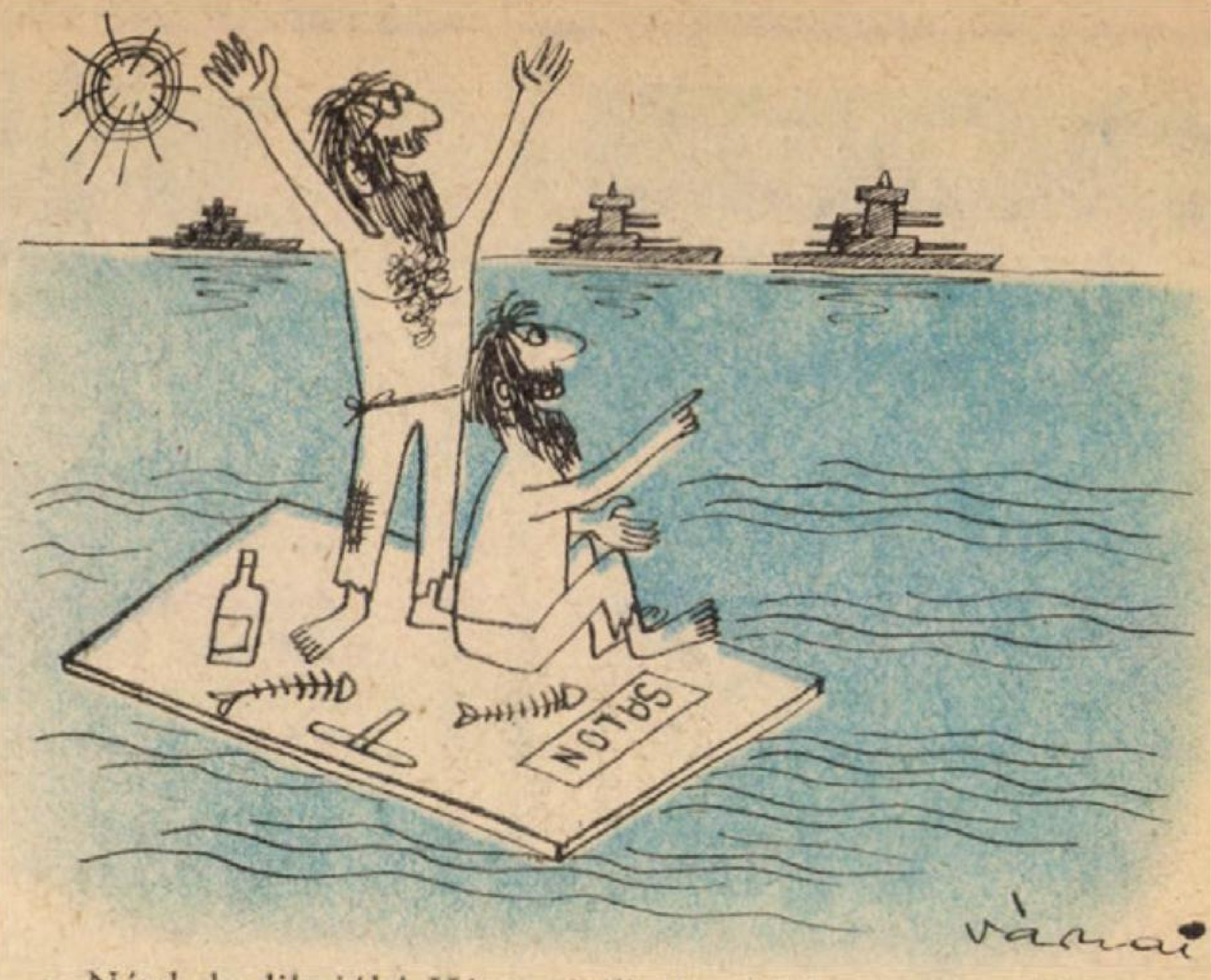

– Nézd, hadihajók! Végre civilizált videkre jutottunk! . . .

Labdarúgó a pótülésen

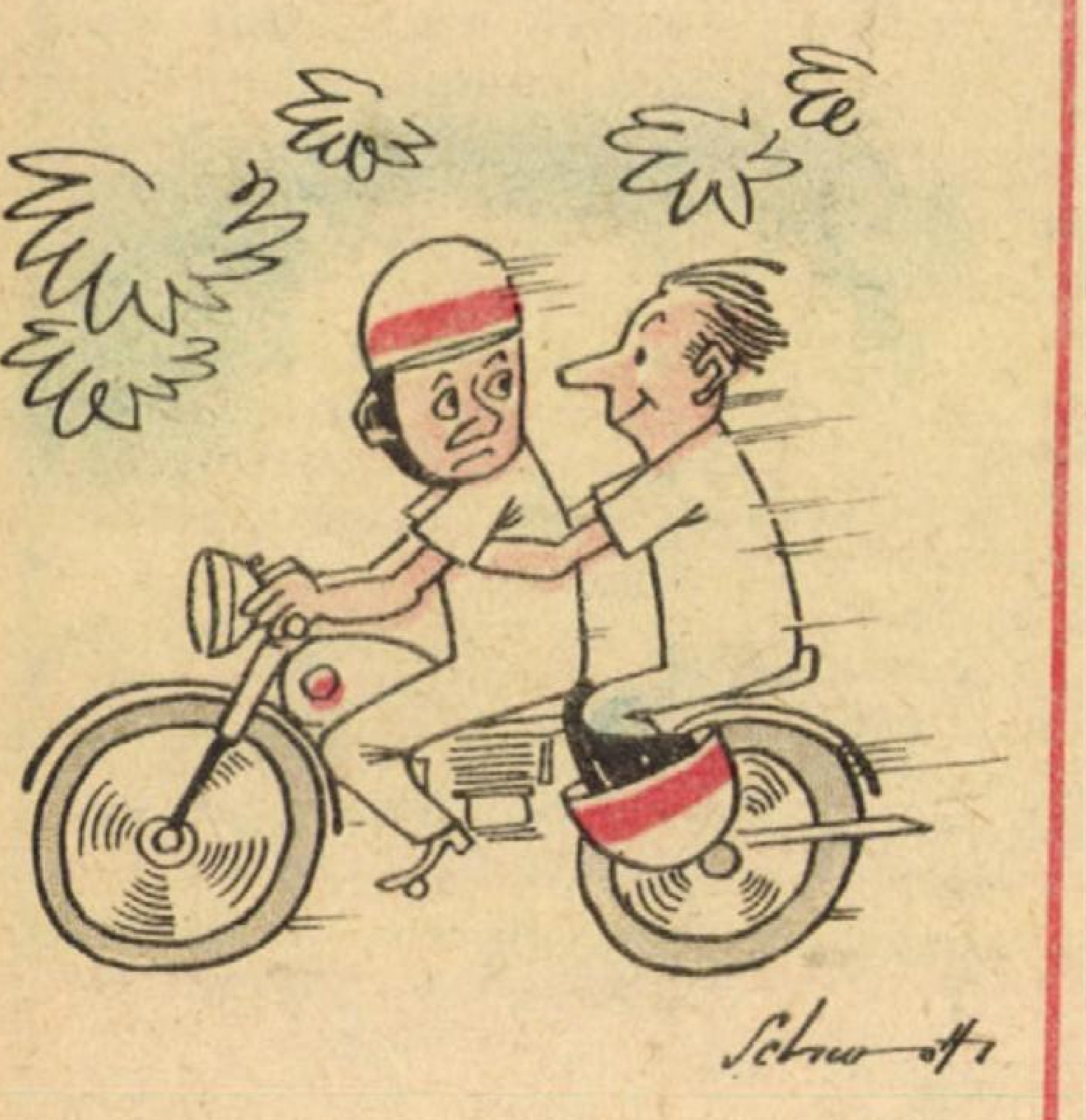

Fejletlen idegenforgalom

Hegedűs István rajza

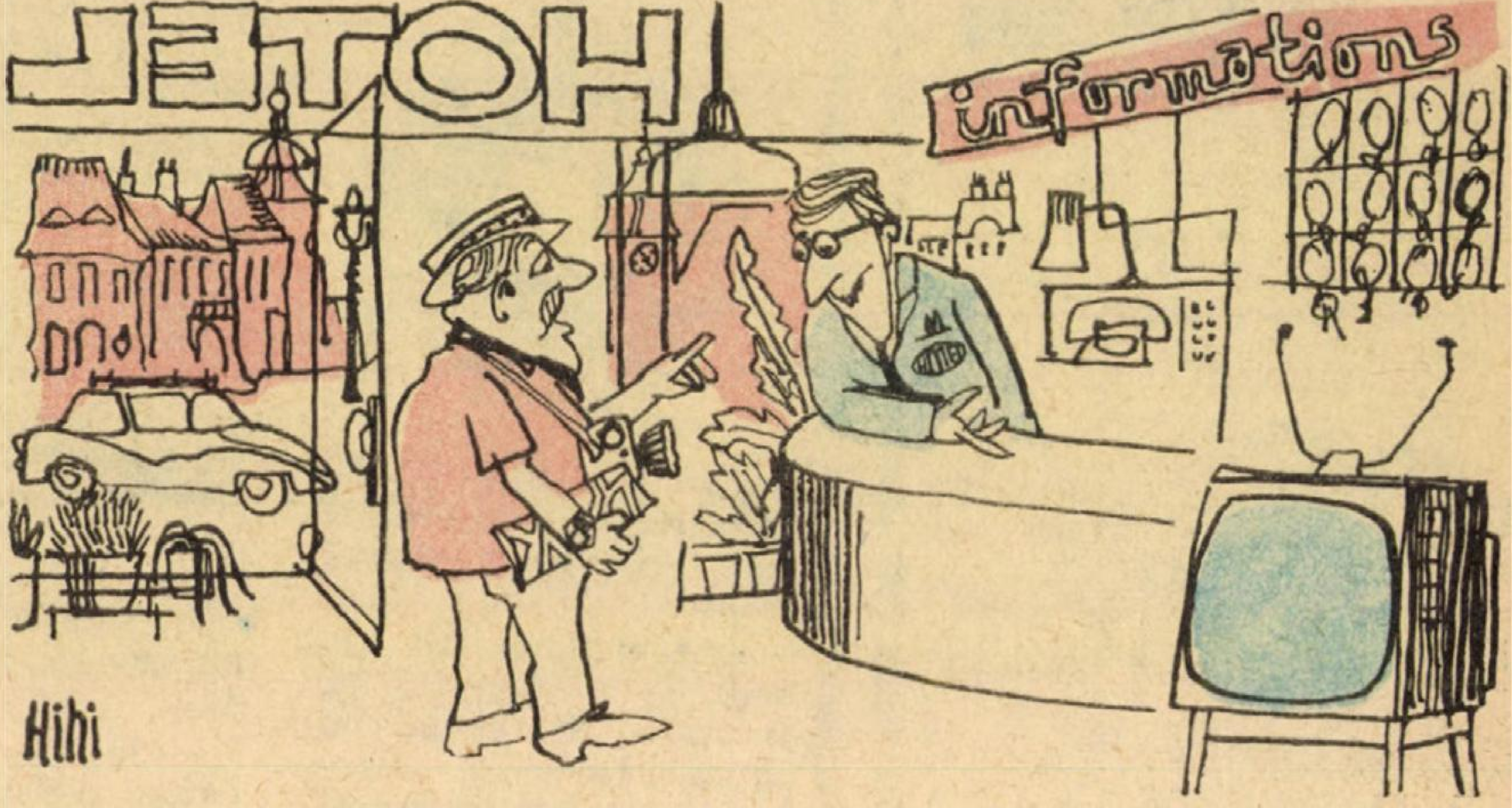

– Mit lehet megnézni az önök városában?
– Nagyon jó meccs lesz a tévében . . .

Ezek a fiatalok

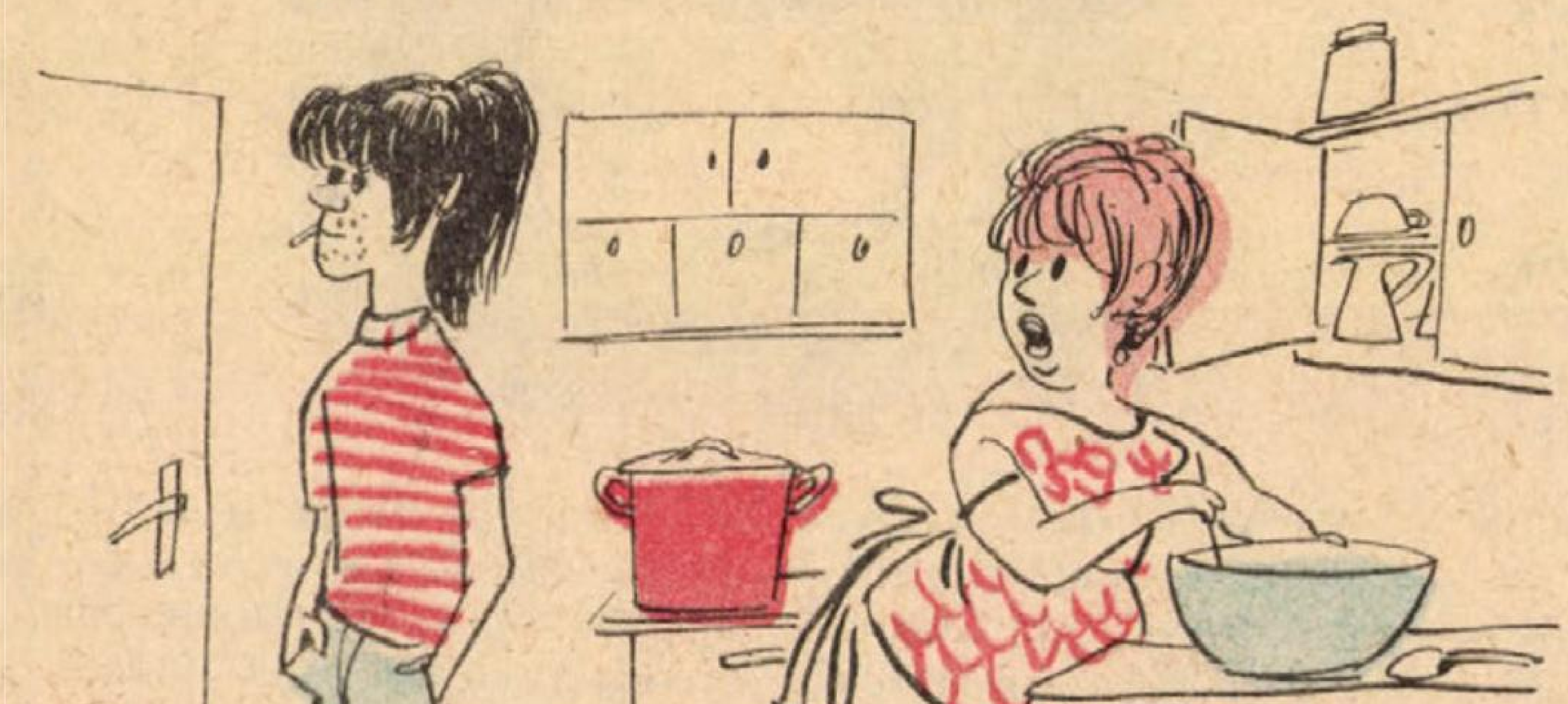

– Sanyi, már megint felvetted a parókámat! . . .

Turistaúton

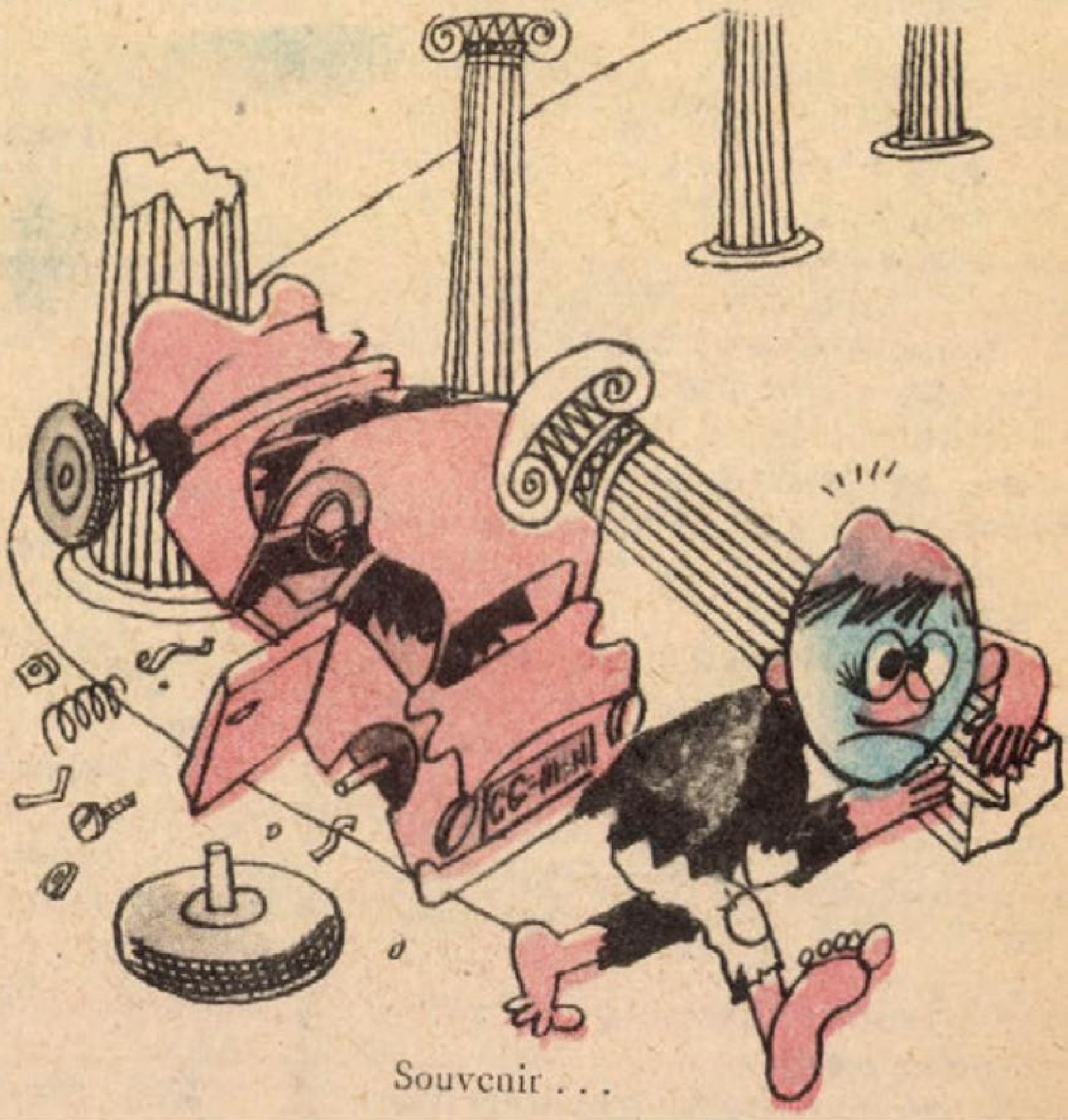

Souvenir . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1063 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504